JANE ARBOR

Atât de frumoasă era noaptea

ALCRIS

CAPITOLUL 1

La Valley Rubber se începea devreme. Foarte devreme. Aşa că, atunci când era de serviciu dimineaţa, Sue se strecura afară din casă, în vârful picioarelor, pentru a se sui pe ciclomotor şi a se duce la muncă.

În acea zi de luni, din luna mai, coborând scara pe furiş, se înfioră. Un vânt tăios, nepotrivit pentru acest anotimp, sufla peste vale. Puţin încurajatoare, prognoza meteo anunţase că nu trebuie să se aştepte să se domolească.

Cu un aer gânditor şi un pachet de scrisori în mână, gazda lui Sue, Verena Cole, se afla în mijlocul holului.

— Am fost mai rapidă decât dumneata, astăzi! remarcă aceasta veselă. Aşteptam corespondenţa.

Arătă cu un deget numeroasele plicuri, înainte de a le face să dispară în buzunarul adânc al capotului roz.

— Anunţul meu a avut succes. Voi avea dificultăţi în alegere, pentru a o înlocui pe domnişoara Garstin.

Sue rămase nemişcată, cu mâna pe balustradă.

— Domnişoara Garstin ne părăseşte?

— Da. Nu-i mare pagubă. Hm! Pun ceainicul pe foc. Îţi pregătesc micul dejun. Măcar o dată.

Când nu se simţea în largul său, Verena Cole, îşi economisea cuvintele şi adopta un stil telegrafic, punctat cu expresii de neînţeles şi cu explicaţii de prisos. Mai mult pe ton de declaraţie, decât de întrebare, Sue murmură:

— Din cauza mea pleacă de aici.

Verena îşi muşcă buzele şi încuviinţă scurt.

— Aşa se pare.

— Am auzit-o de aici, făcu Sue, imitând automat timbrul nazal al celei în cauză: „Ea sau eu, alegeţi!” Aşa este? Verena, n-ar fi trebuit...

— N-ar fi trebuit ce? o întrerupse prompt interlocutoarea sa. S-o las să şantajeze, sau s-o las să plece?

— S-o laşi să plece.

— Este prea mult! spumegă doamna Cole. Totuşi sunt în casa mea!

O împinse fără blândeţe pe Sue spre bucătăria a cărei uşă o trânti cu zgomot.

— La naiba cu familia Garstin! exclamă pe un ton de protest, brutalizând prăjitorul de pâine care avea toane.

Cu o mimică elocventă, lovi cu palma peste buzunarul foarte umflat de scrisori, care scoase un foşnet caracteristic de hârtie.

— Amatorii se înghesuie. Camera nu va rămâne mult timp neocupată.

Turnând ceaiul aburind, stăpâna casei se aşează în faţa celei care locuia în pensiune. Sue ridică o privire uluită spre chipul blajin şi pătat de pistrui.

— Ce ţi-a spus cu exactitate?

— La ce bun! se eschivă Verena vârând cu brutalitate linguriţa în borcanul cu marmeladă care se clătină sub soc.

— Presupun că domnişoara Garstin a făcut aluzie la persoana „scandaloasă” pe care persisşti s-o adăposteşti sub acoperişul dumitale, bâigui Sue, stacojie.

— N-a îndrăznit! S-a mulţumit să remarce că reputaţia sa fusese pătată de această „promiscuitate”, de interogatoriile „indecente” pe care i le impuseseră reporterii în căutare de amănunte „dezgustătoare”. Iartă-mă, Sue. Citez. Cunoşti limba viperei!

„Dezgustătoare!” Adjectivul o făcu pe tânăra fată să tresară.

— Ziariştii au hărţuit-o şi pe ea?

— Evident! exclamă repede Verena. Acum o lună, erai în toate cotidianele, Sue. Povestea ruperii logodnei cu Johnny Dacre, chiar înainte.

Cu un aer încurcat, doamna Cole lăsă fraza în suspensie.

— Ca şi când puteam bănui că Johnny va muri pe circuitul de la Sardoux.

Verena îi adresă interlocutoarei o privire plină de reală compasiune.

— Pune-te în locul lor, Sue. Johnny a ţinut întotdeauna prima pagină a ziarelor şi asta încă de la începutul carierei sale de pilot. În consecinţă, când a avut loc acel accident mortal – după ce mărturisise înainte de a urca la volan că nu era în cea mai bună formă, femeia vieţii sale redându-i libertatea – despărţirea voastră a luat proporţii previzibile. Şacalii din media nu puteau să nu exploateze o asemenea poveste interesantă!

Un zâmbet subţire, zeflemitor, sublinie acest enunţ duşmănos.

— Erau reuite toate ingredintele pentru ca presa de senzaţie să umfle evenimentul. Până la numele dumitale de familie! Gândeşte-te, Nichtingale! în plus, când au aflat că eşti infirmieră, ca celebra dumitale omonimă, a fost un delir! Imaginează-ţi soarta care ar fi fost rezervată unui medic implicat într-un fapt divers şi care ar fi avut prostul gust să se numească Schweitzer! îmi imaginez deja titlurile ademenitoare: „Ce făcea, la miezul nopţii, doctorul Scheitzer?” Brr! Cu neputinţă să te gândeşti la asta, îţi stă inima în loc.

Sue schiţă o grimasă de dezgust.

— Încăpăţânarea dumitale de a tăcea în legătură cu motivele acestei despărţiri, a făcut restul: hoarda s-a aruncat asupra dumitale cu apetitul unui câine înfometat, care se năpusteşte asupra primului os întâlnit. Sue! Ţi s-a răcit ceaiul. Şi pâinea prăjită? Nu mănânci nimic.

Tânăra fată începu să mestece, în mod reflex o bucată de pâine cu unt.

— I-am spus clar domnişoarei Garstin, că n-ai de dat nimănui socoteală, izbucni Verena.

— Oh, mulţumesc! spuse Sue în şoaptă.

— Nu-mi mulţumi, protestă gazda, prefăcându-se ursuză. I-am ţinut limba în frâu, atâta tot. Dacă domnişoara Garstin se simţea atinsă în onoare, sub pretextul că dormi în camera învecinată, să plece. Nu eu o voi reţine!

— Ar fi trebuit să-mi vorbeşti despre asta, pentru că.

Sue se întrerupse, înghiţi cu greu şi mărturisi:

— ...cred că şi eu te voi părăsi.

— Pentru a merge unde?

— Departe. Demisionez de la Valley Rubber.

— De ce? Credeam că noul dumitale patron va sosi astăzi? adăugă Verena fără tranziţie.

Cu nasul în jos, Sue îşi privea tartinele. Imaginea succesorului domnului Parker – responsabil fricos şi chiţibuşar al serviciului personal, recent ieşit la pensie – îi apăru brusc în faţă. Glenn Fraser o surprinsese în mod plăcut. Cu statura atletică şi chipul energic, avea totul pentru a reda viaţă unui departament care căzuse într-o monotonie de rutină.

— Este exact, acceptă Sue. Intenţionez să-i prezint demisia în această dimineaţă. Înţelege-mă, Verena. Nu pot continua să lucrez la uzină. Relaţiile pe care le avea Johnny cu această întreprindere.

— Ce relaţii? izbucni Verena, ridicând furioasă o sprânceană.

— Sir Alaric era sponsorul său. Succesele lui Johnny asigurau o publicitate meritată pneurilor produse de firma sa. Dar nu este numai asta. Sir Alaric îl considera protejatul lui. Cât despre muncitori, pur şi simplu îl adorau.

Sue se încovoie tristă, cu bucata de pâine neterminată în mână.

— Privirile pe furiş, tăcerea lor. Nu este de suportat să te simţi vârât astfel în carantină.

— Imaginaţia îţi joacă feste! protestă Verena.

— Poate. Asta nu înseamnă că această ostilitate surdă nu mă consumă. Şi apoi, mă aflu într-o situaţie extrem de incorectă.

Faţă de sir Alaric şi soţia sa, de exemplu, cărora Johnny m-a prezentat. Mă îndoiesc că văd cu ochi buni prezenţa mea în uzină.

— Dacă era cazul – sunt sigură de asta – sir Alaric n-ar fi îndrăznit să ţi-o aducă la cunoştinţă.

Părul blond flutură în jurul frunţii frumos bombate a lui Sue. Ea scutură din cap.

— Prefer să i-o iau înainte. M-am hotărât. Aşa că, dacă ai putea-o convinge pe domnişoara Garstin să rămână.

Verena se ridică brusc şi, cu buzele strânse, într-un puternic zgomot de veselă strânsă, declară ferm:

— Dacă încerci să-mi dictezi comportamentul, îţi pierzi timpul, tânără fată. Nu voi considera liberă camera dumitale, decât când îţi vei închide valizele. Cât despre domnişoara Garstin, ţi-am spus deja, n-o reţin. Ai înţeles?

Cu un gest hotărât, scufundă ceştile murdare în apa cu clăbuc. Un zâmbet slab, deşi recunoscător, se schiţă pe buzele palide ale lui Sue.

— Am înţeles, reluă ca un ecou. Dar nu-mi voi schimba părerea.

***

În lumina pală a dimineţii de mai, muncitorii se îndreptau cu sutele spre

uzinele lor. Timp de două decenii, Valley Creadon – mic târg liniştit din vest – se transformase într-un complex industrial înfloritor, în care Valley Rubber constituia una dintre cele mai frumoase bijuterii.

Recent modernizată, uzina realiza o cifră de afaceri mai mult decât onorabilă şi angajase aproximativ trei mii de persoane.

Cocoţat pe malul nordic al Creadului, High Creadon – cartierul rezidenţial – păstra distanţa. Sue nu se gândise niciodată să muncească într-o zi la Valley Rubber. Cu atât mai puţin îşi imaginase că Greycourts, casa în care se născuse şi în care fratele său Lance îşi instalase cabinetul veterinar, putea să cadă în mâinile acestei firme.

Când, într-o dimineaţă de iarnă, Lance murise în urma unei căderi de pe cal, pe un drum cu polei, colonelul Nightingale fu obligat să cedeze clientela fiului său unui confrate care se afla în acelaşi timp în fruntea proprietăţii.

Colonelul rămăsese văduv când Sue avea de-abia cincisprezece ani. Închirie un bungalou modest, la Valley Creadon, în care trăi în mod meschin până la moarte, care surveni în anul în care Sue era în stagiu la C.H.U. Din Spa. Câteva luni mai târziu, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, obţinea diploma de infirmieră de stat şi hotăra să lucreze în industrie. Din întâmplare, zări într-un ziar o notiţă despre vânzarea Greycourtsului, firmei Valley Rubber Ltd. Firma intenţiona să transforme domeniul în centru de petrecere a timpului liber, pentru personalul său. Se vorbea că se va săpa o piscină şi se vor amenaja terenuri de tenis. Lucrările vor începe în scurt timp.

Sue primi vestea cu o anumită uşurare. Tatăl său nu va vedea ciocanele demolatorilor abătându-se asupra pietrelor încărcate de amintiri. Cât despre ea, nu va mai suferi chinul de-a constata că locuinţa strămoşească va cădea pradă timpului, cât şi vandalilor. O neaşteptată dorinţă de a revedea acel loc drag, puse stăpânire pe ea.

În urmă cu optsprezece luni, într-o sâmbătă întunecată de noiembrie, privise aşadar împrejmuirea ostilă a antreprenorilor. Aleea centrală devenise o crevasă, peluzele erau acoperite cu utilaje ameninţătoare. Şefii de şantier se instalaseră. Goana după câştig putea începe.

Cu lacrimi în ochi, Sue o luă la fugă, luând-o pe una dintre scările de piatră care, în High Creadon, constituiau tot atâtea scurtături ce permiteau coborârea spre râu.

Dusă de elan, ratase o treaptă, alunecase pe un covor vâscos de frunze putrezite şi aterizase la picioarele lui Johnny Dacre. Repede, acesta îi întinse o mână pentru a o ajuta şi-i adresă un zâmbet irezistibil, căruia ea nu-i rezistă.

Johnny se întoarse din drum, pentru a o însoţi. Sue îl recunoscuse imediat. Ziarele publicaseră cu regularitate fotografia pilotului la volanul bolizilor să-i succesivi. La capătul plimbării şi a disperării sale, Sue se află curând pe cale să-i dezvăluie numele său.

— Nu vă neliniştiţi, o calmase el, pe un ton degajat. Îl cunosc foarte bine pe sir Alaric. De altfel, locuiesc acum la el. Vreţi să-l întâlniţi? Este uşor. Până atunci, ce aţi spune de o ceaşcă de ceai?

Sue acceptase. Autocarul care o adusese la Spa, nu pleca decât peste o oră. Se instalară şi discutară. Cu o grabă pe care ar fi considerat-o inacceptabilă la altul, Johnny întinse blând mâna spre ea, atingându-i uşor cu un deget tâmpla dreaptă, tâmpla stângă, apoi bărbia.

— Triunghiular, rosti cu seriozitate. Ciudată faţă. Atât de frumoasă, atât de fină. O adevărată mică inimă.

Sue îşi simţi pulsul accelerându-se discret, dar nu spuse niciun cuvânt.

Acestei prime întâlniri îi urmară repede altele. Johnny îi făcea curte pe faţă. O voce interioară o îndemna pe Sue la prudenţă. Dar cum să reziste acţiunii dusă repede de Johnny, care pregătit de luptă, pornise la atac? Mai târziu, Sue se duse să-şi caute de lucru. Nimic nu trebuia s-o împiedice să-l vadă pe Johnny, atâta timp cât era în Valley Creadon. Îi fu prezentată lui sir Alaric Chase care-i inspiră imediat simpatie – ca şi celei de-a doua soţii seducătoare, Sybil, care nu-i inspiră nimic pozitiv, în acel moment. Când sir Alaric îi oferi postul de infirmieră, care era vacant, la centrul medical din Valley Rubber, îl acceptă cu entuziasm.

Toate acestea se petrecuseră la începutul ultimei primăveri. Johnny plecă să facă un stagiu de nouă luni, pentru a testa o nouă maşină. Sue nu-l însoţi. Rămânea departe de circuite, refuzând să-l vadă alergând. De

Crăciun, se logodiră foarte oficial. Johnny petrecu aproape toată primăvara la Brynston Place, la sir Alaric, unde stabiliseră că vor celebra nunta, în toamna următoare.

La începutul lui aprilie, Johnny se duse la Londra, pentru a participa la o emisiune televizată, pe care Sue o urmări cu o plăcută emoţie. A doua zi dimineaţă, zâmbindu-i poştaşului, era departe să bănuiască ce se ascundea în plicul banal pe care i-l întinse.

„C. Cea dragă", citi Sue, cu ochii rotunjiţi de uimire. Scrisoarea era scurtă, banală, dar explicită. Sue se simţi albindu-se la faţă. Oare ce ar spune „C. Cea dragă" primind o scrisoare destinată „Inimioarei?"

Johnny se întoarse din capitală a doua zi seara. Fără o vorbă, cu un gest pe care Sue îl considera inevitabil melodramatic, îi întinse biletul, îl văzu citindu-l şi pălind. Avu bunul simţ să nu nege şi-i propuse lui Sue să-i redea libertatea. Dezolat, recunoscu că „C. Cea dragă", o înlocuise de un anumit timp pe „Inimioară" în afecţiunea sa. Situaţia era mai mult decât delicată, deoarece „C" era căsătorită. Johnny o făcu pe Sue să jure că va ţine secretă cauza despărţirii lor. Oare cum ar fi putut ea să prevadă consecinţele unei asemenea promisiuni? O săptămână mai târziu, Johnny murea în probele de pe circuitul de la Sardoux, iar Sue se afla pradă răutăţii publice. Că nişte străini se amestecau în viaţa sa personală, făcând-o publică, fusese cu siguranţă o suferinţă, dar interesul li se toci relativ repede. Ceea ce-o rănise în special şi încă o mai rănea – după cum îi explicase Verenei – era ostilitatea latentă a prietenilor şi cunoştinţelor fostului logodnic. Toate acestea pentru că, victimă a cuvântului dat, nu se putea disculpa fără a pune în cauză o misterioasă necunoscută, a cărei reputaţie fusese de acord s-o apere.

La puţin timp după angajarea la uzină, Sue înţelese că ceea ce se aştepta de la o infirmieră în mediul industrial, era să fie polivalentă. Pacienţii nu veneau numai pentru a-şi trata arsurile, sau entorsele. Veneau foarte des cu probleme personale sau de familie. „În această meserie", îi mărturisise colega sa Cora Barent, „trebuie să fii în stare să joci toate rolurile: asistentă socială, consilier conjugal, psiholog".

După moartea lui Johnny, nu i se mai destăinuiau lui Sue, în timp ce

continuau să i se plângă Corei. Sue văzu în această bruscă discreţie o formă de discriminare. Personalul din Valley Rubber alesese acest mod de a-i arăta dezaprobarea.

Ca pentru a face şi mai urâcioase aceste presupuneri, acea dimineaţă de luni se desfăşură în cea mai posomorâtă izolare. Din fericire, avea de verificat stocurile de pansamente şi medicamente! Pe neaşteptate, ţârâitul telefonului o întrerupse din această sarcină de rutină. Sue recunoscu înfiorată vocea tonică a lui Glenn Fraser.

— Domnişoara Nightingale? Puteţi veni în biroul meu? Mai întâi, o întrebare: care este procedura obişnuită când trebuie să lipsiţi şi să lăsaţi infirmeria pustie?

— Îi cer centralistei să-mi transmită înştiinţările în serviciul unde sunt chemată.

— Ei bine, faceţi-o. Vă aştept.

Această convocare venea la fix. Cu prima ocazie, îi va putea prezenta demisia celui în drept.

Ciocăni nervoasă la uşa noului patron. O placă făcea cunoscut cu caracter îngrijit: „Glenn Fraser. Serviciul Personal”.

Ocazia aşteptată nu întârzie să apară. La capătul unei expuneri frapante referitoare la normele de pensionare, dinamicul înlocuitor al ştersului domn Parker, îi ceru părerea.

— Aceste baremuri noi vor întruni sufragiile tuturor, conveni Sue roşind. Din nefericire, eu nu voi mai fi aici pentru a vă ajuta să le puneţi în practică. Demisionez.

În tăcerea grea care se lăsă brusc în încăperea luminoasă, se putea auzi remarca:

— Iată o veste dezolantă. Şi eu care mă bazam atât de mult pe dumneavoastră! Presupun că aveţi motive!

— Motive personale! Dacă evenimentele şi-ar fi urmat cursul normal, n-aş fi părăsit compania înainte de a mă căsători.

Glenn Fraser aruncă, pe furiş, o privire spre degetul inelar de la mâna stângă a lui Sue.

— Vreţi într-adevăr să plecaţi? insistă.

— Îndată ce voi încheia preavizul.

— De ce?

Brutalitatea întrebării o descumpăni. Pentru că tăcea, el reluă:

— Am citit şi eu ziarele. Presa nu v-a menajat în ultimul timp. Spuneţi-mi, dacă nu sunt indiscret, aţi găsit un alt angajament? Mai interesant? Mai bine plătit?

— Nu, bâigui Sue. Nici măcar n-am început încă să caut altceva. Voi pleca, pentru că nu pot continua să trăiesc aici, unde mă cunoaşte toată lumea. Înţelegeţi cu siguranţă de ce.

— Ar trebui? Şi totuşi, vă mărturisesc că nu. Aţi ţinut piept cu toată puterea furtunii, de ce nu continuaţi?

— Pentru că-mi este greu să mă prefac că ignor ostilitatea mocnită la adresa mea. Prietenii nu-mi spun nimic, dar tăcerea le este mai elocventă decât un discurs lung.

— Le citiţi gândurile?

— Aceste lucruri se simt. Le-aţi simţi şi dumneavoastră în locul meu.

Maxilarele directorului personalului se încordară. Rosti răspicat şi accentuat:

— Dacă aş avea conştiinţa curată, puţin mi-ar păsa de această animozitate confuză şi aş continua să trăiesc la fel ca în trecut. Fără să-mi schimb cu nimic obiceiurile. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da, bâigui Sue în şoaptă.

Era prima dată, de la moartea lui Johnny, când cineva îndrăznea să abordeze în mod direct subiectul cu ea. Sue simţi o neaşteptată nevoie de a se destăinui unei persoane înţelegătoare. Respectul pentru cuvântul dat, o reţinu în ultima clipă.

— Cred că prezenţa mea aici pune pe toată lumea în încurcătură, mărturisi cu greu. Oamenii mă evită. Se eschivează.

— Poate îi impresionează demnitatea dumneavoastră, se hazardă interlocutorul său. Cu siguranţă, ar prefera să vă audă lamentându-vă şi cerşind semne de simpatie. Vreţi să ştiţi care este atitudinea lui sir Alaric în această poveste lamentabilă? Mi-a oferit o versiune a faptelor, neprelucrată şi fără înfloriturі. Cred că pot spune, fără să mă hazardez, că

respectă motivele care v-au condus la despărţirea de Dacre. Acum, locuiesc la el şi într-o seară am evocat această problemă. Ascultaţi, domnişoară Nightingale, am să vă fac o propunere.

Împingându-şi fotoliul, Glenn Fraser se ridică şi, dominând-o cu statura lui înaltă, continuă:

— Mai rămâneţi aici şase luni. Şi dacă, după acest răgaz, sunteţi încă hotărâtă să ne părăsiţi, vom regla modalităţile plecării dumneavoastră. Ce spuneţi de asta?

Sue îşi muşcă buzele.

— Eu. Îmi puteţi lăsa timp de gândire?

— Desigur. Reveniţi în.

Soneria stridentă a telefonului îi întrerupse fraza. Ridică receptorul.

— El însuşi! Este aici. Unde? Imediat.

Închise repede şi se întoarse spre vizitatoare.

— Un apel dintr-un atelier, în legătură cu un ars. Un anume Close. Sunteţi chemată de urgenţă. Să mergem să luăm trusa medicală, vă însoţesc.

Se avântară în mare grabă pe culoar, schimbară direcţia şi ajunseră la serviciul medical. În timp ce Sue aduna repede cele necesare, Glenn Fraser luă o brancardă şi nişte pături.

— Sper că s-au gândit să cheme o ambulanţă, făcu Sue, neliniştită.

Sosind în atelier, fură literalmente asaltaţi de zgomotul, căldura sufocantă şi mirosurile care provocau greaţă. Un şef de echipă le indică un grup mic, masat în jurul unei persoane care zăcea cu faţa şi braţele complet atinse. Sue se ghemui repede, în timp ce cercul spectatorilor se dădu înapoi. Rănitul clipi din pleoape şi leşină. Sue începu să lucreze, cu dinţii strânşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă pe deasupra ei vocea fermă a lui Glenn Fraser.

— Şi-a murdărit mâneca de vaselină, reparând un aparat. S-a dus jos să-i ceară lui Jones să i-o cureţe cu benzină.

— Dar este absolut împotriva regulamentului! îl întrerupse tăios Glenn.

— Da, domnule, fu de acord martorul. Apoi s-a apropiat de Gainham,

care-şi manevra aparatul de sudură. Au schimbat două vorbe şi atunci s-a produs incidentul. O scânteie şi hop! halatul i-a luat foc.

— N-aveţi extinctoare în apropierea locurilor de sudură?

— Ba da, domnule, interveni unul dintre colegi. Chiar Stone l-a stropit cu zăpadă carbonică.

Cu un genunchi pe pământ, Glenn Fraser i se adresă infirmierei:

— Tocmai s-a adus ceai. Vreţi să-l faceţi să bea o înghiţitură?

— Nu, şi-a pierdut cunoştinţa.

Ridicând capul, Sue i se adresă şefului de echipă:

— Aţi chemat o ambulanţă?

Privirea bărbatului o ocoli şi se aţinti asupra trăsăturilor energice ale patronului.

— Nu va întârzia, domnule.

Glenn Fraser solicită părerea lui Sue.

— Credeţi că-l pot transporta, domnişoară Nightingale?

— Încercăm.

Directivele date de Sue fură urmate întocmai şi în linişte. Se îndreptară în procesiune spre ambulanţa ale cărei uşi larg deschise erau gata să-şi primească încărcătura. Rănitul fu culcat cu precauţie. Pleoapele i se ridicară cu greu şi cu mâna validă o reţinu pe Sue de mâneca halatului alb.

— Îmi pare rău, domnişoară Nightingale. M-am comportat ca un mare prost! Mulţumesc.

Rictusul apărut pe chipul umflat se transformă într-o grimasă grotescă şi insuportabilă. Bărbatului i se crispă toată faţa şi-şi pierdu din nou cunoştinţa. Cu siguranţă, nu simţi apăsarea liniştitoare a palmei lui Sue pe a sa şi nici nu avu timp să vadă zâmbetul pe care aceasta i-l adresase. Uşile vehiculului se închiseră după cel rănit. Adunaţi ciorchine, colegii săi priviră ambulanţa demarând.

— Va trebui anunţată soţia sa, domnule, mormăi şeful de echipă.

— Foarte bine, îşi dădu cu părerea Glenn Fraser. Dacă va fi nevoie, îi voi pune la dispoziţie o maşină a uzinei, pentru a se putea duce la căpătâiul soţului.

— Mulţumesc, domnule. Ne veţi ţine la curent? Grainham, sudorul, se

consumă.

— Îndată ce voi avea veşti, vă voi suna. Sunteţi gata, domnişoară? Să mergem.

Sue fu însoţită de patron până la infirmerie. După ce promise să-i trimită secretara, aduse el însuşi dosarul rănitului, pentru ca ea să poată nota acolo un raport asupra accidentului. Ca şi când relua cât se poate de firesc firul conversaţiei, spuse brusc:

— Ştiu foarte bine de ce vă loviţi în relaţiile de muncă. Şi am avut ocazia să constat că sunteţi apreciată.

— Faceţi aluzie la mulţumirile domnului Close? Cred că erau complet impersonale. Le-ar fi adresat la fel de bine domnişoarei Brent, dacă era de serviciu.

— Dumneavoastră sunteţi cea căreia îi mulţumea, insistă Glenn Fraser uşor iritat. Nu mă contraziceţi!

Se lăsă o tăcere calmă. Sue îşi strânse cu nervozitate documentele, cu degete crispate.

— Ei bine, reluă Glenn Fraser cu o notă de provocare în voce, aveţi încă nevoie de un răgaz de gândire?

Sue ridică bărbia cu îndrăzneală.

— Nu. Vă accept propunerea.

Mâna lui Glenn Fraser se aşează o fracţiune de secundă pe umărul plăpând, pe care-l apăsă imperceptibil.

— Perfect! Cred că nu veţi regreta.

CAPITOLUL 2

A doua zi dimineaţă, Sue găsi un bilet de la Cora Brent, pus la vedere, pe maşina de scris.

„De schimbat pansamentul pe care l-am făcut ieri după-amiază unui tânăr nou. Am consemnat amănuntele şi datele personale în registru”.

Adolescentul îi era complet necunoscut lui Sue. Cu privirea îndrăzneaţă, în spatele unui breton în dezordine, acesta scoase un lung fluierat expresiv văzând-o.

— Dumnezeule! exclamă. Sunteţi colega domnişoarei Brent? Şi eu sunt din Spa. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

Sue se încordă. Clipirea naivă din ochi a tânărului bărbat, zâmbetul copilăresc, o liniştiră totuşi.

— Este adevărat că vă numiţi Nightingale? o întrebă el cu o oarecare senzualitate. Doamna cu lampa şi restul?

— Este într-adevăr numele meu, acceptă Sue. Dar mă te-am că similitudinea se opreşte aici! De ce te interesează atât de mult ilustra mea omonimă?

— La un joc televizat, a fost cineva care a câştigat o carabină povestind tot ce ştia despre această Florence Nightingale. Cu lampa sa, care lumina slab, străbătea câmpurile de luptă, pentru a da ajutor răniţilor. Se pare chiar că, datorită ei, s-a înfiinţat Crucea Roşie, încheie cu mândrie tânărul Arty Cramphorn, umflându-se în pene.

O uşoară dorinţă de a pufni în râs puse stăpânire pe Sue, dar se aplecă peste pansamentul înnegrit şi-l scoase pentru a examina palma rănită.

— Frumos, nu-i aşa? făcu pe grozavul rănitul.

— Cum s-a întâmplat?

— O îmbrânceală în timpul pauzei de ceai. Am alunecat pe solul unsuros şi am aterizat pe nişte cioburi de sticlă. Un termos care se spărsese din greşeală. Sper că domnişoara Brent a reuşit să extragă toate fragmentele care se înfipseseră în mână. Nu doresc să mor dintr-o infecţie.

— Mi-e teamă că nu ţi se va întâmpla nimic atât de melodramatic, îl ironiză cu drăgălăşenie Sue. Domnişoara Brent şi-a făcut treaba cum nu se

poate mai corect.

Sue scufundă degetele rănitului într-un lighean cu lichid antiseptic, ordonându-i să le lase acolo câteva clipe şi se grăbi în încăperea vecină, unde pe un pat se odihnea un angajat al serviciului de contabilitate, care suferea de sângerări de nas.

La întoarcerea în infirmerie, îl găsi pe Arty exagerat de ţeapăn. În jurul recipientului, o pată umedă şi suspectă îi reţinu atenţia. Arty mărturisi candid că, în lipsa sa făcuse un tur prin încăpere şi încheie firesc:

— Aveţi bilet pentru serata de inaugurare a Centrului de petrecere a timpului liber, domnişoară?

— Da, consimţi Sue. Şi dumneata?

Faţa ca de păpuşă luă o expresie comică, de ciudă.

— Nu.

— Păcat! îl compătimi Sue. Cum Greycourts nu putea primi trei mii de angajaţi ai uzinei, trebuia să se găsească un mijloc de triere. Tragerea la sorţi este o metodă care dă rezultate.

— Ştiu, se lamentă el. La acest joc, am pierdut întotdeauna!

— Îţi doreşti atât de mult să mergi acolo?

— Îi promisesem logodnicei mele că vom merge, îi explică tânărul, cu un aer posomorât. Un bilet dă drept de intrare la două persoane.

— Vă veţi duce acolo într-o zi, făcu Sue pentru a-l consola. Toată săptămâna care va urma inaugurării Centrului va avea loc o operaţiune „uşi deschise”.

— Va trebui să se resemneze, aşa îmi închipui, încheie Arty pe un ton trist.

Sue termină de bandajat palma pacientului.

— Nu uita să porţi mănuşi de lucru peste bandaj şi să vii să te văd mâine. De preferat, de bunăvoie! Ca să nu-ţi trimit somaţii prin telefon. Ai înţeles?

— Am înţeles, mormăi adolescentul, revoltându-se de formă, dar, de fapt, încântat că se ocupă atât de bine de el.

— Ţine, până nu uit, adăugă Sue pe un ton indiferent, ia ăsta.

Ochii căprui se luminară de plăcere.

— Dar. Este biletul dumneavoastră, domnişoară!

— Primeşte-l, eu nu voi merge la această serată.

— Oh! făcu Arty, neîncrezător. Spuneţi asta pentru că m-aţi auzit lamentându-mă.

— Preferi să-l rup în bucăţi, sau să-l dau altcuiva?

Chipul, încă de copil, se crispă ca urmare a unei lupte interioare.

— Adevărat? Nu este pentru a-mi face plăcere?

— N-aveam intenţia să asist la gala de deschidere, reluă Sue, rostind vorbele răspicat.

— În acest caz, sunt de acord! Accept! Mii de mulţumiri, domnişoară!

Cu un zâmbet fericit, tânărul se năpusti spre uşă, abia reuşind să-l evite pe Glenn Fraser, care intra şi dispăru cu zgomot pe culoar.

— Ce râvnă de muncă! ironiză Glenn. Credeam că aceste alergări în galop sunt rezervate orelor de ieşire! Cine este? Ce voia?

Sue prezentă succint incidentul care-l adusese în vizită pe impetuosul Arty.

— Nimic grav, încheie. Mi-ar plăcea totuşi ca, înainte de a se gândi la o îmbrânceală, să se asigure toţi că solul nu este acoperit cu cioburi periculoase!

Fraser încuviinţă.

— Evident. O fire nebunatică, un sol unsuros, cioburi de sticlă şi iată adunate toate ingredientele ce pot provoca un accident de muncă, altă dată mai serios decât acesta. Am cercetat dosarele, se pare că Valley Rubber plăteşte un greu tribut.

— Ar putea fi mai rău, exclamă Sue, cu un aer agresiv. Munca la cauciuc este foarte periculoasă, datorită căldurii la care este supus materialul.

— Ştiu, făcu Glenn Fraser împăciuitor. Şi vă previn, am intenţia să lansez o campanie de incitare la respectarea strictă a normelor de securitate. Să luăm cazul domnului Close, cel care s-a ars ieri.

— Aţi primit veşti? îl întrerupse Sue cu nerăbdare.

— Tocmai veneam să vi le comunic. A petrecut o noapte liniştită şi este în afară de pericol. Medicii sunt foarte optimişti în ceea ce-l priveşte. A scăpat uşor! Dacă ar fi fost puţin mai prudent. În sfârşit, inutil să

comentăm. Apropo, făcu Fraser, fără o trecere evidentă, am văzut că sunteţi pe lista celor care au tras bilet pentru serata de inaugurare. Sper că veţi merge acolo?

Sue scutură din cap.

— Nu.

— De ce? Aveţi deja alt program?

Sue n-avu curajul să mintă.

— I-am făcut cadou biletul tânărului Cramphorn.

— Înţeleg, făcu Glenn Fraser serios.

Adăugă, gânditor:

— Vă gândiţi că acele şase luni vor consta doar în a ponta la uzină?

— Nu mă gândeam să particip la mondenităţi, recunoscu Sue, împotriva voinţei sale.

— În privinţa asta, vă înşelaţi! exclamă interlocutorul său. Oare nu înţelegeţi că această invitaţie este ocazia visată de a recunoaşte în faţa tuturor că nu pledaţi vinovată într-un proces pe care nimeni n-ar trebui să vi-l intenteze?

Sue urmărea cu degetul arătător conturul familiar al maşinii de scris.

— Mă consideraţi laşă? se auzi întrebând, cu o voce subţire, pe care nu şi-o recunoscu. După dumneavoastră, ar trebui să înfrunt haita „semenilor” mei, mistuiţi de o curiozitate bolnăvicioasă?

— Dumneavoastră sunteţi bolnăvicioasă! exclamă Fraser nemilos.

Sue se încovoie vizibil. Remarcând asta, adversarul său adăugă, hotărât să profite de avantaj:

— Perfect! Sunt pentru tratamentele şoc! Este timpul să vă stăpâniţi această manie a persecuţiei pe care vă place s-o cultivaţi. Dar pentru a reveni la subiectul nostru, aş reuşi să vă conving să vă reconsideraţi hotărârea?

— Da, bâigui Sue. Dar este prea târziu. Ştiţi bine că nu mai am invitaţie.

Se lăsă tăcerea.

— Este foarte simplu, spuse Glenn Fraser cu cel mai mare calm. Însoţiţi-mă.

— Eu. Rămase Sue cu gura căscată. Să vă însoţesc?

— De ce nu? Instinctul îmi spune că exageraţi ostilitatea îndreptată împotriva dumneavoastră. M-am grăbit să-mi formez o părere în privinţa asta. În plus, pentru debutul meu în societate, mi-ar plăcea să fiu sprijinit de cineva pentru care acest microcrosm nu are secrete. La ce oră pot trece să vă iau şi de unde?

Această întrebare directă înlătură ultimele ezitări ale lui Sue. Dându-i adresa, se întrebă vag, de ce, pentru prima dată de la dispariţia tragică a lui Johnny, încerca sentimentul că i se luase o greutate de pe inimă.

***

În general, Sue mânca de prânz la cantină, ceea ce-i permitea să fie acasă la ora două şi jumătate. În acea zi, având de făcut cumpărături, se întoarse cu o oră mai târziu faţă de programul obişnuit. Mare-i fu mirarea, când observă la cotitura bulevardului o anumită maşină lungă, parcată în faţa casei gazdei sale.

Un fior de teamă o străbătu, când coborî de pe motoretă. Oare ce făcea aici Sybil Chase? Aceasta părăsi scaunul şoferului şi trânti portiera cu putere.

— Trebuie să-ţi vorbesc, exclamă în mod direct şi pe un ton vexat. Te aştept de secole. Oare unde ai fost?

Uluită de asprimea primirii, Sue se auzi proferând nişte scuze:

— La ieşire, am trecut pe la autoservire. Intraţi, vă rog.

Dându-se într-o parte, îşi lăsă vizitatoarea să pătrundă în salonul puţin bombastic al Venenei.

— Ei bine, Sue Nightingale! exclamă lady Chase cu o voce ascuţită. Ai terminat să te joci cu mine de-a şoarecele şi pisica? Oare ce vrei până la urmă? Bani? câţi, pentru a dispărea?

Pe chipul lui Sue se zugrăvea stupoarea. Ca hipnotizată, o privea pe lady Chase, instalată în faţa ei, cu toată aroganţa pe care i-o confereau frumuseţea şi averea. Se putea imagina o creatură feminină mai bine făcută, mai seducătoare? Sue o măsura cu o admiraţie copleşitoare. Buclele dese şi mătăsoase, acaju închis, îi cădeau pe umerii plini. Ochii migdalaţi dădeau trăsăturilor sale ceva exotic şi de o nesfârşită voluptate. Gura, delicat conturată, era subliniată cu un roz uşor. Lăsată de-o mână

nerăbdătoare, etola de vizon pastel, zăcea grămadă pe un scaun. Deţinătoarea unei asemenea perfecţiuni se proptise în mijlocul încăperii înguste; pe silueta regească se mula o rochie de culoare grej, a cărei simplitate monahală reuşea foarte greu să-i ascundă formele.

Sue nu simţise niciodată simpatie pentru ea şi asta era reciproc. Totuşi, nimic n-o pregătise pentru această declaraţie ofensatoare şi confuză.

Lovind imperceptibil cu vârful unui pantof cu toc înalt, prea ascuţit pentru a fi cu adevărat comod, Sybil Chase repetă incredibila întrebare:

— Ei bine, ce doreşti? Răspunde!

Simţindu-şi picioarele muindu-se, Sue se prăbuşi pe un scaun, convinsă că visa. Pe un ton care se voia politicos, îngăimă:

— Nu înţeleg. S-ar spune că încercaţi să mă cumpăraţi, sau să mă ameninţaţi, lady Chase. Sau amândouă.

— Exact asta este, încerc să te cumpăr.

— Dar. De ce? se miră cu durere Sue.

— „De ce?” reluă Sybil Chase, imitând cu răutate aerul înspăimântat al interlocutoarei. Nu-mi fac nicio iluzie! Nu din noblеţe ai trecut sub tăcere legătura mea cu Johnny Dacre. Ci pentru că aveai gânduri ascunse. Ca cel de a-ţi vinde discreţia, de exemplu. Spune-mi preţul dumitale, eu voi plăti, dar cu o condiţie: să părăseşti Valley Rubber şi regiunea, o dată pentru totdeauna.

„Nu este posibil, îşi repeta cu nervozitate Sue, uluită. Este un coşmar. Mă voi trezi!”

— Vă asigur că nu înţeleg nicio vorbă din acest discurs, făcu ea, cu voce tare şi tremurătoare. Am păstrat tăcerea, pentru că i-am dat cuvântul lui Johnny să nu spun nimic ziariştilor.

Mi-am ţinut promisiunea şi toată lumea a crezut că mă aflam la originea despărţirii noastre, în timp ce realitatea era cu totul alta. Johnny a fost cel care mi-a cerut să-i redau libertatea. Tocmai descoperisem că era îndrăgostit de o altă femeie, o femeie căsătorită. Dacă n-ar fi avut acel accident, s-ar fi căsătorit imediat ce s-ar fi pronunţat divorţul ei. Când a murit, n-am vrut ca numele să-i fie amestecat într-o poveste josnică. Iată, ştiţi totul.

Sybil Chase strânse buzele.

— În punctul în care ne aflăm, să încetăm să minţim! „O femeie căsătorită!” Nu-i aşa că eu sunt? Şi sunt cauza despărţirii voastre. Mi-a spus-o Johnny.

— Nu! strigă Sue, cu vehemenţă. Ne-am despărţit după ce am primit o scrisoare de dragoste scrisă de mâna lui şi destinată unei anume „C”.

— „C?” exclamă Sybil cu o violenţă stăpânită. Evident, nu poţi înţelege. În joacă, Johnny mă numea Circe. Spunea că am venit pe pământ pentru a vrăji bărbaţii. N-ai încercat să afli cine putea fi această misterioasă „C”?

— Nu i-am pus nicio întrebare, iar el nu şi-a manifestat dorinţa de a mă informa. Nimic în acea scrisoare nu era de natură să-mi descopere identitatea sa. Vorbind despre „C”, Johnny spunea „ea”, atâta tot. N-am vrut să-l supun unui interogatoriu. Găseam o oarecare consolare în a nu-mi cunoaşte rivala, a cărei iniţială credeam că este de la prenumele său. O. Mizerabilă literă a alfabetului, nu avea importanţă, era uşor de ignorat. Nu era ca o persoană în carne şi oase. Oricum, aş fi aflat într-o zi. Adevărul ar fi ieşit la lumină. Nu bănuiam că nu-l voi mai vedea niciodată şi că, legată de promisiunea mea, „C” va rămâne la adăpost de scandalul care mă va compromite exclusiv şi în mod ruşinos.

Sybil Chase lăsă să treacă o clipă de tăcere, înainte de a continua:

— Cine ţi-a cerut să te laşi împroşcată de dispreţul general, fără să reacţionezi? Ţi-ar fi fost suficient să-i mărturiseşti unui ziarist că era o altă femeie în cauză şi mulţimea ţi-ar fi arătat simpatia sa debordantă! într-un fel sau altul, ai descoperit că eu eram misterioasa „C”. Din acest motiv, te-ai încăpăţânat să nu te mişti de aici, înghiţind calmă toate bobârnacele calomniei şi aşteptând momentul să mă amesteci. Te-ai amuzat făcând suspansul să dureze! Ţineai să te răzbuni! Dar n-am nervi de oţel, am cedat. Ce intenţionezi să faci, acum?

Sue îşi stăpâni cu mare greutate o scuturătură de dezgust. Hotărât lucru, această zeiţă împroşca nişte grozăvii.

— Vă repet, nu ştiam de legătura dumneavoastră cu Johnny. De altfel, ieri mi-am prezentat demisia domnului Fraser.

— Ştiu, o asigură Sybil cu duşmănie. Am vorbit despre asta, aseară la

masă. Poate n-a fost decât o lovitură îndrăzneaţă din partea dumitale. Erai convinsă probabil că va încerca să te reţină. Totuşi, dacă este adevărat că nu ştiai de mine, asta înseamnă.

— Exact! o întrerupse Sue. Asta înseamnă că dacă n-aţi fi venit să mă căutaţi, n-aş fi ştiut nimic niciodată.

— Totuşi, se încăpăţână Sybil, Johnny m-a lăsat să înţeleg că eşti la curent! înainte de plecarea la Sardoux, mi-a mărturisit că v-aţi despărţit şi în acel moment, nenorocitul a făcut imprudenţa să sugereze că, pentru mine, era timpul să-l părăsesc pe Alaric, pentru a trăi cu el! Ce inepţie! Bineînţeles, i-am râs în nas.

Sue deveni brusc albă ca varul.

— I-aţi... râs în nas? Dar era convins că „C” îl iubea la fel de mult cum o iubea el!

O strâmbătură neplăcută crispă trăsăturile lui Sybil.

— Bărbaţii au talentul de a se amăgi singuri, draga mea! Niciodată n-am simţit nici cel mai mic început de dragoste pentru Johnny. Dacă vrei să-ţi spun pe şleau, era la îndemână. În timp ce dumneata erai aplecată asupra răniţilor şi Alaric asupra dosarelor, l-am considerat. Amuzant. Evident, înainte de a începe să ia această poveste în serios.

— Pentru dumneavoastră, această legătură nu a fost decât o aventură galantă. Nu sunteţi una dintre acele soţii nefericite, iar Johnny n-a fost decât un divertisment. Şi pentru asta, mi l-aţi răpit. Iar când s-a îndrăgostit de dumneavoastră, i-aţi râs în nas! Este monstruos! izbucni Sue, cu ochii scânteind.

— Ai fi preferat să-l asigur de afecţiunea mea neclintită? o înţepă Sybil. Sau să mă topesc de dragoste şi de recunoştinţă, că l-ai părăsit pentru a mi se consacra? Nu fi proastă! De altfel, dacă asta te poate consola, să ştii că a plecat ameninţându-mă. Da! Cu mâna pe clanţa uşii, mi-a spus: „Nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău, în ziua în care te vei afla faţă în faţă cu Sue”. Sau ceva similar. Am dedus imediat că te-a făcut confidenta sa. Sub un pretext oarecare, a refuzat să-şi petreacă noaptea sub acoperişul nostru şi astfel a ieşit din viaţa mea.

„Aşadar, se gândi Sue, dezolată, ultima amintire pe care a luat-o cu el la

Sardoux, a fost acel râs crud! Niciun gând pentru mine! Dacă cineva trebuia să se simtă responsabil de accident, ea este, nu eu!” îndoiala şi sentimentul de vinovăţie care o chinuiseră pe Sue, o părăsiră ca prin farmec. Le înlătură pe loc, asemenea unui mantou care nu mai era de sezon. În schimb, durerea pe care i-o pricinuise dispariţia lui Johnny, rămase. Dar ce uşurare să fie nevinovată! Această nouă stare de spirit, o ajută să-şi regăsească generozitatea naturală. Aşa că declară pe un ton mai puţin furios:

— Johnny nu putea să ştie că eram dispusă să închid ochii asupra escapadei sale, dacă se hotăra să se întoarcă la mine. Indiferent de oroarea pe care mi-o inspiră atitudinea pe care aţi avut-o faţă de el şi de soţul dumneavoastră, să ştiţi că, în ceea ce mă priveşte, incidentul este închis. N-aveţi de ce vă teme de mine.

Sybil se îndreptă, arţăgoasă, pe scaun.

— Să nu mă tem de dumneata? făcu ea cu o uimire insultătoare. În timp ce tocmai ţi-am dat ocazia să-mi pătezi reputaţia? Acum, când te ştiu la curent cu toate aceste amănunte, nu mă voi simţi în siguranţă niciodată. Dacă ar afla Alaric. Trebuie să părăseşti regiunea, este singura soluţie. Te voi despăgubi.

Însufleţită de încrederea pe care i-o acordase Glenn Fraser, convinsă brusc că acesta asista, martor nevăzut şi binevoitor, la această scenă degradantă, Sue clătină cu putere capul blond.

— Nu voi dezvălui nimănui ceea ce mi-aţi mărturisit, vă dau cuvântul meu. Dar rămân. N-am intenţia să părăsesc Valley

Rubber, cel puţin pentru moment. Prezenţa mea constituie pentru dumneavoastră o ameninţare? Mă tem că va trebui să vă obişnuiţi cu asta.

Sybil Chase bombăni, cu dinţii strânşi:

— Este o ameninţare! Vei vorbi într-o zi. Dar să nu uiţi că am şi eu gură şi, dacă este cazul, voi şti s-o folosesc. Dacă vreau, îţi pot face viaţa insuportabilă. Dispun de un anumit număr de avantaje.

— Este posibil, admise Sue, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dar pentru că hotărârea mea este luată, îmi asum riscul.

Sue aruncă o privire extrem de elocventă spre uşă. Sybil primi această

concediere mută cu un sânge-rece regal.

Cele două adversare se măsurară din ochi o clipă, într-o tăcere încărcată de electricitate.

Părăsindu-şi poza, Sybil Chase îşi îndreptă încet silueta impecabilă, puse mâna neglijent pe vizon şi poşetă şi porni, parcă alunecând, spre uşa de intrare.

— S-ar putea să-ţi regreţi hotărârea, exclamă ea trecând ţeapănă prin faţa lui Sue. În general, este regretabil să mă ai duşmancă!

Fură ultimele sale cuvinte. Nemişcată, parcă în transă în mijlocul salonului, Sue auzi zgomotul puternic al tocurilor ascuţite pe dalele loggiei, apoi, trei minute mai târziu, torsul silenţios al motorului.

CAPITOLUL 3

În timpul zilelor care urmară, Sue ar fi făcut orice pentru a fi copleşită de muncă şi a nu avea timp să mediteze la această scenă năucitoare.

Îşi dădu seama, încă o dată, de rara discreţie a Verenei. Când aceasta din urmă află brusca schimbare de atitudine a lui Sue, se abţinu să facă vreun comentariu. Prefăcându-se înciudată, se mustră cu asprime, în faţa lui Sue, că nu găsise argumentele necesare s-o oblige să-şi schimbe părerea. „Acest Glenn Fraser, mi se pare un tactician de temut!" încheie fără invidie.

Pentru a-şi alunga din minte acele amintiri supărătoare, Sue începu să se ocupe cu ardoare de grădinărit. Mare cât o batistă, pătratul de pământ neroditor produsese câteva flori anemice şi asta datorită numai îngrijirilor sale. Verena avea prea mult de lucru în casă, pentru a se ocupa de ele, cât despre ceilalţi, care locuiau în pensiune, contribuţia lor în materie de horticultură se limita la a da sfaturi contradictorii, aruncate cu neglijenţă din şezlongurile adânci, aşezate în loggie, când era vreme bună.

Rămâneau nopţile şi mai ales orele apăsătoare care precedau zorile. În penumbra tristă a camerei, Sue era vizitată de imagini obsedante. Printre acestea se afla bine plasată silueta lui Sybil Chase.

Amintirile treceau fără încetare pe ecranul memoriei. Lady Chase, foarte palidă şi sculpturală, părăsind la braţul soţului capela în care fusese celebrat serviciul funebru. Johnny făcându-i curte, cu asiduitate, lui Sybil. Johnny, tensionat, înainte de plecarea în cursă. Johnny, distrus de râsul crud al acelei femei.

Şi apoi, erau ameninţările fluturate de Sybil. Oare ce trebuia să creadă? Va îndrăzni lady Chase să facă să fie concediată? Soţia unui director de întreprindere dispunea, într-adevăr, de asemenea puteri exagerate? Şi acele avantaje misterioase de care făcuse caz? Oare care erau? Sue se hotărî să nu-şi concentreze atenţia asupra lor. Va vedea. Dacă la capătul celor şase luni stabilite de Glenn Fraser, situaţia devenea intolerabilă, va lua o hotărâre.

***

În dimineaţa zilei prevăzută pentru inaugurarea Centrului de petrecere a timpului liber, Sue constată trezindu-se, că vremea părea să se fi îmbunătăţit. Vântul rece se oprise şi o ceaţă de căldură acoperea valea când se sui pe motoretă. Când ajunse la uzină, soarele strălucea. În jurul ei, grăbindu-se, muncitorii se felicitau. Va fi timp frumos pentru sărbătoare.

La infirmerie, Sue primi mai întâi vizita unui ciclist, pe care-l lăsaseră frânele pe drumul în pantă care cobora din High Creadon. Genunchii însângeraţi ai accidentatului fură dezinfectaţi şi pansaţi cum se cuvine.

Îi urmă aproape imediat, un obişnuit. Această persoană între cincizeci şi şaizeci de ani, care se prefăcea, frecventa cu regularitate centrul de tratament. Diversitatea şi ciudăţenia bolilor de care pretindea că suferă, demonstrau o imaginaţie bogată, pe care Sue nu se putea împiedica să n-o admire. După ce-şi bea ceaiul pe care aceasta i-l oferea în mod obişnuit, se retrăgea cu demnitate.

Mai fu un transportator de mărfuri care, cu degetul arătător îndreptat spre buric, se plângea de dureri de abdomen. O ceaşcă de ceai din plante îl trimise, regăsindu-şi tot zelul, la serviciul său. Trecu o oră, posomorâtă şi goală. Brusc, ţârâi telefonul. I se trimitea o fată tânără, care se rănise la mână.

— Lorna Fenn? se miră Sue. Dar, în mod sigur, este recidivistă!

— Nu-mi vorbiţi despre asta! răspunse strident, cu brutalitate, interlocutoarea sa. Este a doua oară, în cincisprezece zile! După un început atât de promiţător.

Auzind ciocănindu-se la uşă, Sue închise, nu fără o oarecare uşurare. Îi arătă vizitatoarei, cu un gest, un scaun şi desfăcu prompt pansamentul improvizat.

Partea cărnoasă a degetului mare nu era decât uşor zgâriată. Cu un aer preocupat, tânăra infirmieră aruncă pe ascuns o privire dezolată spre plasturele care împodobea alte trei degete, de la aceeaşi mână.

— Ei bine, Lorna, nu eşti rezonabilă! De ce crezi că ţi-am cerut să porţi mănuşi de protecţie? De plăcere? Nu sunt totuşi fleacuri! Dacă munca pe

care o faci te dezgustă atât de mult, de ce nu încerci s-o schimbi? Ce fel de mulaj faci?

— Piese pentru maşinile de muls, bombăni Lorna.

Cu fruntea plecată, adăugă cu ostilitate:

— Ca vaca să nu simtă nimic, îmi vine să urlu! Dar ce-aş putea face altceva? Şi apoi, nu am de ce să mă plâng. Sunt bine plătită şi sunt şi prime de eficienţă. Am nevoie de aceşti bani.

— Ca toată lumea, zâmbi Sue.

— Nu chiar, o corectă rănita. Cu salariul meu, îmi întreţin mama.

— Îmi pare rău, spuse Sue înţelegătoare. Nu ştiam.

Tăietura fiind tratată, Sue pregăti ceaiul, întinzându-i o ceaşcă Lornei.

— Aşadar, eşti orfană de tată?

— Da. Mama şi cu mine locuim la unchiul, cumnatul ei. Mama îi ţine casa şi în schimb el îmi tolerează prezenţa.

— O ai pe mama ta în grijă. Făcu Sue gânditoare. Ce vârstă aveai când ţi-a murit tatăl?

— Cincisprezece ani. Asta era acum trei ani. Lucra la o agenţie de publicitate în calitate de desenator specialist în arte grafice. Avea planuri pentru mine. Ar fi vrut să încerce să obţină o bursă, pentru a urma cursurile de Arte Decorative, la Londra. El dispărând, aceste vise au devenit irealizabile. În acea perioadă, mama se ocupa de o cantină. S-a observat că era diabetică, aşa că a trebuit să-şi înceteze orice activitate profesională. Am preluat eu ştafeta. Mi s-a propus această slujbă şi am acceptat, deoarece n-aveam de ales. Se pare că sunt condamnată să muncesc aici, până la vârsta de pensionare, încheie cu o tristeţe evidentă.

— Eşti talentată la desen? întrebă brusc Sue.

— După cum spunea tata, da, afirmă Lorna calmă. Ca şi după spusele profesorilor mei. Dar la ce bun? Nu este genul de talent cu care-ţi poţi câştiga existenţa.

— Este păcat să-l laşi necultivat. Spui că ai urmat cursuri serale timp de trei ani. Murmură Sue pentru ea însăşi.

În ochii gânditori, se ivi o mică licărire.

— Să presupunem că-ţi dau o temă de ilustrat, sub formă de bandă

desenată umoristică, ai fi în stare s-o realizezi?

— Cred că da. De ce?

— Este o idee, replică în mod confuz Sue.

O schiţă de proiect pe care ezitase s-o formuleze, tocmai îi încolţise efectiv în minte.

— Vreţi să încerc? exclamă Lorna cu privirea strălucind.

Şi degetul tău? obiectă cu îndoială Sue.

— Mă voi descurca, o asigură adolescenta, pe un ton fără replică.

După ce aşezase pe un colţ al biroului hârtie şi creioane, Sue începu să răsfoiască registrul în care erau însemnate accidentele.

— Cred că am ceea ce ne trebuie, declară în cele din urmă. Iată pe scurt faptele. Un angajat de la întreţinere vine să schimbe un bec. Aduce cu el o scară, care se dovedeşte prea scurtă. Drept urmare, întinzându-se, încercând să-şi atingă obiectivul, îşi pierde echilibrul şi cade. Scapă în mod miraculos cu încheietura luxată, în timp ce şi-ar fi putut rupe gâtul. Îţi convine?

— Perfect! izbucni Lorna, punând mâna pe instrumente.

Câteva minute mai târziu, îi întindea lui Sue rezultatul desenelor făcute în grabă.

— Nu este decât o schiţă! preciză ea în defensivă, cu obrajii îmbujoraţi.

Decorul şi protagoniştii – accidentatul şi spectatorii – erau doar conturate. Becul rotund rânjea cu neruşinare în faţa eforturilor făcute, pentru a-l atinge, de marioneta caraghioasă în salopetă albastră. Strânşi în jurul scării instabile, muncitorii îşi rostogoleau ochii bulbucaţi şi îngroziţi, presimţind iminenţa unei catastrofe.

— Frumoasă schiţă! aplaudă Sue. Pot s-o păstrez? Mi-ar plăcea să i-o arăt domnului Fraser. Umorul ar trebui să constituie o armă mai eficace decât interminabilele norme de securitate, care acoperă pereţii atelierelor, pentru a lupta împotriva neglijenţei.

— Credeţi? îndrăzni Lorna, neîncrezătoare.

— Dacă proiectul meu va fi acceptat, desenele vor trebui reînnoite în fiecare săptămână. Presupunând că domnul Fraser îmi dă mână liberă, ai fi dispusă să lucrezi pentru noi?

— Oh, da! exclamă Lorna cu o voce vibrantă.

— În acest caz, atenţie la mâini! insinuă Sue cu adresă.

O strâmbătură încreţi gura Lornei.

— Atinsă! admise pufnind.

Dintr-o săritură graţioasă fu la uşă, unde rămase pe loc.

— Domnişoară Nightingale, începu, cu privirea aţintită la vârfurile pantofilor. Voiam să vă spun că.

— Da? o încurajă Sue.

— În legătură cu despărţirea de Johnny Dacre. Sunt dintre cei care cred că nu aveţi de dat socoteală nimănui.

Emoţionată, Sue se auzi formulând un mulţumesc şoptit.

— V-aş fi vorbit despre asta mai devreme, continuă cu îndrăzneală Lorna. Dar păreaţi că fugiţi de toată lumea. Ei bine, sunt sigură că nu vă veţi arăta la serata de inaugurare a Centrului.

— Te înşeli, o întrerupse Sue, cu un zâmbet. Dimpotrivă, intenţionez să merg acolo.

— Iată o veste bună! jubilă Lorna, năpustindu-se pe culoar.

***

Postată în faţa dulapului de haine, Sue îşi inspecta gânditoare garderoba. Instinctiv, se hotărâse să lase deoparte îmbrăcămintea purtată în vremurile fericite ale ieşirilor cu Johnny. Vestiarul îi era atât de subţire, încât fu scutită de o alegere îndelungată. Din toate toaletele, numai una scăpase admiraţiei logodnicului său; era un costum din jerseu de culoarea fildeşului, foarte obişnuit, perfect pentru împrejurare.

Rulând spre High Creadon, Glenn Fraser remarcă glumind:

— Sir Alaric este redutabil! A reuşit să mă convingă să rostesc o scurtă alocuţiune. După încheierea acestui discurs, voi fi liber să savurez plăcerile serii. Programul este atractiv: tenis, natataţie, biliard, săgeţi, minigolf, degustare de cocteiluri. Cu siguranţă, am uitat ceva. Aveţi vreo preferinţă? Sau doriţi să încercăm puţin din toate?

— Dumnezeule, nu! exclamă Sue, prefăcându-se, în mod comic, îngrozită. Din motive vestimentare, evident, mă voi abţine să joc tenis.

Dintr-o privire, Glenn Fraser cercetă imediat ţinuta pasagerei şi clătină

din cap cu seriozitate.

— Într-adevăr, făcu el sobru. În acest caz, piscina?

— Apa trebuie să fie rece ca gheaţa.

— De ce nu minigolful? continuă Fraser, bine dispus.

— Este prea riscant! protestă comic Sue. Ultima dată când am jucat, era gata să-i scot ochii partenerului meu.

— Adevărat? comentă Fraser, încântat de întorsătura glumeaţă pe care-o lua conversaţia. Vă tentează mai mult biliardul?

— Este un sport pe care nu l-am practicat niciodată, declară Sue, pe un ton plin de regret. În schimb, parcă îmi amintesc că nu mă descurcam prea rău la săgeţi.

— Perfect! Vom verifica.

Fraser profită de clipa de tăcere pentru a lua un viraj delicat.

— Nu aveţi o uşoară strângere de inimă, la ideea de a revedea Greycourts? se hazardă în cele din urmă. Am aflat că proprietatea aparţinea familiei Nightingale. Îmi imaginez tristeţea dumneavoastră când a trebuit să vindeţi şi surpriza, aflând că a fost cumpărat de Valley Rubber.

Sue îşi muşcă buzele şi spuse cu o voce slabă:

— La ce mi-ar fi folosit lacrimile? De altfel, înfiinţarea acestui centru era poate singurul mod de a împiedica domeniul să cadă în ruină.

— Sănătoasă atitudine, dacă îmi pot permite, aprobă şoferul. Ce poate fi mai trist decât o casă sortită abandonului? „Familiei Nightingale îi succede marea familie din Valley Rubber”, mi-ar plăcea să brodez câteva variaţiuni pe această temă, în seara asta. Dacă nu vedeţi vreun inconvenient.

Sue avu o uşoară ezitare.

— Intenţionaţi să amintiţi legăturile foarte personale prin care depind de Greycourts?

— Dacă abordez subiectul, va fi greu să le trec sub tăcere.

Glenn aruncă pe furiş o privire pasagerei sale, pentru a încerca să-i evalueze amploarea reticenţelor.

— Totuşi, nu este singurul motiv care mă face să-mi orientez discursul în acest sens. Am şi un altul, mult mai greu de nemărturisit! Pe care mă voi grăbi să vi-l dezvălui! Am impresia că exageraţi răceala anturajului

dumneavoastră şi am intenţia să v-o demonstrez.

Când pătrunseră în sala de bal nou-nouţă, Sue văzu priviri curioase aţintindu-se asupra lor. Hotărâtă să-şi păstreze sângele-rece, se lăsă călăuzită de mâna liniştitoare a lui Glenn Fraser. La marginea estradei, acesta o părăsi pentru a se alătura personalităţilor care se aşezaseră deja acolo.

Primul dintre notabilităţi care luă cuvântul, fu primarul. Scuipând des în microfon, fără să-şi dea seama, se înclină asupra unui auditoriu care n-avea nevoie de asemenea valuri de platitudini de circumstanţă. De-abia se aşeză, că-i urmă sir Alaric. Într-un stil energic şi plin de umor, directorul de la Valley Rubber invită asistenţa să ia parte, în mod activ, la acţiune. O salvă de aplauze salută această scurtă intervenţie şi fu rândul lui Glenn Fraser să-şi rostească alocuţiunea.

Se lansă într-un scurt istoric al domeniului Greycourts. De generaţii reşedinţă de familie, aceasta suferise numeroase schimbări de-a lungul anilor. Ultima fiind, oricum, cea mai radicală. Şi totuşi, suferind această transformare, proprietatea nu rupsese toate legăturile cu trecutul. Oare Valley Rubber nu număra, efectiv, în rândurile sale o reprezentantă a familiei Nightingale?

Ajuns la capătul peroraţiei, Glenn Fraser plimbă o privire solemnă prin sală şi o aţinti asupra lui Sue, care roşise. În acea clipă, tânăra avu impresia că este prinsă în fasciculul proiectoarelor, ciudat de binevoitoare. Şiruri de capete se întoarseră spre ea, murmure de aprobare, zâmbete discrete se îndreptară spre locul în care se afla. Imposibil să se îndoiască! Aceste manifestaţii de simpatie îi erau categoric destinate. Inima îi era plină de recunoştinţă pentru oratorul care reuşise această minune: s-o facă să înţeleagă că încetase să fie victimă a ostracizării colegilor să-i.

Desăvârşită în rochia de catifea cu bretele de culoarea bronzului, mulată pe trup, Sybil Chase declară în acea clipă Centrul deschis şi se aplecă graţioasă, pentru a mulţumi cu un sărut timidei aducătoare a unui buchet de trandafiri de culoarea ceaiului. Imediat, personalităţile se ridicară, asistenţa începu să se împrăştie. Sue fu repede înconjurată de convivi politicoşi, care începură să facă risipă de avansuri prieteneşti.

— Ce surpriză plăcută, domnişoară! Nu credeam că veţi veni.

— Surpriză? replică o a doua voce, cu o octavă mai sus. Uiţi că domnişoara Nightingale este la ea, în această casă!

— Reţin primul vals, domnişoară! exclamă un timbru mai grav.

— O partidă de săgeţi, domnişoară? Pariez că.

— Nu pariaţi! exclamă Glenn Fraser, coborât de pe estradă. Domnişoara Nightingale este redutabilă la acest divertisment nevinovat.

În timp ce îşi croia drum prin mulţimea densă, îi şopti la ureche:

— Vedeţi, acesta este dezgheţul! Nu vi l-am prevestit oare?

— Da, recunoscu Sue, aruncându-i o privire piezişă. Se pare că m-am înşelat asupra atitudinii celor care mă înconjoară.

Sunt fericită că am venit. Totuşi, Dumnezeu ştie că nu doream deloc. Dacă refuzam să vin aici în această seară, aţi fi fost dezamăgit?

Glenn Fraser rămase tăcut o fracţiune de secundă, înainte de a răspunde cu o voce încărcată de semnificaţii:

— Da. Foarte dezamăgit, mărturisesc.

Făcură meci nul la săgeţi, apoi se îndreptară spre terenurile de tenis, unde, la lumina neclară a apusului, se disputa un dublu mixt. Pufnind şi râzând în hohote, jucătorii se îndârjeau să termine partida, într-o semiobscuritate puţin propice. Căutând să anticipeze traiectoria unei mingi aproape invizibilă, loveau în zadar aerul cu rachetele. Învinşi de lipsa de lumină, dar mai ales de o ilaritate nestăpânită, până la urmă capitulară în protestele spectatorilor, pe care această pantomimă îi înveselea.

— Este mult timp de când n-am mai ţinut o rachetă, comentă Glenn Fraser, când îşi regăsi seriozitatea. Dacă jucaţi, va trebui să reţinem un teren. Puţin exerciţiu îmi va face mai mult decât bine. Dar. Este timpul să mă alătur lui sir Alaric. I-am promis să-i gust whiskyul. Mă urmaţi?

Sue consimţi în tăcere. Venise momentul să restabilească relaţiile cu protectorul lui Johnny. Se înfioră amintindu-şi de Sybil Chase şi de planurile viclene pe care le urzea în taină.

Jovial şi binevoitor, sir Alaric înaintă în întâmpinarea lor.

— Sue, exclamă acesta, prinzându-i mâinile între degetele lui lungi şi fine. Ne-ai lipsit. Nu-i aşa, iubito? făcu întorcându-se spre soţie. Trebuie

neapărat să recuperăm timpul pierdut.

Prefăcându-se că ignoră rigida înclinare din cap a lui Sybil la adresa lui Sue, se grăbi să comande cocteiluri.

După ce-i aruncă o privire ucigătoare tinerei femei, Sybil Chase se aplecă pentru să-şi aprindă ţigara de la bricheta pe care i-o întindea politicos Glenn Fraser.

— Ei bine! începu repede sir Alaric. Ce crezi despre noul Greycourts, draga mea Sue? Nu te-a prea decepţionat? îmi amintesc de temerile dumitale din ziua în care Johnny te-a adus la noi pentru prima dată.

— Mi-aţi promis să respectaţi stilul proprietăţii şi v-aţi ţinut de cuvânt, admise Sue de bunăvoie. Casa şi-a pierdut crăpăturile, dar nu caracterul. Cât despre amenajările exterioare, financiar, familia mea nu şi-a permis niciodată să le realizeze. Când mă gândesc la destinul sortit Greycourtsului, mă consider fericită că Valley Rubber i-a fost cumpărătorul.

— N-ai văzut totul, draga mea! făcu sir Alaric, umflându-se în pene. Am planuri din belşug pentru a anima acest Centru. Înfiinţarea unei trupe de teatru de amatori, a unei orchestre de cameră şi mai ales organizarea de expoziţii. Trebuie ca această clădire să fie vie şi să zumzăie ca un stup!

Sir Alaric îşi acordă o clipă de răgaz pentru a bea o înghiţitură din băutura fără alcool, de culoarea ambrei, şi reluă cu tonusul obişnuit.

— Apropo, Fraser, încă n-am avut timp să-i împărtăşesc soţiei mele propunerea făcută de comitetul nostru de acţiuni sociale. Ar trebui să i-o prezinţi.

— Este foarte simplu, lady Chase, reluă directorul personalului. Vom destina un buget special acelora dintre angajaţii noştri care trebuie să fie specializaţi. Aceste fonduri ne permit să-i alimentăm pe cei ţintuiţi în pat, pentru moment, cu mici produse de patiserie şi alte cadouri de acest gen. Cineva din comitet a sugerat că ar fi o politică bună să vă însărcinaţi cu distribuirea lor. Dacă programul v-o permite, acest gen ar avea, cu siguranţă, un impact favorabil.

Sybil Chase întinse languros braţul spre scrumiera în care-şi stinse ţigara şi, printre genele coborâte, îşi privi interlocutorul.

— Dacă înţeleg bine, îmi cereţi să fac pe patroana acestei acţiuni? rezumă ea, în cele din urmă.

— Aşa ceva, admise Fraser cu un zâmbet sincer. Pentru asta, va trebui să vă puteţi consacra, să zicem, o oră pe săptămână, plus o oră pentru întrunirile noastre de la Valley Rubber.

— Întrunirile noastre?

— Da, timpul în care vă voi înmâna o listă a bolnavilor de văzut, cu câteva amănunte referitoare la ei: de exemplu, motivul internării în spital, precizări despre situaţia familială. Înaintea fiecărei vizite, veţi putea trece pe la uzină pentru a lua aceste documente.

Sybil consimţi cu o mişcare a capului.

— Am înţeles. Când vreţi să încep? Unde va trebui să primesc aceste dosare?

— Unde? La mine, dacă binevoiţi. Sau mai degrabă, nu. La infirmerie. Domnişoara Nightingale vă va ţine la dispoziţie toate hârtiile necesare. Mi se întâmplă să lipsesc, sau să fiu chemat în afară.

— Dacă v-aş telefona, înainte să vin, presupun că veţi lua măsuri să fiţi acolo când sosesc?

Sub amabilitate, se ghicea iritarea. Glenn Fraser nu se lăsă descumpănit şi adăugă pe un ton uniform:

— Cu siguranţă. Cu excepţia cazurilor de forţă majoră.

— Perfect. Aşadar, vom proceda astfel. Voi veni la serviciul personal.

Problema fiind rezolvată, lady Chase îşi apostrofă soţul, cu un aer trist şi plictisit:

— Oare nu este timpul să se ocupe de proiectoare, Alaric? Mă grăbesc să mă întorc acasă!

Cu un zâmbet curajos pe buzele delicat fardate şi o atitudine teatrală, lady Chase mărturisi cu o voce slabă:

— O migrenă imposibilă îmi chinuie capul. Toate aceste mondenităţi mă ucid!

— Îmi pare rău! exclamă sir Alaric.

Cu gesturi în acelaşi timp stânjenite şi pline de solicitudine conjugală, aşează pe umerii rotunzi ai soţiei mantoul scump din blană, pe care aceasta

îl lăsase pe spătarul scaunului.

— Ar fi trebuit să-mi spui! exclamă pe un ton dezolat, de reproş. Calvarul tău a ajuns la sfârşit, îngerul meu!

Îngerul îi adresă o clipire recunoscătoare din pleoape, în timp ce se ridica de pe scaun, cu un efort vizibil.

— Voi nu plecaţi imediat, făcu sir Alaric spre invitaţi. Vă urez să petreceţi o seară plăcută. Sue, nu uita că Sybil şi cu mine ne bazăm pe dumneata. Nu-i aşa, iubito? Voi stabili curând o întâlnire cu ea. De exemplu, pentru o cină.

— Desigur, spuse cea interpelată, după o clipă de tăcere. Dar este necesar oare să facem această invitaţie cu atâta formalism? Sue ştie că va fi întotdeauna binevenită la Bryanston Place. În sfârşit, pentru că ţii, îmi voi consulta agenda şi vom organiza ceva. Aşa cum se cuvine.

Cu această promisiune, lady Chase se îndepărtă la braţul soţului ei.

CAPITOLUL 4

Mulţimea, acum compactă, făcând imposibilă orice improvizaţie coregrafică, Sue şi cavalerul său hotărâră de comun acord să părăsească ringul de dans.

Aerul era plăcut. Proiectoarele inundaseră cu lumina lor albă, pietrele centenare de la Greycourts, care părea că-şi regăsesc, timp de o seară, fastul din trecut. Se aşezară în apropiere de apa strălucitoare a piscinei goale.

— Ce seară încântătoare! făcu Sue, cu un oftat de mulţumire.

— Adevărat? exclamă în întuneric o voce gravă cu inflexiuni calde.

Sue trăsări şi, pentru a-şi ascunde tulburarea, îşi ridică ostentativ ochii spre stele.

— Este mult timp de când n-am mai dansat astfel.

— Chiar atât de mult timp? o ironiză Glenn Fraser. Sper că aceste câteva ore v-au permis să scăpaţi de sentimentul de vinovăţie?

— Aproape, îndrăzni Sue.

— Există altceva care va trebui să învingeţi. Îneverşunarea de a vrea să rămâneţi izolată de anturaj. Oare îmi veţi destăinui, într-o zi, motivele despărţirii de Johnny Dacre, în ajunul plecării sale la Sardoux? îmi închipui că sunt întemeiate.

Oare de ce nu-i pusese această întrebare încă de la prima lor întâlnire? I-ar fi fost uşor să reconstituie faptele şi să descopere că iniţiativa acestei despărţiri nu venise de la ea, ci de la Johnny. Acum, trebuia să respecte promisiunea făcută lui Sybil, pentru ca sir Alaric să-şi poată păstra liniştea necesară. Dacă nu răspundea decât cu un simplu da, lăsa o uşă deschisă unui torent de întrebări, pe care trebuia să le evite cu orice preţ. Aşa că, mărturisi simplu şi răspicat:

— Este adevărat că n-aş avea nimic să-mi reproşez, dacă Johnny ar mai fi pe această lume. Accidentul acela a dat rupturii logodnei noastre o conotaţie supărătoare, pentru a nu spune mai mult. Dar prefer să nu vorbesc despre asta.

— Nu credeţi că datoraţi adevărul celor care se interesează destul de

mult de dumneavoastră, pentru a dori să-l cunoască?

Sue dădu cu putere din cap.

— Îmi este suficient faptul că ştiu că mă consideră ireproşabilă.

— Vorbiţi aşa despre prieteni. Dar duşmanii?

Sue îşi umezi cu greu buzele.

— Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Prostie curată! exclamă Glenn Fraser. Dar, să lăsăm asta. Dacă mi-aţi vorbi acum despre acest Greycourts, care v-a văzut născându-vă?

Mai întâi lent, apoi cu mai multă siguranţă, Sue începu să evoce cronica locuinţei familiale şi a locuitorilor să-i Amintindu-şi de copilărie, de părinţi, de fratele său şi de animalele familiare, descrise un portret viu al casei Nightingale.

Şi Glenn se arătă perplex. Scoţian, îşi pierduse tatăl la vârsta de zece ani, iar mama se recăsătorise cu un canadian. Urmaşe studiile de inginer în Scoţia, înainte de a se specializa în relaţii umane. După Chemic Acids, Valley Rubber era a doua întreprindere în care ocupa postul de responsabil al personalului.

Sub aceste suvinte inofensive, nu ghicea, indiscutabil şi tulburător, un curent de simpatie.

Glenn Fraser puse capăt confidenţelor, când observă că Sue se înfioară.

— Este târziu, vă voi conduce înapoi.

În faţa casei adormite a Verenei, se opriră o clipă.

— Ei bine? întrebă Glenn ironic. Aţi întocmit bilanţul acestei seri? Pozitiv, sper?

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Neîncercând! o întrerupse, cu o voioşie plină de delicateţe. Somn uşor, Sue. Gata cu visele posomorâte, acum când ştii la ce se rezumă ostilitatea în masă al cărui obiect îţi imaginai că eşti!

Această tiradă glumeaţă fu însoţită de un gest care o tulbură pe tânăra fată. Glenn îi strânse mâna cu o intensitate care depăşea categoric exigenţele unei simple politeţi. Această atingere la fel de scurtă, pe cât de impresionantă, o lăsă tremurând. La reacţia fulgerătoare pe care această atingere fără importanţă i-o provocă, Sue cântări cu o încântătoare

stupoare influenţa pe care o exercita asupra ei.

***

Sue se aştepta ca relaţiile lor cotidiene, în serviciu, să reia caracterul puţin rigid, cerut de convenienţe. Se pregătise cu tristeţe să accepte întoarcerea la normalitate. Dacă în prezenţa unei terţe persoane Glenn n-o numea niciodată decât domnişoara Nightingale, în schimb, când erau între patru ochi, folosea doar prenumele. Prima dată când o auzi pe Sue spunând „domnule Fraser”, în altă parte decât la Valley Rubber, el o certă.

— Numele meu de botez este Glenn. Nu ţi-o voi mai repeta.

Acest incident uşor avu loc la telefon. Glenn o contactase într-adevăr, acasă, pentru a o anunţa că rezervase un teren de tenis la Centru, în aceeaşi seară. Medicul angajat la Valley Rubber li se va alătura. Rămânea să găsească o a patra persoană pentru dublu mixt. Sue o invită pe Verena.

Înainte de a se căsători, gazda să se distinsese în turneele de tenis locale. Doctorul Redruth avea un serviciu fulgerător şi o lovitură de dreapta satisfăcătoare. Sue era departe de a avea stăpânirea Venenei. Cât despre partenerul său, acesta era redutabil la fileu. Sue şi Glenn câştigară meciul, dar la limită.

— Sper că ne veţi acorda revanşa! exclamă doctorul Redruth, care transpira abundent, părăsind terenul.

— Fără mine, preciză imediat Verena. Sunt aici printr-o întâmplare, nefăcând parte din marea familie a angajaţilor uzinei.

— Asta nu ţine! insistă medicul. Terenurile de tenis nu lipsesc în împrejurimi. Să închiriem unul.

— Inutil! exclamă Glenn Fraser. Bryanston Place dispune de un teren superb şi sir Alaric mi-a dat mână liberă să-l folosesc când voi vrea.

— În acest caz, este perfect! aprobă doctor Redruth. Sunt liber în orice seară. Dar dumneavoastră, doamnelor?

— Eu voi fi foarte ocupată zilele acestea. Primesc două persoane noi în pensiune, obiectă Verena.

— În acest caz, să aşteptăm weekendul.

— Duminica nu sunt liber, anunţă Glenn Fraser.

În cele din urmă se căzu de acord asupra unei date şi se despărţiră.

— Un tânăr serios, acest Glenn! rosti cu obişnuitul său laconism Verena, care-l vedea pentru prima dată.

Sue acceptă acest verdict. Părerea gazdei coincidea cu a sa.

Tânăra îşi regăsise somnul şi sărea cu bucurie din pat, când suna deşteptătorul. Contactele pe care le avea cu Glenn rămâneau impersonale. În timpul orelor de muncă, abordau subiecte profesionale şi niciodată singuri. Dar nu se putea stăpâni să încerce o uşoară înţepătură în inimă, când îl vedea sosind la infirmerie.

Campania destinată să facă să scadă numărul accidentelor de muncă prindea formă sub impulsul entuziast al noului director al personalului. Pentru a motiva angajaţii, comitetul întreprinderii hotărî să organizeze concursuri între ateliere. Câştigătorilor li se vor acorda prime.

Glenn Fraser aprobă cu căldură ideea lui Sue şi desenele executate de Lorna pe diferite teme privitoare la normele de securitate.

Lorna răspunse, ca în transă, convocării şefului personalului şi primi un contract în regulă, în care era stipulată creşterea salariului. Rotindu-şi înspăimântată ochii, îşi aţinti privirea asupra formularului oficial, cu cea mai mare mirare. Nu numai că va face o muncă ce-i plăcea şi pentru care era dotată, dar în plus, era şi plătită pentru asta! I se realizaseră cele mai nebuneşti visuri! Sue, care asista la semnarea documentului, privea cu o tainică încântare fizionomia radiind de fericire a adolescentei.

În mod logic, luna iunie urmă lunii mai. Sue începuse să-şi spună că o invitaţie la Bryanston Place era mai mult decât îndoielnică şi se bucura. Şi apoi, într-o dimineaţă, se întâlni cu Sybil Chase, care ieşea de la Serviciul de Relaţii Umane.

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse lady Chase fără ocol. Să mergem în biroul dumitale. Vom fi singure acolo?

— Depinde, făcu vag Sue, precedând-o în încăperea în care plutea un miros de antiseptic.

În uniformă, şi conştientă că se afla pe teren propriu, tânăra se simţea plină de curaj.

Sybil se străduia cu o oarecare afectare să scoată din poşeta scumpă din piele un portţigaret şi o brichetă din aur, gravate. Privirea elocventă a

lui Sue se întoarse spre pancarta pe care se citea cu caractere roşii pe fond alb „Fumatul interzis”, obligând-o să-şi pună la loc accesoriile. Cu un gest categoric, făcu să pocnească încuietoarea şi, întoarsă spre infirmieră atacă:

— Cu siguranţă, bănuieşti obiectul vizitei mele! spuse cu duşmănie. Sir Alaric mă chinuie cu întrebări referitoare la dumneata. Nu va înceta până când nu vei veni să cinezi la noi acasă. Ce intenţionezi să faci?

Adoptând un ton uniform, Sue răspunse:

— Într-o zi sau alta, asta va trebui să se întâmple, oftă cu îngăduinţă. Totuşi, pot pretexta nu ştiu ce obligaţie.

— Nu vei putea refuza la nesfârşit. În cele din urmă, Alaric va deveni bănuitor!

Sue ridică din umeri, fatalist.

— Este problema dumneavoastră, lady Chase. Nu a mea.

— Nu a dumitale? se miră ea, cu oarecare isterie în voce. Ei bine, este puţin cam mult! îţi spun că n-ar fi existat vreo problemă dacă plecai, cum te-am rugat. Dar eşti încăpăţânată! Ai preferat să rămâi.

Cele două adversare se măsurară o clipă într-o tăcere rece. Sybil Chase lăsă prima ochii în jos.

— Bun, capitulă aceasta, împotriva voinţei sale. Este bine ca, deşi nu-mi face plăcere, să pactizez cu dumneata. Dacă vreodată Alaric va fi pe cale să se mire de refuzul dumitale sistematic de a ne vizita, va trebui să fii o mincinoasă de primă forţă. Dacă vrei să-ţi poţi ţine promisiunea pe care mi-ai făcut-o, de a nu-i dezvălui nimic.

Sue nu putu decât să recunoască justeţea propunerii. Dacă sir Alaric trebuia să nu afle adevărul, va trebui să accepte ospitalitatea ocazională a soţiei sale. În mod simbolic, era indispensabil să se preteze la această comedie. Încuviinţă, nu fără reticenţă:

— Într-adevăr, dacă nu dorim ca sir Alaric să continue să nu bănuiască de nimic, voi fi obligată să vin la dumneavoastră.

— Perfect! spuse Sybil. Să încercăm să ne jucăm rolurile, eu de gazdă şi dumneata de invitată, cu convingere!

Poşeta luxoasă se deschise cu un pocnet sec, sub degetele

nerăbdătoare şi proprietara sa scoase de acolo o agendă, pe care începu s-o consulte cu febrilitate.

— Trebuie să alegem o dată destul de apropiată. Sir Alaric începe să se impacienteze. Marţea viitoare, îţi convine? Sau joi?

— Să spunem joi.

— Pe joi, aşadar. Vom fi mai mulţi. Dacă timpul o permite, voi organiza un picnic pe apă. N-are rost să te îmbraci cu cele mai frumoase haine, preciză cu perfidie lady Chase. Un pulover şi nişte pantaloni, vor fi perfecte pentru ocazie. Ne întâlnim la noi, la ora şapte şi jumătate?

Cu mâna pe clanţa uşii, Sybil făcu stânga-mprejur şi adăugă, cu duşmănie:

— Evident, îţi trebuie un cavaler. De ce nu acest seducător şef al personalului, care te-a însoţit la serata de inaugurare a Centrului? îmi pare a fi liber ca pasărea. Profită de asta. Şi apoi, Alaric are multă simpatie pentru el. Ei bine, eşti de acord? Numai dacă nu te temi să nu considere această ieşire în compania dumitale ca Ore suplimentare!

Sue hotărî să ignore provocarea şi perfidia aluziei. Legăturile care o uneau de Glenn Fraser n-o priveau pe Sybil.

— Este o idee excelentă, răspunse pe un ton uniform.

Ondulându-şi uşor şoldurile, lady Chase părăsi infirmeria.

Pe dalele culoarului, se auzi pocnetul tocurilor ascuţite.

***

Sosind la Bryanston Place, Sue scoase un oftat de uşurare. În mod cert, formula adoptată de Sybil va simplifica lucrurile. Recunoscu câţiva dintre invitaţi, Glenn Fraser prezentându-i pe ceilalţi. Cunoscură oameni al căror nume îl uitară pe loc. Jucându-şi rolul cu o eficacitate desăvârşită, Sybil se strecură în întâmpinarea lor, toată zâmbet şi cu mâinile întinse.

— Sue! gânguri aceasta, în culmea încântării. În sfârşit! Ce amabil din partea dumitale!

Sir Alaric îşi declară cu moderaţie încântarea de a fi în sfârşit la el acasă.

Momentul delicat al regăsirii fiind depăşit, seara se desfăşură fără dezacorduri, după un ritual sigur. Se servi apetitivul pe terasă, în aşteptarea întârziaţilor. Apoi dispărură cu zgomot în maşini şi se

îndreptară spre locul unde era ancorată ambarcaţiunea familiei Chase, puţin în amontele râului. Pentru această împrejurare, fusese închiriat şi un al doilea vas, de aceeaşi valoare.

Se băură noi apetitive. Câteva perechi începură să danseze. Se schimbară şi săriră în apa rece. Apoi se adunară pentru a gusta ceva, cu farfuria în echilibru instabil pe genunchi. După această gustare, se bău o cafea foarte tare, stropită cu coniac. Luna apăru pe firmament, melancolică pe cerul crepuscular.

Răsunară zgomote de căderi în apă. Pasionaţii de nataţie o făcură după pofta inimii, în timp ce amatorii de bridge se instalară la mese. Cineva avu ideea bună de a scădea volumul picupului.

Aşezaţi pe şezlonguri, Sue şi Glenn savurau liniştea. Întorcând spatele interiorului luminat strălucitor, contemplau alene stelele.

Stăteau de vorbă în umbra favorabilă, schimbând puncte de vedere despre locurile în care îşi petrecuseră vacanţele. Amândoi iubeau marea. Mai ales golfuleţele cu nisip! Glenn îşi mărturisi pasiunea pentru munte. Ceea ce, din partea unui scoţian, n-avea nimic surprinzător.

— Se pare că sir Alaric te apreciază foarte mult, declară el brusc, pe negândite.

— Este reciproc! exclamă veselă Sue.

— Şi lady Chase? Cum te înţelegi cu ea?

Sue făcu, prudentă, o pauză.

— Este greu de spus. Este mai dificil de abordat.

— Nu o simpatizezi la fel de mult ca pe soţul său?

— Recunosc asta.

— Îţi împărtăşesc reticenţele. Fără să reuşesc să mi le explic, întări Glenn.

— Reticenţele dumitale?

— Da, face parte dintre acele femei imposibil de analizat. Incontestabil frumoasă, rafinată, teribil de sigură de ea, dar hotărâtă să rămână la distanţă de aglomeraţie şi de muritorii de rând! în tot cazul, sir Alaric a aşezat-o pe un piedestal!

Sue îşi stăpâni o exclamaţie de surpriză. Lady Chase deasupra oricărei

bănuieli! Inima i se strânse.

— Este posibil, se eschivă, ea.

— Sunt chiar convins de asta, continuă Glenn Fraser. Iată un fenomen curios, nu găseşti? Vreau să spun, acea atracţie, sau acea repulsie pe care ne-o inspiră anumite fiinţe.

— Dragoste la prima vedere, sau dimpotrivă?

— Da. Există fiinţe care într-un mod sau altul reuşesc să nu te lase indiferent. Îţi dai seama la ce fac aluzie?

Inima lui Sue o luă razna. Tulburată, păstră tăcerea.

— Am avut acest sentiment în clipa în care te-am văzut, continuă Glenn cu insistenţă. Acest gen de reacţie se produce întotdeauna foarte brusc, sau deloc. Trebuie să-i accepţi consecinţele inevitabile. Naşterea unei prietenii, sau începutul unui război secret şi înverşunat. În ceea ce te priveşte, se pare că am avut noroc. Nu-i aşa, Sue?

Tânăra fu cuprinsă de un val de dezamăgire. Tocmai i se tăiaseră aripile unei puternice speranţe. Glenn vorbise de prietenie. Nu mai mult.

— Eu de asemenea.

Îndemnată de o curiozitate inexplicabilă, adăugă:

— Acea prietenie, sau acea aversiune, este un lucru care îl încerci deseori?

Întrebarea rămase fără răspuns. Exact în acea clipă, la unison perfect, două capete ţâşniră din apă, la câţiva paşi.

Glenn Fraser se grăbi s-o ajute pe înotătoare să se ridice deasupra. Însoţitorul său i se alătură pe punte dintr-o săritură puternică. Cu apa picurând de pe ei şi pufnind, se scuturară cu vigoarea unui prepelicar, ieşind din apă.

— Brrr! strigară în cor, luându-şi cearşafurile de baie groase, pluşate şi albe. Este rece ca gheaţa.

— Aş bea cu plăcere ceva! făcu înotătorul cu veselie. Crezi că vor avea milă de noi şi ne vor oferi un pahar?

— Nu ştiu, răspunse însoţitoarea sa, fără a se face de râs. Se poate totuşi încerca!

— Mulţumesc că ne-aţi ajutat! îi spuse el lui Glenn. Fără dumneavoastră,

Marjorie ar fi înotat ore întregi.

— Bădăranule! îl întrerupse Marjorie cu o voce acră.

După ce schimbară câteva palme, în joacă, se îmbrăţişară cu dragoste.

— Este timpul ca Marjorie şi cu mine, să redevenim decenţi, propuse necunoscutul, al cărui păr întins de apă părea uns cu briantină şi să ne întâlnim la bar. De acord?

Glenn o consultă pe Sue din privire.

— De acord, Sue?

Lăsând capul în jos, aceasta încuviinţă cu regret. Ar fi preferat să rămână afară şi să continue să discute, dar temându-se să nu pară puţin sociabilă, renunţă. Aşa că, în timp ce perechea udă se îndrepta spre cabine, discutând cu însufleţire, se îndreptară cu paşi lenţi spre scara care ducea în salon.

Acela fu momentul în care un bărbat şi o femeie se iviră exact pe acea scară. Evident, se certau. Un schimb enigmatic de replici, de o mare originalitate izbucni ca o rafală:

— Îţi spun că nu.

— Iar eu, îţi spun că da.

Absorbiţi de o problemă cu siguranţă de o importanţă vitală, îndrăgostiţii dezlănţuiţi o izbiră violent pe Sue, în cursa lor. Aceasta se clătină sub şoc şi Glenn Fraser abia avu timp s-o prindă.

Cu răsuflarea tăiată de ciocnirea violentă, Sue se agăţă cu recunoştinţă de braţele întinse. Când simţi palma lui Glenn apăsându-i cu blândeţe umărul, rămase nemişcată, cu inima palpitând, pierzându-şi capul să-l simtă atât de aproape. Intenţionat, se rezemă de pieptul musculos, prelungind tandreţea echivocă a acelei clipe.

Cu faţa afundată în tweedul asupra al hainei, rămase acolo, emoţionată, tremurând.

Dojenitoare, vocea lui Glenn se ridică brusc:

— Voi doi de acolo! Aşteptaţi puţin!

Continuând să se certe, zgomotoşii îndrăgostiţi nici nu se întoarseră.

Îndepărtându-se încet, Glenn îşi cufundă privirea în cea a tinerei fete.

— Idioţii! Sper că nu ţi-au făcut vreun rău?

— Nu, şopti Sue cu o voce slabă, eliberându-se cu efort. N-am avut timp să-i evit.

— În starea de nervi în care se aflau, s-ar fi năpustit asupra oricui! bombăni Glenn. Vino să bei un pahar pentru a-ţi reveni din emoţie.

Luând-o înainte, porni pe scara îngustă şi nu-i lăsă mâna până când nu pătrunseră în salonul plin de fum.

Pitită în umbra unei uşi, Sybil schiţă un zâmbet răutăcios. Ochii ei pătrunzători urmăriseră toată scena şi neplăcerea lui Sue de a se desprinde din îmbrăţişarea lui Glenn nu-i scăpase.

CAPITOLUL 5

Trecând în revistă filmul evenimentelor care trebuia să se succeadă în acea zi, Sue se miră mai târziu, mult mai târziu – de minuţiozitatea nesigură cu care destinul le organizase, pentru a duce la pierderea sa.

Mai întâi, exista acea scrisoare de la o colegă cu care făcuse stagiu la C.H.U. Din Spa. O scrisoare absolut inofensivă şi care, totuşi, trebuia să aibă consecinţe grele.

„Dragă Sue”, scria June Spen. „Îţi aminteşti de mine? Ar trebui! Ne-am pregătit împreună, cu febrilitate, examenele orale. Nu se poate să fi uitat: falange, falangele mijlocii ale degetelor, falangele pe care sunt implantate unghiile, micul trocanter, conturul rugos al femurului. Imposibil să-mi întipăresc acele cuvinte în memorie! A trebuit să le spun pe dinafară de zeci de ori! Şi tu care citeai cu un aer pierdut numele tuturor acelor blestemaţi muşchi profunzi! Parcă te aud încă rostind răspicat, asemenea unei martire mergând la sacrificiu: micul pectoral, marele muşchi al trunchiului, muşchii în formă de pieptene de pe vertebrele lombare! Ah! Ce vremuri! Oricum, asta îmi spun acum, când mă gândesc la ele. Trecând într-o zi prin spitalul din Spa, am aflat că lucrezi într-o uzină. Prietena noastră Jenny mi-a dat adresa ta. Eu m-am specializat în chirurgie estetică. La Londra, apoi la Edinburgh. Acum, lucrez sub conducerea marelui sir Raymond Abinger. Da, draga mea!

Dar îţi voi povesti toate acestea prin viu grai. Telefonează-mi repede, pentru a preciza data. Îţi voi arăta clinica şi vom face o plimbare prin oraş, sau vom vedea un film. Pe curând. Cu toată prietenia, June”.

Foarte fericită, Sue puse scrisoarea în buzunar. Momentele grele evocate cu umor de June, făcură să-i apară pe chip un zâmbet trecător şi înduioşat. Punând mâna pe telefon, formă în grabă numărul indicat.

— Sue! strigă June, care avusese întotdeauna o voce puţin stridentă. Ei bine, când ne vedem?

— Mâine, dacă eşti liberă. Sunt de serviciu după-amiază. Mâncăm de prânz împreună.

— Pe mâine! încuviinţă June, închizând repede.

Una dintre bucăţile de puzzle, tocmai se aşezase la locul său. Celelalte trebuia să-i urmeze în aceeaşi după-amiază.

A doua zi, în timpul dimineţii, doctorului Redruth i se trimiteau nişte radiografii. Aşezată la birou, Sue verifica numele pacienţilor. Târâitul brusc al telefonului o întrerupse din ocupaţia plictisitoare. Era chemată la serviciul de expediţii. Un manipulator de mărfuri îşi strivise un deget de la picior sub un pneu şi avea nevoie de îngrijiri. „Sosesc!” exclamă laconic Sue. „Împiedicaţi-l să pună piciorul în pământ”.

Îşi adună materialul necesar şi se pregătea să anunţe centralista, când după trei bătăi uşoare în uşă, aceasta se deschise şi apăru Sybil Chase. Încruntată, se îndreptă spre masa de lucru a lui Sue şi-şi aruncă acolo, cu un gest furios, mănuşile.

— Trebuia să se întâmple! spumegă ea, strângându-şi gura frumoasă. Tocmai am venit să iau hârtiile acelea blestemate şi Glenn Fraser nu este aici. Secretara m-a asigurat că le ai dumneata.

— Este exact. Dar vi le voi da peste un timp, după ce mă ocup de un rănit.

— Lipseşti? scrâşni într-un mod puţin graţios Sybil.

— O urgenţă. Un accident.

Buza lui Sybil se răsfrânse, cu sarcasm.

— Aşadar, mai sunt încă? o ironiză pe infirmieră, măsurând-o din cap până în picioare. Credeam că acea campanie formidabilă a dat rezultate!

Sue îşi stăpâni replica acidă care era gata să ţâşnească şi, dând dovadă de un remarcabil sânge-rece, spuse doar:

— Liniştiţi-vă, nu voi rămâne mult timp afară.

— Ce faci? îşi pierdu răbdarea Sybil, văzând-o ridicând receptorul.

— Anunţ centralista că las infirmeria goală şi-i spun unde pot fi găsită.

— Dacă rămân aici să te aştept, remarcă Sybil Chase inspirând arţăgoasă, „goală” nu mi se pare cuvântul potrivit!

— Trebuie totuşi să sun, făcu sec, Sue. Aşa este consemnul.

Şi, cu trusa medicală în mână, o luă la goană pe culoar.

La întoarcere, constată că Sybil dispăruse.

Încăperea vopsită în alb, era goală. Fără să se gândească, Sue închise

sertarul care adăpostea rechizitele de birou şi era larg deschis. O nouă piesă de puzzle tocmai se aşezase la loc.

***

A doua zi, Sue se trezi la ora obişnuită şi luă foarte devreme un autobuz pentru Spa. June o aştepta. Plecară, braţ la braţ, să caşte ochii la vitrine. Apoi, June ţinu s-o ducă pe Sue să viziteze clinica în care lucra.

Situată nu departe de centru, clădirea era o locuinţă veche, care amintea balurile încântătoare şi menuetele, foşnetul jupelor lungi de mătase trecând peste parchetul de stejar şi purtate de eroine cu tenul palid, ieşite de-a dreptul din romanele lui Jane Austen.

La începuturi, aici se dădeau îngrijiri răniţilor din război, desfiguraţi. Acum, toate paturile erau ocupate de pacienţi veniţi din patru colţuri ale Angliei, care urmau un tratament de lungă durată, constând în multiple operaţii, urmate de convalescenţe cu rezultat incert.

— Vorbind din punct de vedere profesional, prezintă deplină satisfacţie. Avem timp să ne cunoaştem bolnavii şi să le urmărim progresele pas cu pas. Ne ataşăm de ei şi-i susţinem moral. Dacă ai şti... Unii ne sosesc într-o stare impresionantă...

— Ştiu, o întrerupse Sue. Am avut ocazia să înlocuiesc pe cineva la serviciul de urgenţe.

— Unii dau dovadă de un curaj neînchipuit. Alţii, dimpotrivă, par căzuţi în desperare şi-şi pierd orice dorinţă de vindecare.

Sue făcu o vizită completă în clinică, strânse mâinile colegelor lui June, schimbă câteva cuvinte cu pacienţii care stăteau întinşi comod la soare, la adăpostul unui zid de incintă. Tinerele erau gata să se îndrepte spre ieşire, când un bărbat în alb se grăbi spre ele şi o bătu prieteneşte pe umăr pe June.

— Plăcut spectacol! făcu acesta zeflemitor, măsurându-le pe cele două tinere din cap până în picioare. Încântătoarea noastră June, în compania unei nu mai puţin încântătoare prietene! Ai putea să mi-o prezinţi!

Un zâmbet îi deformă trăsăturile bronzate. June îi adresă o grimasă comică.

— Sărmanul meu prieten! îl ironiză ea. S-ar spune, mereu la fel de timid!

Mi-e milă. Sue, ţi-l prezint pe Gerry Month, seducătorul nostru, care – în clipele de răgaz – este şi chirurg. Un chirurg acceptabil, după cum pretinde.

— Scorpie! exclamă Gerry, adresându-i o privire fals înfuriată. Nu sunt vinovat dacă farmecul meu natural place sexului slab!

Sue fu gratificată cu o viguroasă strângere de mână, în timp ce medicul şi June continuau să schimbe replici ascuţite. Această glumă fără importanţă îi aminti de Johnny. Subit, înţelese că amintirea acestuia o lăsa rece. Şi asta în atât de puţin timp... Constatarea aceasta o ului. Tot ce simţise vreodată pentru Johnny, era acum mort. Toate gândurile şi aspiraţiile i se îndreptau spre un alt bărbat. Şi inima îşi dorea mult mai mult decât o îmbrăţişare trecătoare în braţele calde ale lui Glenn Fraser...

Se auzi dând, în mod mecanic, replica celor doi veseli din duct. Gerry Month îşi luă rămas-bun, iar June o duse spre restaurant.

La apetitive, June nu se putu stăpâni să-şi întrebe prietena:

— Ei bine, cum ţi se pare Gerry?

— Simpatic, făcu Sue, laconic. Dar în cele din urmă, probabil este puţin obositor, nu?

— Într-adevăr! acceptă June. Mentalitatea de donjuan îi va juca o festă. În ziua în care va întâlni femeia vieţii sale, ar fi chiar capabil să n-o recunoască.

— Cum ţi-o închipui pe femeia vieţii lui?

— Va fi cineva care va avea mai multă nevoie de el, decât el de ea. Fragilitatea îl emoţionează foarte mult pe Gerry. Din acest motiv, a reuşit atât de bine în această specialitate. N-are egal în a-şi linişti pacienţii. În ziua în care o va întâlni pe fericita aleasă, Gerry va înceta să glumească.

— Sosirea raţei cu portocale puse capăt acestei discuţii.

***

La întoarcerea la Creadon, Sue află de la Verena că Glenn Fraser încercase s-o găsească. „Părea în toane rele”, adăugă Verena. „De ce?” se gândi Sue cu teamă. Probabil nu va întârzia să afle. Sosind la Valley Rubber, se duse în biroul lui Glenn Fraser, care o supuse unui adevărat interogatoriu.

— Nu sta plantată acolo, făcu el cu enervare. S-ar spune ca un acuzat în faţa tribunalului. Şi să recapitulăm. Aşadar, ai lăsat-o pe lady Chase în infirmerie şi te-ai dus la serviciul de expediţii. Aşa este?

— Promisese să aştepte să mă întorc, dar şi-a schimbat între timp părerea. Când am revenit, dispăruse.

— Era încă acolo când centralista a transmis apelul Corei Brent. Chemată la căpătâiul mamei bolnave, Cora ţi-a cerut să binevoieşti s-o înlocuieşti în tura de dimineaţă. Lady Chase a notat şi a promis să te anunţe.

— N-am primit nicio veste de la ea, în acest sens.

— Înainte de a părăsi încăperea, ţi-a lăsat un bilet pe maşina de scris.

— Nu era nimic pe maşina de scris! afirmă Sue fără ocol. Cora şi cu mine ne lăsăm mesajele acolo. Întotdeauna verific. În cazul de faţă, nu era nimic, se încăpăţână ea.

— Totuşi, făcu Glenn Fraser cu insistenţă. Acest bilet a fost realmente scris! Este incontestabil. Lady Chase a răscolit prin lucrurile dumitale pentru a găsi hârtie şi un plic şi singură mi-ai spus că, la întoarcere, ai găsit un sertar deschis.

— Nu pretind că acesta n-a fost redactat.

— Dar atunci, ce insinuezi oare, Dumnezeule? Crezi că un necunoscut misterios a pătruns în infirmerie pentru a fura acest document?

Sue se încordă.

— Haide, declară Fraser pe un ton conciliant. Nimeni nu te va condamna, sau acuza de neglijenţă! De ce nu mărturiseşti? S-ar fi putut foarte bine strecura, din greşeală, între alte foi pe care le-ai pus la gunoi.

— Nu l-am pus la gunoi, repetă Sue, vorbind răspicat. N-am putut arunca o hârtie care nu exista! N-are sens!

— „Care nu exista”, reluă Fraser ca un ecou. Se afundă în fotoliu, încruntat.

— În sfârşit, Sue. Îţi dai seama ce implică o asemenea afirmaţie? înseamnă s-o acuzi pe lady Chase că minte.

Sue îşi umezi buzele.

— Într-adevăr.

Încruntarea lui Glenn Fraser se accentuă şi acesta continuă:

— Atenţie, Sue! După dumneata, contrar declaraţiilor sale, Sybil n-ar fi pus acel bilet pe birou?

— Exact.

Silabele pocniră cu violenţa unor împuşcături.

— Admiţi că a fost scris de Sybil Chase, care apoi l-a ascuns cu bună ştiinţă de privirea dumitale. O asemenea acuzaţie nu poate fi formulată fără probe. Pe ce te bazezi pentru a-ţi susţine spusele?

— Iată cum văd eu lucrurile. Lady Chase a înţeles că dacă nu voi primi mesajul Corei şi nu-i voi asigura înlocuirea, mă voi afla într-o poziţie delicată. Mai ales dacă putea demonstra că-mi scrisese un bilet, iar eu n-am făcut ceea ce era necesar. Asta s-a şi întâmplat, nu-i aşa? Ţi-e greu să mă crezi când afirm că nici n-am rătăcit, nici n-am distrus din greşeală acel plic.

— S-ar fi putut întâmpla oricui! O scăpare! Ceea ce nu-mi pot imagina, cunoscându-ţi seriozitatea, este că, după primirea unui mesaj de acest gen, te-ai hotărât deliberat să nu ţii cont deloc de el. Nu, îţi cunosc conştiinţa profesională. Totuşi, acuzaţia pe care o aduci mă uluieşte. Oare ce motiv ar fi putut-o îndemna să acţioneze astfel? Doar dorinţa de a-ţi face rău? Mărturisesc că mi-e greu să cred asta. Va trebui să găseşti ceva mai bun, Sue.

— N-am o explicaţie mai bună să-ţi dau. Singurul său plan este într-adevăr să-mi facă rău.

— Dar de ce s-ar coborî la o asemenea manevră meschină?

— Pentru că nu mă are la inimă.

— Antipatia dumitale pentru ea ia proporţii îngrijorătoare! spumegă Fraser. Ajungi să vezi răul acolo unde nu este.

— Are tot atât de puţină simpatie pentru mine, pe cât am eu pentru ea. Întreab-o şi vei vedea.

Glenn Fraser înlătură cu dosul mâinii un imaginar fir de praf.

— Voi avea grijă de asta! replică el enervat. În ceea ce mă priveşte, incidentul este închis. Te sfătuiesc să tragi linie peste această poveste.

— Nu! se revoltă Sue. Vreau să fie lămurită.

— Vrei s-o acuzi pe lady Chase, în mod public? Nici nu se pune problema! Dacă ceea ce-ţi doreşti este o înfruntare, voi încerca totul pentru a o împiedica. Este limpede?

— Şi dacă mă lipsesc de autorizaţia dumitale? izbucni Sue, în culmea mâniei.

În încăpere se lăsă tăcerea. De-o parte şi de alta a biroului directorial, amândoi se măsurau cu privirea.

— Fac apel la bunul dumitale simţ. Îţi poţi imagina cu uşurinţă care vor fi consecinţele dacă te hotărăşti s-o acuzi, fără probe, pe soţia directorului firmei.

Ochii scânteietori ai lui Sue îl priveau în tăcere.

— Te înţeleg că te simţi lovită. S-a încercat discreditarea dumitale pe plan profesional. Totuşi, încrederea mea în dumneata rămâne intactă. Nu-mi cere mai mult. Refuz să duc această problemă mai departe. Dacă vei persista în intenţiile pe care le ai, mă voi vedea obligat să acţionez.

— Vrei să spui că mă vei concedia?

— Nu chiar, te voi ruga să-mi prezinţi demisia.

— Oh! oftă Sue, cu durere. Şi dumneata care-mi spuneai că-mi vei fi mereu alături.

Sub privirea glacială pe care i-o aruncă, Sue roşi ca macul.

— Aceste confidenţe sunt schimbate într-un context extraprofesional, îi aminti Glenn Fraser, aspru.

— Ca şi cele pe care ţi le-am făcut despre lady Chase! contraatacă Sue cu însufleţire.

Fraser ridică din umeri.

— Ai dreptate, cedă el. Retrag această frază. Faptul că te determin să renunţi la o acţiune sinucigaşă, înseamnă tocmai că sunt de partea dumitale. Sincer, dacă ai avea în mână toate probele pentru a-ţi susţine acuzaţia, cum crezi oare că ar reacţiona sir Alaric, dacă te-ai hotărî s-o formulezi? Nu-ţi va rămâne decât să demisionezi. Asta mi se pare evident.

— Ştiu, se încăpăţână Sue. N-am de ales.

— Zău? făcu Fraser gânditor. Te-ai gândit că dacă dai urmare acestui plan nesăbuit, voi fi implicat în mod inevitabil?

— Nu, dacă îmi asum întreaga responsabilitate, obiectă Sue.

— Ai o viziune greşită a lucrurilor. Eu sunt răspunzător de bunul mers al serviciului. În cel mai bun caz, voi primi un blam, pentru că n-am reuşit să te determin să renunţi la plan. În cel mai rău, voi fi bănuit că ţi-am fost complice.

Ridicându-se dintr-o săritură, Fraser trase brusc de poalele hainei şi se duse să se aşeze în faţa ferestrei.

— Într-un fel sau altul, consecinţele demersului dumitale nebunesc se vor răsfrânge şi asupra mea. Măcar atât să ştii, înainte de a acţiona.

— Ce atitudine vrei să iau acum? Nu-mi dai de ales! murmură tânăra fată.

— Oare ai scrupule să mă antrenezi în căderea dumitale?

— Este ca şi când mi-aş fi legat mâinile! se lamentă Sue, cu o voce ca de copil.

Făcând stânga-mprejur, Fraser reveni brusc spre birou. Aplecat spre ea, spuse fără ironie:

— Ce altceva puteam face? Păreai atât de grăbită să mergi la pieire!

În sinea sa, Sue îi mulţumea pentru brutalitatea perseverentă. Obligând-o, pentru a doua oară, să rămână la Valley Rubber, n-o salva numai de la o „sinucidere” profesională. O scutea de suferinţa de a-l părăsi pentru totdeauna...

Străduindu-se să zâmbească, Sue capitulă:

— Cum faci pentru a avea întotdeauna dreptate? Nu este prima dată când mă împiedici să cad în propria capcană.

— Trebuie să trag concluzia că renunţi?

Sue dădu din cap.

— Nu voi încerca niciodată nimic care să fie de natură a-ţi face rău.

Glenn Fraser scoase un lung suspin de uşurare.

— Bătălia a fost dură! exclamă cu umor. Nu sunt nemulţumit de rezultat. Este ultimul dumitale cuvânt? Incidentul s-a închis?

— Incidentul s-a închis, accentuă Sue cu gravitate.

— În acest caz, să revenim la probleme mai grabnice. Stabileşte o întâlnire cu doctorul Redruth, pentru acele faimoase radiografii. Dacă este

posibil, săptămâna viitoare. În aşteptarea întoarcerii domnişoarei Brent, vei asigura un serviciu dublu. Timpul necesar pentru a aduce o infirmieră de la St. John pentru a te înlocui.

Conversaţia continuă pe această temă un sfert de oră, după care Sue se întoarse la postul său.

De-abia ieşise din birou, când Glenn Fraser întinse nerăbdător mâna spre telefon.

— Faceţi-mi, vă rog, legătura cu Bryanston Place, îi spuse centralistei.

Se auziră o serie de ţârâituri, apoi vocea melodioasă a lui Sybil.

— Alo?

— Lady Chase? Respectele mele. Credeţi că s-ar putea să vin să vă văd acum? Poftim? Nu, mi-ar plăcea să fac asta cât mai repede posibil. Nu vă deranjează prea mult? Mulţumesc. Sunt la dumneavoastră în zece minute. Un incident pe care aş vrea să-l lămuresc. Este vorba despre mesajul destinat domnişoarei Nightingale.

— De acord! făcu Sybil, iritată.

Şi închise.

CAPITOLUL 6

Glenn Fraser avu parte de o primire mai mult decât cordială. Îi relată gazdei sale întâlnirea pe care o avusese cu Sue. Mărinimoasă, lady Chase luă apărarea lui Sue.

— Nu fiţi prea sever cu ea, spuse pe un ton caritabil şi cu adevărat creştinesc. N-a putut renunţa şi anula această întâlnire la Spa. A preferat să se prefacă şi să spună că n-a primit niciun mesaj. Comportament puţin pueril, recunosc. Dar îi voi pleda cauza. N-aţi accepta să daţi dovadă de indulgenţă?

— Mi-e teamă că m-aţi înţeles greşit, replică imediat Glenn. Domnişoara Nightingale este tulburată de acest incident. Dar viitorul său profesional nu este deloc pus în discuţie. Vă asigur.

— Nu? strigă în gura mare Sybil, înainte de a relua repede pe un ton blând, în concordanţă cu rolul pe care se decisese să-l joace. Mă consider încântată! Asta înseamnă că, dacă a luat cunoştinţă şi a ignorat deliberat conţinutul biletului meu, nu este o lipsă gravă?

— Cu siguranţă. Dar conversaţia pe care am avut-o cu ea îmi permite să afirm că n-a citit niciodată hârtia pe care pretindeţi că aţi lăsat-o la adresa ei.

— Vreţi să spuneţi că insinuează că n-am scris-o niciodată? exclamă Sybil cu aroganţă.

— În niciun caz, afirmă Glenn Fraser. Ştie că aţi redactat-o. Sugativa păstrează urmele.

— În acest caz, ripostă Sybil, ridicând sprâncenele fine, iertaţi-mă, dar nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Care este obiectul vizitei dumneavoastră? Dacă domnişoara Nightingale scapă nevătămată de această întâmplare, ce aşteptaţi de la mine?

După ce-şi drese glasul, Glenn Fraser continuă:

— Mi-ar plăcea să mă ajutaţi încă o dată la reconstituirea scenei. Să recapitulăm: aţi redactat mesajul transmis de centralistă pe o foaie de hârtie, l-aţi vârât într-un plic pe care l-aţi lipit şi apoi l-aţi aşezat pe maşina de scris. Sunteţi foarte sigură de asta?

— Bineînţeles. După care mi-am luat mănuşile şi poşeta. Mi-am pudrat puţin nasul şi am plecat.

— Din neatenţie, n-aţi fi putut strânge şi pune în poşetă acel faimos plic?

— Nu! exclamă Sybil cu un gest emfatic al mâinii, pentru a exprima cea mai promptă negaţie. Aş fi observat! Şi am scotocit-o în întregime, când m-aţi sunat prima dată. În zadar. Pentru că păreţi convins de buna-credinţă a lui Sue, va trebui să găsiţi o explicaţie plauzibilă dispariţiei acelei hârtii, între momentul în care am părăsit infirmeria şi...

O uşoară bătaie în uşa salonului întrerupse această expunere.

— Intră! exclamă Sybil Chase cu vizibilă iritare.

— Iertaţi-mă, doamnă, mormăi o femeie scundă, între două vârste, îmbrăcată cu un impermeabil prea mare. Nu ştiam că sunteţi ocupată.

— Ce este, doamnă Curtis? Ah da! Reţeta lui sir Alaric. Este în poşeta mea. Dă-mi-o!

— Desigur, doamnă, bâigui menajera.

Mai prompt, Glenn Fraser luă obiectul cerut şi-l întinse doamnei Curtis. Dar aceasta, în graba sa, îl prinse cu stângăcie şi-l făcu să cadă. Cu un zgomot surd, poşeta încăpătoare din piele se izbi de parchet, unde îşi goli conţinutul. Glenn Fraser, a cărui privire avea acuitatea celei a unui evaluator de vânzări publice, făcu repede inventarul. O pudrieră din baga. Un stilou din aur. Un carnet cu timbre. Scrisori. O reţetă însoţită de foaia de boală. Un plic lipit purtând o siglă cunoscută – V.R. – şi adresat domnişoarei Nightinghale...

Speriată, doamna Curtis începu să bâiguie nişte scuze.

— Îmi pare rău, doamnă. Sunt atât de neîndemânatică...

— Este în ordine, doamnă Curtis, o întrerupse Sybil acru, întinzându-i reţeta. Folosiţi-o şi nu uitaţi s-o aduceţi înapoi.

— Desigur, doamnă, mă grăbesc, adăugă inutil femeia durdulie între cincizeci şi şaizeci de ani întorcându-se.

Rămasă singură cu vizitatorul, Sybil Chase îl privi cu ochii mari, luminoşi şi sincer uimiţi.

— Este incredibil! şopti pe un ton degajat.

Cu vârful degetului, indica plicul misterios.

— Probabil mă consideraţi o proastă desăvârşită.

Glenn Fraser păstră un aer rigid.

— Oare nu v-am auzit spunând adineauri că aţi răscolit cu atenţie poşeta?

— Este exact. Dar n-am căutat în poşeta care trebuia. Acum o clipă, eram convinsă că ieri purtasem geanta din piele de porc. Se pare că m-a trădat memoria. Sunt confuză...

Cu un gest extrem de graţios, Sybil îi întinse interlocutorului scrisoarea regăsită.

— Spuneţi-i lui Sue că îmi pare rău. Vreţi? murmură pe un ton ademenitor.

Lipsită de orice căldură, privirea lui Fraser se aţinti asupra ei.

— Ar fi de preferat să-i exprimaţi personal regretele. Gura machiată cu pricepere se deformă într-o grimasă de dezgust.

— Oh, nu! se răzvrăti Sybil imediat. Nici să nu vă gândiţi! Toate astea sunt atât de ridicole. Aş muri de ruşine. În sfârşit... pentru că insistaţi, îi voi trimite un bilet.

În faţa expresiei elocvente a lui Glenn, se revoltă.

— Doriţi... s-o sun? bâigui cu ochii umezi de deznădejde. Părea o căprioară încolţită.

— Este la infirmerie, insistă Fraser, lipsit de eleganţă. Pentru că întoarse spre ea un chip neînduplecat, Sybil se îndreptă spre telefon.

— Bun, capitulă ea, adresându-i un zâmbet veninos peste umăr, îmi voi recunoaşte greşeala. În faţa dumneavoastră!

Şi mâna i se repezi cu curaj spre telefon. Glenn Fraser nu putu decât să admire, o dată în plus, extraordinara uşurinţă cu care Sybil Chase ieşea dintr-o situaţie delicată. Îi cunoştea strălucirea, cutezanţa, totala lipsă de scrupule. De pe acele buze frumos conturate se revărsară valuri de scuze şi nenumărate asigurări de prietenie. Când puse capăt acestui recital, Sybil îşi luă bosumflată vizitatorul ca martor.

— Am fost oare suficient de smerită şi de pocăită!

Cincisprezece minute mai târziu, foarte precis, Glenn

Fraser îşi făcea brusc apariţia în biroul lui Sue. Uluită, aceasta ridică spre el capul şi roşi.

— De ce ţi-ai dat osteneala să te duci s-o cauţi pe lady Chase?

— Era de preferat aşa, se echivă Glenn. Ei bine, iată obiectul litigiului. Sper că scuzele ladyei Chase ţi-au pansat rănile îndreptăţite ale amorului propriu.

— Erai acolo când a sunat? se miră Sue.

— Într-adevăr, mărturisi el, grav.

Sue luă plicul şi-l rupse cu hotărâre în două bucăţi care căzură fără zgomot în coşul de hârtii.

— Bravo! aprobă Glenn, căruia această manevră nu-i scăpase. Frumos mod de a scrie „sfârşit”! Sunt încântat să te văd reacţionând astfel.

— De ce încântat? exclamă Sue. Oare nu-ţi spusesem că voi considera incidentul închis?

— Înainte de a mă duce la Bryanston Place, eram convins că era singurul lucru de făcut. Dar acum, nu mai sunt atât de sigur.

— Ce vrei să spui? replică Sue, cu o voce gâtuită.

— Sunt încântat că nu cauţi să obţii satisfacţie în urma nedreptăţii ce ţi s-a făcut. Puţini oameni, în locul dumitale, ar fi rezistat plăcerii de a călca în picioare un duşman aflat deja la pământ. Îţi admir generozitatea.

Sue se bucură în tăcere de acest compliment. Un lucru era limpede: Glenn Fraser ştia acum că acuzaţiile pe care le formulase împotriva ladyei Chase, erau fondate. Asta fu ca un balsam pentru inima ei.

***

Printr-un fel de acord tacit, Glenn Fraser nu mai menţionă faptul că-i fusese pus la dispoziţie terenul de tenis de la Bryanston Place. Celelalte meciuri se disputară în oraş, pe terenurile de sport ale municipalităţii.

Inconvenientul, la Centru, era că trebuia neapărat să faci rezervare, dacă doreai să te apropii cât de cât de fileul râvnit.

Mergând într-o seară acolo, fără să reţină terenul, Glenn şi Sue fură obligaţi să plece fără să schimbe nici măcar o minge. Glenn propuse atunci o plimbare prin împrejurimi. Sue încuviinţă cu bucurie, foarte fericită să-i poată descoperi o regiune pe care ea o iubea şi o cunoştea atât de bine.

Porniră pe şoseaua spre Downs, şi apoi o luară pe drumul care ducea, la est, spre alte comitate şi, la vest, spre mare. Era drumul urmat de saxoni şi normanzi, găsind în aceste înălţimi apărare naturală împotriva duşmanilor. De acolo de sus, Spa nu mai era decât o îngrămădire de case ascunsă pe fundul unei depresiuni acoperite de o ceaţă uşoară. Patruzeci de kilometri mai departe, se zăreau, ancorate în portul Westport, transatlanticele, ca tot atâtea raţe din celuloid plutind uşor într-o scăldătoare.

Pe cărări întortocheate şi pline de poezie, se îndreptară în direcţia Creadon. Panglica lichidă a Creadonului apărea şi dispărea după cum voiau crestele colinelor scurte şi îndesate. Satul pe care-l traversau era construit complet din piatră albă de Spa, din care apăreau smocuri de muşchi şi licheni. Stătură de vorbă în mod plăcut, în timp ce admirau câmpia înconjurătoare, vorbind despre una şi alta. Ca şi despre Valley Rubber, pe care Glenn o descrise ca pe „o mare familie”, condusă de un şef binevoitor.

— Uzina în care ai lucrat înainte, n-avea acest caracter familial? îl întrebă Sue, intrigată.

— Chemic Acids? Nu. Acolo, atmosfera era teribil de impersonală.

— Din acest motiv ai părăsit-o?

— În parte. Şi de asemenea, pentru că superiorii aveau vederi diametral opuse de ale mele, în materie de securitate.

Ceva nedefinit în intonaţia lui Glenn o împiedică pe Sue să-şi continue interogatoriul. Se lăsă tăcerea şi la o cotitură a unui drum, ea scoase un strigăt de surpriză:

— Este de vânzare! făcu, arătând agitată cu degetul un panou înfipt în mijlocul unui rododendron solid şi masiv.

Glenn puse imediat piciorul pe frână.

— Despre ce vorbeşti?

Sue schiţă o mişcare în direcţia pancartei.

— Casa aceea. Stoke Lacey. Nu se vede bine de aici, dar este încântătoare. Puţin din stilul de la Greycourts, dar mai în mic. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

— Să încercăm. Putem oricum arunca o privire faţadei.

Glenn îşi parcă maşina pe platforma ierboasă şi coborâră până la construcţia a cărei piatră părea aurită sub razele soarelui care apunea.

Judecând după starea mai mult decât onorabilă a grădinii, era puţin timp de când era nelocuită. Sue îşi simţi inima strângându-se în mod nepermis. Ca atunci când făcuse acel pelerinaj absurd la Greycourts. Îi scăpă un oftat melancolic.

— Cât de tristă este o casă goală! murmură cu sentiment. Nelocuite, aceste carcase din piatră îşi pierd sufletul. Iar ferestrele se aseamănă atât de mult cu nişte ochi orbi...

— Îi cunoşteai pe foştii proprietari? o întrerupse Glenn.

— Da, erau prieteni cu părinţii mei. Aveau copii de vârsta noastră, a lui Lance şi a mea. Iarna, ne dădeam cu săniuţa printre arbori. Cădeam de nenumărate ori, inutil să precizez. Dar întotdeauna, nimic grav. Probabil le dădeam multe griji taţilor şi mamelor noastre! Şi deschiderea aceea cu geam, din perete, acolo sus, o vezi? continuă Sue întinzând spre vârf degetul arătător, care tremura. Când eram fetiţă, eram convinsă că acolo era ţinută Melisanda, care din înălţimea turnului îşi aştepta iubitul.

Cu o ironie sfidătoare, Glenn evaluă din privire distanţa care despărţea solul de deschiderea îngustă practicată în zid.

— În acest caz, pariez că Peleas trebuia să fie un alpinist experimentat!

Ajunseră la maşină râzând, evaluând preţul cerut de agentul imobiliar pentru Stoke Lacey.

***

Campania întreprinsă de Glenn, pentru a face să scadă numărul accidentelor de muncă, dacă nu era încă o reuşită absolută, începuse totuşi să-şi arate rezultatele. Oricum, asta reieşea din cifrele pe care Sue le examina, nu fără plăcere.

— Este de necontestat că această încercare de sensibilizare schimbă treptat mentalităţile, remarcă, adresându-se celui care o iniţiase. Există chiar muncitori care vin să caute la noi căşti şi încălţăminte de protecţie! Este mai degrabă un semn bun. Când mă gândesc că atât Cora, cât şi eu, am ţipat în zadar sfătuindu-i să le poarte...

— Bravo! aplaudă Glenn Fraser. Dar să nu ne lăsăm îmbătaţi de succes. Aşteaptă-te la o recrudescenţă a numărului de accidente. Se apropie vacanţa. Unii se bucură peste măsură şi comit imprudenţe, din păcate imediat sancţionate! Alţii, prea obosiţi, devin uimitor de neîndemânatici.

Glenn zâmbi, înapoindu-i lui Sue dosarul.

— Apropo, adăugă gânditor. Lorna îşi respectă cu greu termenele. Nu ne-a înmânat încă desenele acestei săptămâni. Oare o fi părăsit-o inspiraţia? Totuşi, ideile nu lipsesc. Ar trebui să-i vorbeşti, Sue.

Convocată, Lorna se arătă taciturnă şi în defensivă. Nu, nu începuse să lucreze încă la viitorul proiect. De ce? Mama fiind bolnavă, serile îi fuseseră umplute de sarcinile menajere. Da, ştia cum să trateze tema propusă, dar pur şi simplu nu avusese timp.

Iritată de răceala şi de insolenţa răspunsurilor, Sue o mustră cu asprime.

— Domnul Fraser se bazează pe tine, Lorna. Nu-ţi voi spune mai mult, încheie cu răceală.

Scuza invocată de Lorna fusese respinsă de însăşi principala interesată, pe care Sue o întâlni în oraş, în timp ce-şi făcea cumpărăturile. Doamna Fenn era o femeie slabă şi palidă, pe care cel mai mic semn de simpatie o tulbura. Fu impresionată de întrebările lui Sue despre sănătatea sa.

— Este atât de amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Nightingale, să vă preocupaţi de asta. Acum, mă simt mai degrabă bine.

— Dar, se miră Sue cu tact, am crezut că înţeleg contrariul...

— Nu este vorba despre diabetul meu, domnişoară Nightingale. Grijile mele sunt de alt ordin. Sunt discuţiile în contradictoriu între Lorna şi unchiul ei. Se înmulţesc. Dat fiind că ne face favoarea de a ne găzdui, îmi este greu să-i dau dreptate pe faţă Lornei, împotriva cumnatului meu.

— Discuţii în contradictoriu, doamnă Fenn? o întrebă repede Sue. În legătură cu ce?

— Credeam că Lorna v-a vorbit despre asta, răspunse femeia cumsecade, cu un aer nefericit. Subiectul este acele desene. La început, unchiul ei n-a făcut comentarii. Eu, eram încântată. Lorna radia de fericire!

— Vreţi să spuneţi că nu vede cu ochi buni activităţile extraprofesionale ale Lornei? o întrebă Sue.

— Este exact! Pretinde chiar s-o împiedice să continue lucrările grafice. „Sunt stăpân în casa mea”, trâmbiţează neîncetat. Dar vă plictisesc cu poveştile mele, domnişoară Nightingale, se scuză sărmana doamnă Fenn, lăsând bărbia în jos. Am rugat-o pe Lorna să vă mărturisească necazurile ei, dar a refuzat. O încăpăţânată! Se pare că înţelege să rezolve singură conflictul. Credeţi că are intenţia de a părăsi casa şi de a mă părăsi? îndrăzni aceasta, cu lacrimi în ochi.

— Cu siguranţă nu, o linişti tânăra fată, bătând-o prietenește pe umăr. Vă iubeşte prea mult. Voi discuta cu ea.

Convocată curând, Lorna exclamă pe un ton vibrant şi uşor agresiv, pătrunzând în biroul lui Sue:

— Tocmai i-am înmânat ultimele schiţe secretarei domnului Fraser. Dacă asta vă îngrijorează!

— O ceaşcă de ceai? propuse Sue, semeaţă, punând ceainicul pe foc.

Şi adăugă direct, cu o voce blândă:

— De ce nu mi-ai mărturisit nimic despre greutăţile familiale prin care treci acum, Lorna? Acele certuri cu unchiul tău?

Uluită, Lorna se îndreptă în scaun.

— Înţeleg! exclamă cu arţag. Mama nu s-a putut stăpâni cu flecăreala! Nu voiam să vă plictisesc cu aceste altercaţii.

— Ar fi trebuit, îi reproşă Sue cu răceală. În loc să ne laşi să credem că te dezinteresezi de această muncă.

— Credeam că era mai bine să nu vă oblig să ascultaţi povestea certurilor mele cu acest personaj odios. Îmi interzice să desenez acasă! Penultimele schiţe le-am creionat în parc. Vremea mi-a permis. Cât despre ultimele, le-am realizat la biblioteca municipală. Trebuie să-i ţin piept, dar într-un mod în care mama să nu sufere consecinţele. Ce bătrân egoist!

— În locul tău, i-aş destăinui toate acestea domnului Fraser. Nu poţi continua aceste ascunzişuri care s-ar putea ca, o dată descoperite, s-o coste scump pe mama ta. Unchiul nu lucrează în garajul domnului Hammond?

— Da, este mecanic şef acolo.

— Se pare că domnul Fraser îşi dă acolo maşina la revizie. Ar putea avea

o conversaţie cu unchiul tău.

— Ah! vorbi strident, nu fără amărăciune, Lorna. Nu se poate discuta cu el! Tot ceea ce este în stare să facă, este să arunce invective şi să înjure ca un birjar.

— Dar până la urmă, insistă Sue pe un ton stăruitor, ce motive invocă pentru a-ţi interzice să exerciţi această activitate inofensivă?

— Motive absurde! exclamă Lorna, enervându-se. Unele mai prosteşti decât altele! mai întâi, nu vrea să monopolizez masa unde stau: asta îl împiedică să privească liniştit la televizor!

Scrâşni Lorna furioasă. Apoi, refuză să mă instalez în camera mea. „Casa mea nu este hotel”! Iată argumentele sale.

— Pe scurt, rezumă exact tânăra fată, s-a hotărât să-ţi facă viaţa imposibilă. Aceste altercaţii o frământă pe mama ta. Cred că este de dorit ca domnul Fraser să facă pe moderatorul. Îi voi vorbi despre asta.

Înainte chiar de a avea timp să-i dea o nouă problemă lui Glenn, întâmplarea îi oferi lui Sue începutul unei soluţii. În seara aceea se dusese să înoate la piscina de la Centru şi o invită pe intendentă la o ceaşcă de cafea.

— Sunteţi amabilă, exclamă aceasta. Am atât de mult de lucru, încât n-ar trebui să accept. Pe de altă parte, îmi va face bine să mă aşez o clipă. Cel mai greu va fi să găsim o masă liberă. Voi aduce băuturile.

În timp ce-şi bea cafeaua, i se destăinui lui Sue. De la deschidere, Centrul de petrecere al timpului liber funcţiona plin ochi. Şi angajaţii de la cafenea erau puşi la grea încercare. Seara făcea ore suplimentare, bineînţeles. Însă ar fi avut nevoie de cineva care s-o poată înlocui două sau trei seri pe săptămână, pentru a controla refacerea locurilor, după plecarea consumatorilor.

— În realitate, aş avea nevoie de o ajutoare care ar putea să ia asupra sa şi o parte din sarcinile matinale. Asta mi-ar permite să consacru mai mult timp contabilităţii. Această activitate i-ar conveni mai ales unei văduve, ca mine. În plus, doamna în chestiune ar putea locui în apartamentul de serviciu, pe care eu nu-l ocup, încheie doamna Crann.

— I-aţi vorbit despre asta domnului Fraser? o întrebă Sue bându-şi

ultima înghiţitură de cafea.

— Nu încă. Credeţi că ar fi de acord? îndrăzni doamna Crann, cu o licărire de speranţă în ochi.

— Cu siguranţă, iar sir Alaric de asemenea. Nu şi-a închipuit că Centrul va avea un asemenea succes. Necesităţile, în materie de personal, trebuie neapărat reconsiderate.

Sue împinse ceaşca şi scaunul şi se ridică în picioare.

— Când domnul Fraser vă va da mână liberă, anunţaţi-mă. S-ar putea să am exact persoana pe care o căutaţi.

Şi Sue porni, pe jos, pe drumul de întoarcere. În timp ce mergea, examina în amănunt în minte această idee.

Lorna îi destăinuise că doamna Fenn condusese o cantină. Ar fi fost asistenta ideală pentru doamna Crann. Desigur, suferea de diabet, dar nu ar fi exercitat o activitate cu normă întreagă. Şi apoi, va fi plătită! în sfârşit, dacă doamna Fenn ar fi fost angajată, Lorna va putea locui la ea.

Adâncită în gânduri, Sue părăsi drumul şi o porni pe o scurtătură – o scară de piatră – care cobora în pantă abruptă de-a lungul colinei. Această scară îi era cunoscută: era cea la picioarele căreia îl întâlnise pe Johnny. Era înconjurată de ziduri înalte, atacate de muşchi verzui, aşa că se afla adâncită în umbră. Treptele erau alunecoase şi viclene, iar Sue înainta cu prudenţă, sprijinindu-se cu vârful degetelor de zidul gros şi numărând – manie de copilă – treptele una câte una.

La a douăzecea, era o cotitură bruscă. La a treizecea, se afla o cutie de scrisori. Sue schiţă un zâmbet trecător. Se revăzu, fetiţă cu cozi blonde, alergând în urma fratelui său, în căutarea unor scrisori imaginare şi suind cu o sprinteneală de ied cărarea în pantă pe care tocmai cobora. Vederea cutiei de metal roşu, implantată acolo cu atâta amabilitate de administraţia poştelor, îi aminti de plicul adresat lui June care zăcea încă în geanta sa încăpătoare. Introducându-l în fanta prevăzută în acest scop, se lăsă în jos pentru a citi orele de ridicare.

Când se îndreptă, observă un bărbat care-i bara drumul. Aşteptându-se să se dea la o parte, pentru a o lăsa să treacă, avu o clipă de ezitare. Necunoscutul de asemenea. Apoi, cu o figură ostilă, se apropie în faţa lui

Sue şi aruncă spre ea priviri furioase. Cu mâinile în şolduri, o măsură în tăcere.

Sue, care nu era mai fricoasă decât orice tânără femeie constituită normal, nu se putu stăpâni să nu tresară. Oare ce însemna această agresivitate evidentă şi aceste maxilare crispate?

— Sunteţi domnişoara Nightingale, nu-i aşa? grăi el cu încetineală. Infirmiera de la Valley Rubber.

Sue îşi stăpâni un oftat de uşurare. Nu se putea afla în prezenţa unui derbedeu oarecare. O recunoscuse şi poate se aştepta ca ea să facă acelaşi lucru?

— Este exact, sunt domnişoara Nightingale, confirmă cu demnitate. Dar nu cred...

Cu o virulenţă suspectă, o întrerupse.

— Vreţi să spuneţi că nu mă cunoaşteţi? Drew. Jack Drew.

Sue înţelese brusc cu cine avea de-a face. Descrierea Lornei nu i-ar fi permis să recunoască vreodată în această persoană între cincizeci şi şaizeci de ani, pătrată şi cu burtă, pe unchiul despotic. Licărirea încăpăţânată pe care o văzu răsărind în ochii mici, porcini, îi displăcu imediat.

Cu o încetineală deliberată şi absolut exasperantă, încuviinţă, dând din cap.

— Dumneavoastră sunteţi, făcu grosolan. Sunt unchiul Lornei. Este un noroc că drumurile ni s-au întâlnit. Dat fiind că dumneavoastră i-aţi vârât în cap acele idei „artistice”, dumneavoastră să i le scoateţi. Şi repede!

Sue înţelese că era inutil să se prefacă.

— Dacă binevoiţi să vorbiţi despre desenele pe care i le-am comandat noi – şi care sunt excelente – de ce ar trebui, după dumneavoastră, s-o opresc să le realizeze?

— Pentru că nu voi tolera să le facă la mine, urlă el brusc.

Indignată, Sue comise greşeala elementară să discute.

— De ce? Lorna mi-a spus astăzi adevărul. Obiecţiile dumneavoastră sunt neserioase.

— Zău? exclamă Drew, pe un ton tărăgănat. După dumneavoastră, nu

este rezonabil să sper să mă bucur în pace de căminul meu, când mă întorc frânt de oboseală de la garaj? Nu pot nici măcar să pun un cot pe masă, fără să risc să vărs cerneluri sau borcane de vopsea! Cât despre emisiunile preferate, trebuie să le privesc la lumină, ca ziua! „Artista” noastră are nevoie de lumină pentru a mâzgăli!

— Lorna v-a propus să lucreze în camera ei! îi aminti Sue pe un ton de reproş. Şi aţi refuzat.

— Nu se pune problema să meargă să se izoleze în „apartamentele sale”, în timp ce mama i se agită la bucătărie! scrâşni el.

Sue clătină din cap, cu evidentă dezaprobare.

— Nu, domnule Drew, nu consider că motivele pe care le invocaţi sunt foarte rezonabile.

— Dumnezeule! izbucni acesta cu o violenţă care o făcu să tresară pe interlocutoarea sa. Pentru că insistaţi, vă voi da motive! Nu admit să fie luată drept artistă! Aceste idei i se vor urca în curând la cap! De aici, puţin va lipsi să-şi abandoneze munca la uzină! Şi ce se va întâmpla atunci? izbucni irascibilul domn Drew. Vă voi spune eu! continuă pe un ton ciudat de triumfător. Eu vă trebui s-o întreţin, cum îi întreţin deja mama. Ce răspundeţi la asta?

— Iată ce, spuse Sue cu răceală. Nu este exact că o întreţineţi pe doamna Fenn. Ar fi mai potrivit să precizaţi că are grijă de casa dumneavoastră, fără nimic în schimb. Cât despre Lorna, după câte ştiu, contribuie la toate nevoile sale. În plus, fie că vă place sau nu, Lorna are talent. Aşa că, în loc să-i ridicaţi obstacole în drum, ar trebui să fiţi mândru şi să recunoaşteţi că are suficient bun-simţ pentru a continua să muncească la uzină, atâta timp cât nu este încă în măsură să-şi câştige altfel existenţa. Până când nu-şi face un nume în lumea artistică.

— De-abia aştept să văd asta! rânji odios personajul ai cărui obraji erau acum plini de pete violacee. Dar să fiţi convinsă de un lucru, domnişoară Nightingale!

Cu arătătorul gros, care amintea cu un realism evident de un cârnat, Drew atinse braţul lui Sue.

— Această fandosită nu se va recicla datorită banilor mei!

— Calmaţi-vă, domnule Drew, spuse Sue simţind sporindu-i aversiunea pentru acest bărbat pântecos, îi plătim pentru desene.

— Zău! râse acesta pe înfundate. Şi ce face oare cu toate aceste sume?

— Economii, cred.

— În ce scop?

— Nu ştiu. Sper că în vederea zilei în care va putea să se elibereze de sub detestabila dumneavoastră tutelă.

Expresia de intensă frustrare care se zugrăvi pe trăsăturile ridate ale lui Jack Drew, confirmă diagnosticul lui Sue. Toate obiecţiile acestuia din urmă, puteau fi înlăturate ca firele de paie. Adevărul era altul. Bărbat înăcrit, între cincizeci şi şaizeci de ani, domnul Drew nu era decât un tiran mizerabil, care nu se gândea decât să-şi potolească permanenta dorinţă de putere, de preferinţă pe seama celor mai slabi. Nu perspectiva de a contribui la nevoile Lornei îl „indigna”. Se temea mai ales că aceasta putea scăpa într-o zi de meschinele lui tracasări. Deoarece, atunci, acest tiran domestic fără valoare, ar pierde în Lorna şi în mama ei, ţapii ispăşitori necesari pentru a-şi potoli încântătoarea sa pasiune.

Ca un câine flămând care se repede asupra unui os râvnit, se aruncă asupra cuvântului imprudent al lui Sue şi o ironiză.

— „Speraţi” ca lucrurile să se întâmple astfel pentru Lorna? Nu sunteţi sigură?

Simţind că răbdarea îi slăbeşte considerabil, tânăra fată replică:

— Tocmai am aflat exact care sunt sentimentele dumneavoastră în legătură cu talentul de desenatoare al nepoatei, domnule Drew. Îndată ce va fi posibil, am intenţia să-l informez pe domnul Fraser...

— Iată-ne şi aici! o întrerupse acesta grosolan, cu un rictus neplăcut. Domnul Fraser! Noul dumneavoastră patron, se pare! Am impresia că sunteţi foarte apropiaţi amândoi. Insperarabili, chiar.

Jack Drew râse pe înfundate şi-şi dădu palme peste coapse pentru a-şi sublinia ilaritatea.

— V-am văzut de multe ori trecând, în maşină. Şi jucaţi, de asemenea, tenis împreună! Nu înţeleg cum reuşiţi să închideţi ochii asupra weekendurilor la Londra. Dar poate nu ştiţi că ne încredinţează vehiculul

său, în fiecare sâmbătă, ca să-i facem plinul şi verificările obişnuite?

Ochii vicleni ai mecanicului străluceau de o încântare bolnăvicioasă.

— Notaţi, continuă cu o prefăcută toleranţă, plecările şi venirile sale, nu mă privesc. Cu siguranţă, se duce numai să-şi viziteze bătrâna mamă. Deşi m-aş gândi mai degrabă la o amantă misterioasă, ascunsă într-un cuib de dragoste discret. Ce credeţi despre asta?

Această schimbare brutală de orientare a conversaţiei, o luă pe Sue complet pe nepregătite. Mai întâi fără voce, îşi regăsi curând graiul...

— Cu ce drept îndrăzniţi să discutaţi despre viaţa personală a domnului Fraser şi a mea? Tot ceea ce pretindeţi, este pură calomnie! se revoltă, cu obrajii aprinşi.

— Văd că nu-i apreciaţi pe micii turnători! graseie el, cu un rânjet sinistru. Dar poate m-am înşelat crezând că aflaţi un lucru pe care-l ştiaţi deja. Pentru că ştiţi că sunteţi pentru el ceva provizoriu, nu-i aşa? Aveţi aşadar dreptate să nu vă simţiţi jignită şi să fiţi atât de înţelegătoare! Pe legea mea, în situaţia dumneavoastră nu vă poate fi atât de greu! Cum spune proverbul: „În dorul scrobului, lingi coada tigăii”. Date fiind antecedentele şi maniera dubioasă în care aţi rupt-o cu bietul Johnny Dacre, vă puteţi considera fericită că aţi prins în plasă această pasăre!

O puternică mânie o cuprinse pe Sue. În acea clipă, ar fi dat orice pentru a-l pune la pământ pe mizerabil, cu un pumn. Incapabilă să-şi stăpânească tremurul din voce, întinse braţul şi-l împinse brusc cu palma, pentru a-l obliga să-i cedeze trecerea. Bine aşezat pe picioare, bărbatul o măsură din cap până în picioare, cu obrăznicie.

Sue se încordă şi exclamă tăios:

— Nu mai avem nimic să ne spunem, domnule Drew. Lăsaţi-mă să trec!

Drew clătină din cap, cu un aer bucuros.

— Adevărul nu este întotdeauna plăcut de auzit, domnişoară Nightingale! izbucni el într-un râs zgomotos.

La capătul răbdării, Sue se năpusti asupra lui. Cu o sprinteneală surprinzătoare pentru un bărbat atât de corpolent, acesta se eschivă. Atât de bine, încât dusă de elan, Sue se prăvăli pe trepte, cu degetele întinse, pentru a amortiza căderea.

În trecere, îşi juli braţul de pietrele zidului şi ateriză în mod ruşinos, pe genunchi. O voce cunoscută răsună pe neaşteptate, foarte aproape de ea.

— Ei bine! Ce ţi s-a întâmplat?

Mâna puternică a lui Glenn Fraser o ajută să se pună pe picioare.

CAPITOLUL 7

Confuză, Sue se întrebă dacă Glenn fusese martor la toată scena.

— Vă recunosc, îl apostrofă acesta pe mecanic. Sunteţi Drew, de la garajul Hammond. Dacă n-aţi cauzat direct această cădere, oricum aţi fi putut-o împiedica. Este ciudat, înainte să se producă acest accident, mi s-a părut că încercaţi s-o împiedicaţi pe domnişoara Nightingale să treacă? Oare mă înşel?

Drew se îndreptă cu violenţă.

— Nu este vina mea, dacă am nevoie de mai mult loc decât alţii.

— Desigur, sunt de acord. Dar este oare un motiv să vă faceţi şi mai corpolent decât sunteţi? Sue, ai avut impresia că ţi-a barat intenţionat drumul?

Sue care-şi scutura fusta de praf şi-şi ştergea cu delicateţe genunchii, înălţă capul spre Glenn.

— Este mai mult decât o impresie, confirmă. S-a năpustit de-a latul drumului, sub pretextul de a-mi vorbi despre nepoata sa – deoarece este unchiul Lornei. Când am refuzat să ascult mai mult, s-a proptit în faţa mea, foarte hotărât să nu se mişte.

— Şi când ai încercat să forţezi barajul, s-a eschivat şi ai căzut? Am gândit bine!

Cu o iuţeală fulgerătoare, Glenn îl prinse pe Drew de răscroiala cămăşii şi începu să-l scuture fără blândeţe.

— Individ josnic! Este mai uşor de atacat o fată tânără şi plăpândă! Însă data viitoare, să alegi un adversar de... tonajul dumitale! În cazul în care va mai fi o dată viitoare. Deoarece, când voi termina cu dumneata, vei fi mai puţin vioi! Ce vrei să-i fac, Sue?

— Lasă-l!

— De ce să-l las? se miră Glenn. În fond, ai dreptate. Să se ducă la naiba!

Glenn slăbi imediat strânsoarea.

— Dispari, exclamă printre dinţii strânşi. Dar să nu-ţi imaginezi cumva că incidentul este închis. Mă voi ocupa de dumneata mai târziu. Acum, ia-o

din loc!

Cu chipul palid, Drew se supuse cu prudenţă. De-abia ajunsese la cotitura abruptă, cu zece trepte mai sus, că Glenn se grăbi spre Sue. Îi desfăcu cu precauţie puloverul pe care-l purta aruncat pe umeri.

— Tremuri, remarcă el emoţionat. Este şocul. Îmbracă asta. Oh! Dar nu poţi...

Îşi aţinti privirea asupra braţului foarte zgâriat al lui Sue.

— Nimic rupt, sper?

— Nu, în cădere, m-am lovit de peretele din piatră.

— Arată-mi.

În timpul acelui rapid examen, se încruntă:

— Frumoasă treabă! Şi mâinile?

Cu tandră solicitudine, luă între degetele sale palmele contuzionate.

— Pielea se va descuama. Îţi vei aminti mult timp de această cădere.

Îşi lăsă privirea mai în jos şi, înjurând în şoaptă, exclamă:

— Genunchii sunt de asemenea într-o stare frumoasă! Cât despre ciorapi, să nu mai vorbim! Sunt bucăţele!

Punând vesta, cu delicateţe, pe spatele lui Sue, într-un gest care era aproape o mângâiere, păru că se gândeşte o clipă.

— Rănile acestea trebuie curăţate şi pansate cât mai repede posibil. Te iau cu mine. Mă ocup eu de asta. Şi apoi, te voi conduce cu maşina. Verena nu se va nelinişti?

— N-am precizat la ce oră intenţionam să mă întorc.

— Foarte bine. La drum. Poţi să mergi, sau trebuie să te iau pe sus?

Sue nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— S-ar putea să regreţi!

Rezemată de braţul său, Sue atacă urcuşul abrupt. Pentru că simţea că ea avea nevoie de toate forţele pentru a se căţăra pe cărarea în pantă, Glenn păstră o tăcere prudentă. Nu trebuia să-şi irosească suflul în explicaţii. Când ajunseră pe teren plat, nu se putu stăpâni să n-o certe.

— De ce ai luat-o pe această scară, la o oră atât de nepotrivită? Şi cum se face că eşti pe jos? Dromaderul dumitale zburător a luat-o oare la fugă?

— Mă întorceam de la piscina Centrului, explică Sue, stăpânindu-şi un

hohot de râs. Motoreta este în pană. Aşa că am trecut pe aici, pentru că este mult mai scurt. Dar dumneata, din ce motive te aflai prin împrejurimi?

Glenn se bătu cu palma peste buzunar.

— Aveam de expediat o scrisoare. În elanul acţiunii, am uitat s-o arunc în cutie, constată Glenn pe un ton degajat. N-are nicio importanţă. Am ezitat între a lua maşina pentru a merge la poştă, sau a-mi dezmorţi picioarele pe această cărare pentru capre. Am fost foarte inspirat să prefer exerciţiul!

Câteva minute mai târziu, treceau prin portalul impozant de la Bryanston Place. Şchiopătând uşor lângă salvatorul său, Sue se întreba nervoasă dacă va trebui să înfrunte falsa compătimire a lui Sybil, în faţa juliturilor ce sângerau. Aşa că primi cu o uşurare de înţeles scurta declaraţie a lui Glenn:

— Casa este pustie. În serile în care doamna Curtis lipseşte, familia Chase cinează în general la Spa. Cât despre mine, mănânc ceva rece în apartament. Mi s-a pregătit o gustare uşoară. Te invit să împărţim mâncarea, înainte de a te conduce acasă.

Sue nu ezită mult timp.

— De acord, consimţi cu o înţepătură de decepţie în inimă.

Probabil n-ar fi invitat-o la o întâlnire între patru ochi, dacă perspectiva de a se afla singur cu ea i-ar fi părut plină de capcane foarte plăcute...

Urcară o scară mică, exterioară, pentru a ajunge la locuinţa lui Glenn, amenajată deasupra garajului. Trecând de uşă, ajunseră direct într-o cameră de zi mobilată cu economie, la capătul căreia se afla o bucătărie mică. Glenn aprinse lumina, în mers dădu drumul încălzirii electrice şi se duse să caute apă caldă şi bandaje, în baie.

Sue se prăbuşi într-un fotoliu larg şi adânc şi începu să-şi scoată ciorapii rupţi. Luă din buzunarul puloverului pudriera şi pieptenele şi le folosi în grabă.

Glenn apăru cu un lighean într-o mână şi cu vată în cealaltă. Eliberaţi curând de crusta de sânge închegat şi pământ care-i acoperea, genunchii goi şi rotunzi fură dezinfectaţi cum se cuvine şi bandajaţi. Braţul fu supus aceluiaşi tratament. Glenn insistă să-l prindă într-un strat de pansament

fin, chirurgical, de la cot până la încheietură. Apoi îi întinse pacientei un pahar cu un lichid de culoarea ambrei.

Sue îşi muie buzele în el şi faţa i se scripă sub şoc.

— Glenn! Este coniac simplu! Nu voi putea niciodată...

— Înghite! îi ordonă acesta sobru. Este doza prescrisă în caz de contuzii.

Ascultătoare, Sue se supuse şi se strâmbă din nou.

— Doza prescrisă... bombăni. Sunt gata să pariez că ai dublat-o.

Zâmbetul lui Glenn îi făcu inima să-i palpite.

— Şi acum, dacă mi-ai povesti totul cu amănunte?

Sue se supuse.

— Cum se face că nu mi-ai adus la cunoştinţă problemele Lornei? o întrebă cu un aer gânditor.

— N-am aflat despre ele decât în această dimineaţă, preciză Sue. Şi încă, din întâmplare! Deoarece, dacă n-o întâlneam pe doamna Fenn traversând şoseaua, mă îndoiesc că Lorna s-ar fi decis să-mi destăinuie dificultăţile ei. După asta, m-am grăbit s-o convoc în biroul meu.

— Desigur, de dimineaţă am lipsit, reflectă Glenn cu voce tare. Continuă.

Sue începu să-i rezume conversaţia pe care o avusese cu intendenta Centrului. Sugerând cu tact că poate acela era mijlocul de a veni în ajutorul Lornei şi al mamei sale.

Glenn dădu din cap aprobator.

— Într-adevăr, aceasta ar fi soluţia ideală! îi voi vorbi lui sir Alaric. Sper că nu i-ai suflat vreo vorbă domnului Drew?

— Bineînţeles că nu! exclamă prompt Sue. I-am spus doar că îţi voi împărtăşi acuzaţiile lui.

— Era mult timp de când te ţinea prizonieră, când am apărut?

— Un minut, sau două, minimaliză Sue. Prima dată când m-am repezit spre el, pentru a încerca să trec, a rămas înfipt ca o stâncă. La a doua tentativă, s-a dat la o parte brusc şi, dusă de elan, am căzut!

— Ce individ odios! scrâşni Glenn. Ţi-a prevăzut reacţia. Echivalează cu a-ţi fi pus o piedică! Nu-l voi lăsa să scape aşa. Fără dumneata, i-aş fi stâlcit mutra.

— Dacă l-ai fi bătut, s-ar fi înfuriat pe cele două nefericite, remarcă înţelept Sue.

— Oricum, se va răzbuna pe ele, pronostică întunecat Glenn. Şi asta, atâta timp cât nu le vom smulge din ghearele lui, pentru a le instala la Centru. Trebuie să petrec viitoarele patru zile la Londra, pentru un seminar de gestiune. Imediat, la întoarcere, îl voi contacta pe sir Alaric pentru a rezolva această problemă. Până atunci, îl vom lăsa pe Drew liniştit!

— Promite-mi că nu vei duce represaliile prea departe, îl rugă Sue.

— Linişteşte-te. Mă voi mulţumi să-i spun lui Hammond ce cred despre manierele brutale ale mecanicului său.

Sărind de pe taburetul mic pe care se aşezase, Glenn îi aminti lui Sue de preocupări mai actuale.

— Dacă am cina?

Când ultima bucăţică de tartă cu prune fu înghiţită, Glenn prepară cafeaua cu micul filtru personal. Băutura foarte tare, cu aromă savuroasă, fu degustată într-o tăcere savuroasă.

— Oh! exclamă Sue, privindu-şi ceasul. Este timpul să spăl vasele şi să plec.

Glenn îşi plimbă privirea elocventă peste membrele acoperite cu diferite pansamente.

— Dumnezeule! izbucni, cu o mină comic înspăimântată. Vrei să mă obligi să mă remarc, pentru a doua oară, în rolul de îngrijitor perfect al accidentaţilor? Nu se pune problema să uzi aceste bandaje cu detergent. Mă opun categoric! Se va ocupa Gina de asta, mâine.

Se ridicară împreună, în zgomotul scaunelor.

— Aştepţi aici, sau coborî cu mine până la maşină?

— Te însoţesc, se hotărî ea.

În gestul schiţat de Glenn pentru a o ajuta să-şi îmbrace puloverul, mâinile li se atinseră uşor.

Fără grabă sau violenţă, ci mai degrabă cu o hotărâre calmă, tânărul bărbat o prinse de umeri şi o făcu să se întoarcă spre el. Ţinând-o cu braţele întinse, privi cu atenţie faţa triunghiulară, care fremăta, a lui Sue. Lipind-o de el, o sărută domol. Sue se simţi topindu-se în această

îmbrăţişare răscolitoare. Părăsind gura tandră, Glenn risipi o ploaie de sărutări nerăbdătoare pe pleoapele închise, pe fruntea bombată, înainte de a lua din nou în stăpânire buzele moi, care se întredeschiseră imperceptibil sub acest asalt deosebit de plăcut. Pe punctul de a se prăbuşi, îngrozită de violenţa reacţiilor pe care această mângâiere le provoca în adâncul fiinţei sale, Sue se zbătu.

— Nu, Glenn! hohoti înnebunită.

Acesta îi dădu drumul imediat.

— Mă respingi?

— Nu. Dar totul s-a întâmplat atât de brusc... Nimic nu lăsa să se prevadă...

— Nimic? reluă Glenn ironic. Vrei să spui, dimpotrivă, că totul nu ducea în această direcţie. Ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi mi se pare rezultatul logic al relaţiei noastre. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu ştiu, bâigui Sue, stacojie.

— Haide! exclamă Glenn, pe un ton de dojană blândă. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la o eventuală dezvoltare a prieteniei noastre. Când două fiinţe vorbesc aceeaşi limbă, ca noi, este inevitabil ca raporturile lor să iasă din limitele platonismului strict.

Sue începu să se joace, nervoasă, cu un nasture de la haina lui de tweed.

— Bineînţeles, m-am gândit la asta! Dar credeam că eram singura care vedeam astfel situaţia. Când, adineaori, m-ai luat în braţe, mi-a fost teamă. Sau mai exact, mi-a fost teamă de mine, de violenţa reacţiilor mele.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, zâmbi Glenn. Sunt fericit că nu faci pe tânăra fată înspăimântată.

Atrăgând-o la pieptul său, continuă, legănând-o tandru:

— Aşadar, pentru seara aceasta ne vom opri aici, inima mea. Esenţialul este că ştiu cum stăm cu sentimentele pe care ni le purtăm. Nimic nu ne grăbeşte. Cuvinte ca „de ce”, „cum”, ca şi planurile, pot aştepta.

Cu un gest rapid, se aplecă să ia jacheta lui Sue şi i-o puse cu delicateţe pe umeri.

— Acum, s-o ştergem, declară cu umor. Altfel, s-ar putea să fiu tentat să repet această scenă.

Drumul, foarte scurt, nu le permise să schimbe cuvinte decisive.

— Imediat după ce te voi lăsa acasă, îl voi suna pe doctorul Redruth. Va trece pe la Verena mâine dimineaţă, pentru a-ţi face o injecţie antitetanos.

— Dar mâine dimineaţă voi fi la uzină, protestă Sue. Şi apoi, zgârieturile astea amărâte nu justifică un asemenea tratament!

— Te va înlocui cineva de la St. John. Eşti consemnată în cameră! Cât despre injecţie, ca toate infirmierele care se respectă, preferi să administrezi mai degrabă, decât să o suporţi! Totuşi, insist. Tetanosul este o boală înşelătoare. Este necesară o injecţie! Este un ordin, domnişoară Nightingale!

— Bine, domnule! glumi Sue, luând un aer de fetiţă supusă.

Glenn încetini şi opri în faţa casei liniştite.

— La întoarcerea mea, vom cina împreună, Sue. Şi vom relua lucrurile de acolo de unde le-am lăsat.

Sue dădu din cap cu seriozitate.

— Sunt sigură că faţa mea senină mă trădează! Am impresia că trebuie să se poată citi în mine ca într-o carte deschisă... şopti ea, profund tulburată.

— Iar eu cred că te iubesc, o ironiză Glenn, pe un ton prefăcut degajat.

Cu un aer brusc serios, îşi privi cu atenţie, însoţitoarea.

— La viitoarea întâlnire, îţi voi pune o întrebare, declară nu fără o anumită solemnitate. Ghiceşti care?

Prea emoţionată pentru a vorbi, Sue lăsă capul în jos.

— Ce-mi vei răspunde?

— Da, da şi da, făcu ea, aproape imperceptibil.

— Un singur da, va fi de ajuns! Acum, pleacă, draga mea! În clipa în care Sue introducea cheia în broască, automobilul se îndepărtă în întuneric.

***

Sybil Chase se trezi fără chef la gândul zilei lungi şi plictisitoare, pe care va trebui să şi-o ocupe. După ce făcu mofturi la micul dejun suculent, o

convocă pe doamna Curtis, pentru a pune la punct cu ea meniul săptămânii. Esenţialul acestor eforturi era consacrat cinelor, singurele mese pe care le lua împreună cu soţul său. Cum sir Alaric era un rafinat cunoscător în gastronomie, trebuia să desfăşoare comori de imaginaţie gastronomică. Din fericire, la acest joc, doamna Curtis excela. Aşa că Sybil, se mulţumea tot mai des să-i asculte distrată înşiruirea sugestiilor, care aveau întotdeauna aprobarea sa.

În timp ce doamna Curtis, cu ochi strălucitori, prezenta prepararea unei pulpe de miel în crustă, Sybil şovăia în legătură cu programul său de după-amiază. Incapabilă să acţioneze din cauza nehotărârii, se gândi cu egală supărare să meargă la cinema, sau mai degrabă să-şi viziteze o prietenă din copilărie, stabilită la Westonport. A doua soluţie o tenta. Dacă va fi oprită la cină, va accepta. O dată, sir Alaric se va aşeza singur la masa lungă de mahon. Ajunsă cu reflecţiile în acest stadiu, se miră vag de liniştea care plutea în încăpere. Doamna Curtis aştepta respectuoasă să i se dea liber.

— Poţi pleca, spuse Sybil din vârful buzelor, privind cu o urmă de nerăbdare chipul interlocutoarei.

Doamna Curtis, se ridică încet, şi s-ar fi spus, cu o anumită reţinere

— Ce mai este?

Femeia cumsecade scoase din buzunarul mare al şorţului nişte obiecte misterioase.

— Ei bine, ce este? o întrebă Sybil în silă.

Pe palma dreaptă, larg deschisă a menajerei îşi făcu apariţia o cutie plată. Cu cealaltă mână, îi întinse lui Sybil ceva moale şi uşor, pe care aceasta îl identifică fără greutate.

— O pudrieră? Ciorapi? doamnă Curtis? făcu lady Chase cu asprime. Ce sens are acest exerciţiu copilăresc de prestidigitaţie? De unde ai dezgropat aceste accesorii? o întrebă pe un ton autoritar.

— Gina le-a găsit la domnul Fraser, adineaori, făcând curăţenie. Înghesuite între braţul şi pernele fotoliului mare, galben. Prima atitudine a fost s-o cert, îi explică ea, cu respect pentru morală. Micuţa asta pune mâna pe orice! Examinând pudriera, m-am răzgândit. Este foarte

frumoasă şi are nişte iniţiale gravate. Proprietara sa va încerca, fără nicio îndoială, s-o regăsească. M-am gândit că-i voi uşura căutările dacă v-o încredinţez.

— Ai făcut foarte bine, spuse încet Sybil.

Punând obiectul pe o măsuţă joasă, întinse mâna spre a doua descoperire a servitoarei.

Legănând delicat colanţii între degetul mare şi cel arătător, îi examină gânditoare şi cu un aer de complicitate feminină, remarcă spre doamna Curtis:

— Inutilizabili! mai exact, buni de pus la gunoi.

În timp ce menajera se ducea grăbită să-i ia, pentru a executa ordinul, Sybil schiţă o strâmbătură şi se corectă.

— M-am gândit, şi-i voi păstra pentru cazul, foarte improbabil, în care mi-ar fi ceruţi. Nu se ştie niciodată! Nu vreau să fiu acuzată că sustrag un lucru al aproapelui meu, explică în cele din urmă.

— Bineînţeles, doamnă, îşi dădu cu părerea interlocutoarea, cu regret.

— În această dimineaţă a descoperit Gina aceste comori?

— Da, doamnă. Altfel, fiţi sigură că vi le-aş fi adus mai înainte, accentuă ea.

— Domnul Fraser a cerut să fie pregătită o gustare pentru eventuali comeseni, aseară?

Doamna Curtis tresări vizibil, şocată de întrebarea deplasată.

— Nu-şi permite niciodată să invite pe cineva, în absenţa dumneavoastră. Şi n-a avut musafiri! Gina n-a găsit pe platou decât un singur tacâm. Dar poate a avut invitaţi la o cafea? sugeră după o clipă de gândire.

— Probabil, remarcă rezervată Sybil. Nu mai am nevoie de dumneata, doamnă Curtis. Mulţumesc.

Rămasă singură, puse agitată mâna pe pudriera misterioasă. Era din argint, frumos cizelată, de un model mai degrabă vechi. În mijlocul capacului, erau gravate nişte iniţiale care-i smulseră un zâmbet de Giocondă: „S.N”.

„Eram sigură”, jubilă automat. Şi acum, să examinăm aceste rămăşiţe.

Privind cu atenţie ciorapii rupţi, Sybil strâmbă nasul aristocratic. Starea în care se aflau justifica din plin scoaterea lor. Găsind că acest fapt nu cadra cu născocirea pe care se pregătea s-o elaboreze, Sybil ridică din umeri, contrariată. Se răzgândi imediat. Descoperirea pudrierei şi a ciorapilor, piese ideale pentru convingere, îi va permite să-i facă lui sir Alaric o relatare absolut credibilă şi îngrozitoare. Astfel, în uzină se vor pune în mişcare bârfele. Putea paria pe orice că Sue Nightingale se va prăbuşi la această a doua campanie de calomnii josnice şi-şi va da în sfârşit demisia.

„Biata micuţă!” se gândi cu ipocrizie, pufnind de bucurie.

Se îndreptă brusc, cu o privire ascuţită. Trebuia ca sir Alaric să fie înştiinţat imediat. Punând mâna pe telefonul care trona pe noptieră, Sybil formă cu precizie numărul şi vorbi cu secretara soţului său.

— N-are rost să-l deranjaţi pe sir Alaric! făcu pe un ton amabil.

— Dar... obiectă slab domnişoara Ajax.

— Spuneţi-mi doar dacă pot spera să-l văd peste o oră, în biroul său?

— Da, încuviinţă interlocutoarea. Trebuie să-l anunţ că treceţi pe aici?

— Nu este cazul! gânguri Sybil.

Şi-i închise telefonul în nas domnişoarei Ajax, care se lăsă înşelată.

Un al doilea apel rezolvă problema programului de după-amiază. De-abia închise, că se auzi soneria.

— Alo? Nu. Domnul Fraser nu are telefon la el. Nu puteţi să-l găsiţi la birou. Este cu afaceri la Londra. Nu ştiu unde poate fi contactat, dar pot încerca să mă informez, propuse Sybil, cu o amabilitate suspectă. Spuneţi-mi unde vă găsesc, vă voi suna. Cine? Adevărat? Cu plăcere! La revedere.

Sybil închise, întrerupând scurt mulţumirile care i se aduceau cu generozitate. Ridică gânditoare numărul londonez la care era Glenn Fraser rugat să sune şi-l transmise secretarei acestuia din urmă. Această corvoadă neînsemnată, era puţin lucru în comparaţie cu importanţa informaţiei pe care tocmai o obţinuse. O informaţie care nu va fi pe placul lui Sue.

***

Sybil arboră o expresie de uimire îndurerată, relatându-i soţului

povestea descoperirilor doamnei Curtis. Această rezervă îi fu de folos. Deoarece sir Alaric ascultă lamentabila întâmplare până la capăt.

Încuviinţă, dând din cap, serios.

— Cred că dramatizezi, draga mea. Fraser mi se pare incapabil de un asemenea comportament. Şi Sue, încă mai puţin. De altfel, cum poţi afirma că au fost singuri? Glenn poate a organizat o mică petrecere, iar Sue era una din invitate.

Un zâmbet uşor indulgent apăru pe buzele lui Sybil.

— Petrecerile lasă urme, observă cu perspicacitate. Apartamentul era curat. Mi-a afirmat doamna Curtis. Fie a cinat singur, fie a făcut în aşa fel încât să nu se observe că a primit o vizită.

Iritat, sir Alaric ridică o sprânceană.

— Admiţând că Sue s-ar fi dus la el, mă îndoiesc că a rămas destul de mult timp pentru ca el să-i ofere ceva.

— Hm! făcu Sybil, strâmbând din nas, cu subînţeles. Oricum, a întârziat suficient pentru a avea timp să folosească pudriera şi să-şi scoată ciorapii.

Şi adăugă cu duşmănie:

— Este o fericire că n-a lăsat în urmă obiecte şi mai compromiţătoare.

Sir Alaric se încordă.

— Această remarcă acidă mi se pare deplasată! exclamă tăios. Mai întâi, cine spune că aceste obiecte îi aparţin lui Sue?

— Pudriera îi poartă iniţialele, nu? scrâşni Sybil. Cât despre ciorapi, dovedesc că a fost singură cu el. Nu mi-o închipui scoţându-i în plină petrecere. Mai mult, dacă i-a scos, înseamnă că nu era la prima vizită. O fată tânără nu-şi dezgoleşte picioarele prima dată când îi face o vizită unui celibatar.

— Oh! exclamă sir Alaric, înţepenindu-se în scaun. După tine, nu erau la prima întâlnire?

Sybil clătină din cap.

— De unde să ştiu? În tot cazul, dacă este adevărat că şi-au găsit refugiul de mai multe ori în apartamentul lui Fraser, nu este deloc de mirare să fim ultimii care află. Au ieşit foarte mult împreună. Şi i-am surprins deja unul în braţele celuilalt, încheie Sybil pe un ton degajat.

— Când? fu prompt întrebată.

— În seara în care am dat recepţia de pe vapor. Pe moment, am considerat că Sue îşi pierduse puţin din reţinere. Şi apoi, în acelaşi timp, m-am bucurat pentru ea...

— Aşadar, înţelegi că au încercat, poate cu stângăcie, să se ascundă aseară, ca toate cuplurile fericite?

— Dată fiind situaţia lor, dau dovadă de o uşurinţă condamnabilă! ripostă cu duritate soţia. Ar fi de-ajuns ca o terţă persoană, rău intenţionată, s-o zărească pe Sue strecurându-se la Fraser, pentru ca toată uzina să-şi bată joc de legătura lor!

— Să nu anticipăm, draga mea. Nu avem decât supoziţii, spuse ferm sir Alaric. Refuz să cred în aceste întâlniri clandestine. Şi dacă, mânaţi de un impuls de necontrolat, s-au refugiat aseară sub acoperişul nostru, nu eu voi arunca piatra. Altfel spus, mă miră că mă îndemni s-o fac, remarcă în încheiere sir Alaric.

— De ce spui asta? întrebă Sybil, brusc în defensivă.

— Pentru că şi tu eşti tânără. Ar trebui să înţelegi. Este binecunoscut că îndrăgostiţii au nevoie să fie singuri pe lume. Crede-mă, fă în aşa fel încât, prin intermediul doamnei Curtis, Sue să-şi recupereze în mod discret lucrurile.

— Nici... măcar nu-i convoci în biroul tău, pentru... se bâlbâi Sybil, gâtuită de furia stăpânită.

— Pentru a face ce? completă blând sir Alaric. Ca şi tine, sunt încântat să ştiu că Sue a găsit calea spre fericire.

— Da, murmură Sybil măsurându-şi soţul cu o tristeţe dureroasă. Voi fi încântată, îl corectă.

Lăsă să-i scape un oftat teatral.

— Vezi tu, problema este că Glenn Fraser, nu are dreptul să o curteze pe Sue. Nu este decât o oră de când am vorbit la telefon cu logodnica lui!

CAPITOLUL 8

Sir Alaric se încordă în scaun.

— Ai vorbit la telefon cu logodnica lui Fraser? repetă cu evidentă neîncredere. Prin ce întâmplare?

— Pur şi simplu pentru că el este în deplasare. După toate aparenţele, interlocutoarea mea credea că-l putea găsi la Bryanston Place. Tocmai mă îmbrăcam, a răsunat soneria şi am auzit o voce necunoscută, tânără şi chinuită, care-l cerea pe Glenn... Am întrebat-o unde se află, pentru ca el s-o poată suna. Atunci, a adăugat: „Sunt Christy Garnet, logodnica domnului Fraser”.

— A lăsat vreun mesaj?

— Nu, mi-a mulţumit şi a închis. I-am comunicat imediat secretarei lui Fraser numărul acestei enigmatice necunoscute, pentru ca acesta s-o contacteze îndată ce este posibil. Sper că am făcut bine?

— Da, murmură mecanic sir Alaric. Garnet...? Christy Garnet? mormăi el uluit.

Încruntat, începu să lovească nervos cu degetele în birou.

— Nu l-am auzit niciodată rostind acest nume. Dar tu?

— Nu. Dar dacă este adevărat că aleargă după doi iepuri deodată, discreţia îi este de înţeles, spuse cu perfidie Sybil.

— Să fiu spânzurat dacă Fraser face parte din această categorie! exclamă cu francheţe sir Alaric. Nu-l văd ca bărbatul care s-o înşele deliberat pe Sue.

O clipă se lăsă tăcerea.

— Cine spune că a înşelat-o? sugeră încet Sybil.

— Ce cauţi să insinuezi? se indignă sir Alaric. Că Sue ştie de existenţa... rivalei sale?

Sybil ridică din umeri.

— Eşti liber s-o crezi incapabilă de un asemenea comportament! făcu ea necăjită. În ceea ce mă priveşte, aş paria că a acţionat în deplină cunoştinţă de cauză. Aminteşte-ţi, când l-ai angajat pe Fraser, acesta a insistat să aibă toată libertatea de acţiune în timpul weekendurilor. N-ai

căutat să afli ce ascundea această pretenţie. Nu te priveşte ce face în timpul liber. Presupui că Sue i-a pus întrebarea şi el a evitat-o? Asta n-avea de ce să-i trezească bănuieli? N-ar dori s-o înlăture pe această necunoscută?

— Poate, admise fără convingere sir Alaric. Dar mi-o imaginez cu greu pe Sue în acest rol de scorpie. Dacă Fraser şi această Christy Garnet şi-au luat angajamente unul faţă de celălalt, refuz să cred că Sue se încăpăţânează să rupă această logodnă. Indiferent de lipsa de simpatie pe care o ai pentru ea, îndrăznesc să sper că vei aştepta să ai dovezi categorice, pentru a o condamna.

Tonul lui sir Alaric căpătă o anumită asprime.

— Mi-ar plăcea să fiu sigur că ceea ce te preocupă cel mai mult în incidentul de aseară, este reputaţia lui Sue. Dar este cu neputinţă, nu-i aşa? N-ai iertat-o pentru Jonny Dacre şi cu siguranţă ţi-ar plăcea ca un nou scandal s-o compromită pe această micuţă.

Cu ochii aţintiţi spre soţia sa, exclamă:

— Mărturiseşte!

— De ce mă întrebi, dacă ştii răspunsul? replică Sybil, îndreptându-şi bustul, cu un aer de demnitate ofensată.

— Aş fi foarte fericit să aud din gura ta că mă înşel.

— Totuşi, nu te gândeai că am iertat-o? izbucni Sybil, cu obrajii în flăcări.

Răspunsul lui sir Alaric nu veni imediat.

— Nu, spuse în sfârşit, cu dinţii strânşi. Oricum, mulţumesc pentru sinceritate, draga mea. Are măcar meritul de a însănătoşi atmosfera.

— Desigur! exclamă repezită Sybil. Presupun că asta mă scuteşte, pe viitor, să mai fiu ipocrită faţă de Sue Nightingale. Pentru că, dacă a fost întotdeauna protejata ta, Dumnezeu ştie că a mea n-a fost niciodată! scrâşni cu duşmănie.

Mişcarea indignată de protest a lui sir Alaric îi arătă că, de data aceasta, mersese prea departe. Ridicându-se dintr-o săritură, se grăbi spre biroul soţului, îl înconjură şi, proptită în spatele său, îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, dragul meu, şopti, cu inflexiuni mângâietoare. Am fost

meschină. Dar să privim lucrurile în faţă. Cred că mă voi lipsi cu mare plăcere de prezenţa lui Sue. Ştiu ce-a reprezentat moartea lui Johnny pentru tine. Atâta timp cât ea nu va mărturisi motivul pentru care a rupt logodna cu el, voi continua să mă simt ofensată pentru tine. Poate greşesc, din exces de loialitate faţă de tine, dar asta este. Mă ierţi? adăugă cu o voce care se frânse.

— Dacă îţi iert sinceritatea? Bineînţeles. Fii liniştită, de acum voi face totul ca să nu mai fiţi una în prezenţa celeilalte.

— Dumnezeule! se indignă Sybil cu groază. Ţi-e teamă că nu-mi ascund adevăratele sentimente în societate? Oare am fost incorectă cu ea, ultima dată când ne-am văzut?

— Nu, ai fost perfectă.

Sir Alaric puse stăpânire pe degetele ei subţiri şi le sărută cu încetineală. Ochii lui Sybil străluciră insolent, de triumf.

Rămas singur, sir Alaric sună infirmeria.

— Eu o înlocuiesc pe domnişoara Nightingale, exclamă o voce masculină. A avut un accident, aseară. Domnul Fraser mi-a cerut să asigur serviciul până când doctorul Redruth îi va permite să iasă din casă.

— Dar domnul Fraser lipseşte, cum a putut... începu sir Alaric.

— Mi-a lăsat dispoziţii înainte de plecare, explică numitul Forsyth.

— Foarte devreme, de dimineaţă?

— În zori, confirmă infirmierul râzând.

— Ştiţi oare dacă doctorul Redruth a văzut-o pe domnişoara Nightingale?

— Nu ştiu, domnule. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Vreţi să-l rugaţi să treacă pe la biroul meu?

Câteva minute mai târziu, secretara lui sir Alaric îl introduse pe medicul care de-abia îşi îmbrăcase halatul.

***

Doctorul Redruth se duse devreme la căpătâiul lui Sue şi-i făcu injecţia anticipată. Sue îşi petrecu restul zilei într-o stare de somnolenţă, sperând vag un apel de la Glenn. Deşi descrisese cercuri concentrice în jurul telefonului, aparatul se încăpăţână să păstreze o tăcere ostilă.

Întinsă pe un şezlong, sub ultimele raze ale soarelui, Sue visa liniştită când răsună soneria. Cea care răspunse fu Verena. Cu inima palpitând, înregistra confuză cuvintele gazdei.

— Da, exclamă aceasta cu voce slabă. Desigur. Îi voi spune.

Închizând, Venena se îndreptă spre loggie.

— Era sir Alaric, o anaunţă laconic. Voia să ştie dacă poţi fi văzută.

Sue îşi ascunse dezamăgirea.

— De ce? se miră.

— Nu ştiu. I-a ajuns la ureche altercaţia cu acel mizerabil Drew. Este de asemenea la curent cu intervenţia lui Glenn Fraser. Se urcă în maşină. Va fi aici într-o clipă.

În timp ce vorbeau, Verena făcea ordine în jur. Făcu să dispară în grabă şosetele pe care le cârpea şi bătu pernele cu pumnul, pentru a le reda moliciunea.

— Vă pregătesc o cafea. Să nu întârziaţi prea mult în loggie. După apusul soarelui, se lasă un frig înşelător.

Sue n-avu timp să facă supoziţii despre motivul acestei vizite. Un automobil lung oprise deja în faţa grădiniţei. După cum promisese, Verena adusese o tavă şi ceşti şi schimbă câteva fraze politicoase cu industriaşul, înainte de a bate cu tact în retragere.

De-abia plecă şi sir Alaric, de parcă acel schimb de cuvinte de curtoazie îl sleise de puteri, căzu într-o tăcere profundă. Îndreptând spre el o privire uluită, Sue se miră de paloarea ca de ceară a tenului său. Oare ce însemna această transformare?

Mai degrabă pozând, decât aşezat cu adevărat în scaun, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate, sir Alaric privea ca hipnotizat dalele din loggia.

Brusc, exclamă:

— Sue, o întrebare. Numele de Christy Garnet îţi aminteşte ceva?

— Absolut nimic.

— Speram să-mi răspunzi astfel, replică sir Alaric cu vizibilă uşurare.

— Dar, în acest caz...

— De ce te-am întrebat? completă sir Alaric. Trebuia să fiu cu cugetul

împăcat. Este vorba despre Glenn Fraser, făcu industriaşul tuşind uşor. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Stacojie, Sue îndrăzni, cu o voce slabă:

— De ce?

— Dar el, continuă cu bruscheţe sir Alaric, te iubeşte?

— Da.

— Când ţi-a mărturisit sentimentele sale?

— Aseară, făcu Sue, roşie ca focul. La el.

— Era prima dată când îl vizitai?

— Da, mai spuse ea, întrebându-se confuză despre motivele acestui interogatoriu.

— Şi aseară, continuă sir Alaric privind-o fix, te-a cerut de soţie?

Sue tresări.

— Nu, şopti, lăsând capul în jos.

Câteva clipe mai târziu, rupse tăcerea, cu o voce tremurătoare:

— De ce toate aceste precauţii oratorice, sir Alaric? încercaţi oare să mă faceţi să înţeleg că dacă nu mi-a propus căsătoria, este pentru că nu poate s-o facă? Din cauza acestei tinere fete?

Sir Alaric dădu din cap.

— Mi-e teamă că da, confirmă acesta întunecat.

Îi povesti, mai apoi, despre tânăra care o sunase pe Sybil şi despre modul în care soţia sa îi adusese totul la cunoştinţă, încercând s-o învinovăţească pe Sue că vrea să-i strice logodna lui Glenn. Îi mai spuse despre ranchiuna pe care i-o purta Sybil, considerând-o vinovată de moartea lui Johnny. Dar că, totuşi, el era convins că era vorba despre o altă femeie, aşa cum îl lăsase Johnny să înţeleagă într-o discuţie avută cu puţin înainte de cursă. Se pare că această femeie îi făcuse nişte promisiuni care duseseră la ruperea logodnei cu Sue. Atunci, fusese convins că era nevinovată.

— Pe baza acestor destăinuiri, aţi reconstituit evenimentele?

Cu bustul înclinat, sir Alaric îşi ţinea capul în mâini. Faţa îi era stacojie.

— Mi le-am imaginat, într-adevăr. Femeia care-i făcuse promisiuni cu uşurinţă, era soţia mea. Oricum n-aş mai fi avut vreo îndoială, observând

antipatia pe care Sybil o nutreşte faţă de dumneata. După moartea lui Johnny, te consideră duşmancă. Am încercat totul ca să nu observi asta. Dar n-am reuşit, nu-i aşa? Ai bănuit oare motivul aversiunii ei?

— N-a trebuit să bănuiesc, mărturisi Sue, şoptit. Temându-se că Johnny mi-a făcut confidenţe, lady Chase a venit să mă caute, la puţin timp după moartea sa, pentru a mă ruga să tac.

— Şi te-ai lăsat convinsă să păstrezi acest secret? De ce? întrebă sir Alaric, cu o voce schimbată.

— Adevărul nu l-ar fi înviat pe Johnny şi v-ar fi rănit inutil. În plus, eram atât de uşurată să aflu că n-aveam deloc de-a face cu moartea lui Johnny! Aşa că am fost foarte încântată să-i promit lui Sybil că voi păstra tăcerea.

— Înţelegi acum de ce te-am lăsat să fii ţap ispăşitor în această problemă?

— Da, încuviinţă Sue. Speraţi că vă va mărturisi spontan rolul ei în această poveste?

— M-am rugat ca să-mi facă mărturisiri complete. Eram gata să aştept să se resemneze. Totuşi, datorită recentului incident, am înţeles că era hotărâtă să te persecute, cu o ranchiună insuportabilă. Nu poate crede în discreţia dumitale, Sue. O chinuie teama. Teama de dumneata, şi teama de mine... Dacă ai şti cât de rău îmi face asta. Să fiu atât de aproape de cel... cel... cu care ea...

Incapabil să spună mai mult, sir Alaric tăcu brusc. Uluită, Sue îl văzu îngrămădindu-se pe perne, întinzând braţele şi prăbuşindu-se ca o păpuşă din cârpe, pe podeaua din loggia.

Sue se grăbi spre el, mânată de reflexele de infirmieră. La chemările sale neliniştite, rămase mut.

Cu o mână care nu tremura, îi desfăcu cravata, îi luă pulsul şi constată că o luase razna, iar faţa şi gâtul se acoperiseră cu pete violacee. Îşi aminti subit că avea probleme cardiace. Sir

Alaric prezenta toate simptomele unui infarct. După ce-i strecură o pernă sub cap, se năpusti spre telefon, strigând-o în fugă pe Verena.

Doctorul Redruth spuse că sosea şi o sfătui pe Sue, să cheme o ambulanţă, pentru a transporta bolnavul. De asemenea, trebuia s-o

anunţe pe soţia sa. Menajera ştia, cu siguranţă, unde s-o găsească.

O oră mai târziu, instalată la Bryanston Place, la căpătâiul lui sir Alaric, Sue făcea de gardă, înarmată cu recomandările lui Jay Redruth. Acesta promisese să vină din nou, imediat după întoarcerea ladyei Chase.

Doamna Curtis nu fusese în măsură să-i spună lui Sue unde se afla stăpâna casei.

Era trecut de miezul nopţii, când Sue auzi zgomot de voci la parter. Precedată de o adiere ameţitoare de parfum, Sybil apăru în uşa camerei în care se odihnea soţul său. Din gura fină ţâşni un torent de întrebări.

— Ce s-a întâmplat? exclamă cu o voce stridentă. Unde s-a întâmplat? Cum se face că medicul nu este la căpătâiul lui? De ce nu este lângă el o infirmieră specializată?

Sybil se apropie de pat, în timp ce ochii ei frumoşi aruncau fulgere.

— Lui Alaric i s-a făcut rău la dumneata? şuieră cu duşmanie. Presupun că a venit să-ţi ceară demisia! Ţinând cont de comportarea scandaloasă cu Fraser, era cel mai mic lucru! Data viitoare când vei face imprudenţa să te duci în vizită acasă la un celibatar, verifică dacă n-ai uitat în apartament nimic compromiţător! Nimic de care să-şi bată joc servitorii!

„Ciorapii, pudriera...” se gândi imediat Sue.

Lividă, în urma insinuărilor abjecte ale lui Sybil, răspunse pe un ton tăios:

— Nu aşa tare, lady Chose! Ordinele doctorului Redruth sunt categorice. Sir Alaric are nevoie de linişte.

Luând-o cu fermitate pe Sybil de braţ, o duse în încăperea vecină.

— Doctorul aşteaptă să vă întoarceţi, va aduce o infirmieră şi o butelie cu oxigen.

— Ar fi trebuit să ia aceste hotărâri de mult timp, vorbi strident Sybil, mânată de furie. Oare nu-şi dă seama de starea soţului meu? Trebuie să fie inconştient să-l lase în grija acestei prostănace de doamnă Curtis şi a dumitale. Şi apoi, de ce n-am fost anunţată imediat? Alaric ştia unde eram...

— Sir Alaric se simţea atât de rău, încât nu l-am putut întreba, sublinie Sue. Doctorul Redruth se afla la căpătâiul său, la zece minute după atac.

— Să fi venit un cardiolog! răcni Sybil pe un ton autoritar.

— Înainte de orice, sir Alaric are nevoie de linişte, spuse Sue. Mă duc să-l sun pe doctorul Redruth pentru a-l anunţa că v-aţi întors şi mă duc acasă.

De-abia se întoarse, că mâna lui Sybil i se lăsă pe umăr.

— Nu te mişti de aici până când nu-mi vei repeta ce i-ai spus lui sir Alaric, în seara asta. Din cauza dumitale s-a prăbuşit, sunt sigură. Dacă ai îndrăznit cumva să menţionezi numele lui Johnny Dacre, sau să-i dezvălui ceva, te voi face răspunzătoare de ceea ce s-a întâmplat. Îţi jur că o voi face! Şi nu-mi va păsa că scandalul se va răsfrânge asupra mea! Te voi acuza că ai întârziat să anunţi medicul! scrâşni Sybil cu un rânjet răutăcios. Şi nu mă voi opri aici! Voi striga pretutindeni, în gura mare, despre legătura dumitale cu logodnicul alteia...

Încă un reflex profesional îi permise lui Sue să controleze situaţia. Palma pe care i-o dădu lui Sybil, răsună sec. Imediat se făcu linişte. Pe trăsăturile convulsionate ale lui Sybil se întipări o expresie de intensă stupoare, în timp ce urma degetelor lui Sue se imprimase distinct pe obrazul fardat.

Sybil slăbi strânsoarea şi dădu drumul puloverului lui Sue. Chipul delicat suferi o transformare pe cât de rapidă, pe atât de surprinzătoare: în câteva zeci de secunde, femeia arogantă se transformă într-o fetiţă demnă de plâns. Bărbia începu să-i tremure nestăpânita şi lacrimile îi curgeau şuvoi pe obrajii mătăsoşi. Era scuturată de suspine răguşite şi umerii îi tresăltau sub şoc.

Sue îşi privi inamica plină de o reală compasiune.

— Îmi pare rău, lady Chase, şopti cu regret. Nu mi-aţi dat de ales. Am pierdut timp preţios certându-ne. Acum, trebuie să-l sun pe Jay Redruth. Să ştiţi totuşi, că în ceea ce mă priveşte, aţi câştigat. Contrar a ceea ce credeţi, sir Alaric n-a venit să-mi ceară demisia. Eu m-am decis să i-o dau. În consecinţă, n-aveţi niciun motiv să mă ameninţaţi.

Vorbind răspicat, Sue continuă:

— Oricum, nu veţi mai avea niciodată de ce să vă temeţi de mine! Sir Alaric ştia totul, în legătură cu Johnny şi cu dumneavoastră.

Suspinele se întrerupseră brusc şi Sybil ridică ochii înecaţi în lacrimi spre interlocutoarea sa.

— Alaric...?

Înghiţi cu greu.

— Ştia totul? Dar, în acest caz, de ce nu mi-a spus niciodată nimic...

— Aştepta să-i faceţi mărturisiri. Dacă vreţi să-i recâştigaţi încrederea, grăbiţi-vă să-i mărturisiţi adevărul şi cu aceeaşi ocazie, să mă dezvinovăţiţi. Acesta este preţul iertării dumneavoastră.

— Dar din moment ce-mi afirmi că ştia totul despre aceste fapte? se lamentă Sybil.

— Speră din toată inima că veţi avea curajul să i le dezvăluiţi.

— Va bănui că acest sfat porneşte de la dumneata, obiectă Sybil.

— Nu neapărat, o linişti Sue. Cu siguranţă, nu păstrează o amintire foarte exactă a acestor momente. Probabil nu va şti niciodată că ne-am întâlnit în seara aceasta. Cunoscând puţina simpatie pe care o avem una pentru cealaltă, nu se va gândi că am putut vorbi amândouă. Când îi veţi povesti, faceţi în aşa fel încât să fiţi convingătoare. Spuneţi-i că teama de a-l pierde v-a făcut subit vorbăreaţă, că minciunile dumneavoastră v-au îngrozit.

— Şi dacă nu-şi revine din această criză? bâigui Sybil, foarte palidă.

— În acest caz, exclamă Sue cu o brutalitate calculată, nu-i veţi mai juca scena căinţei!

Sybil tresări dureros.

— Presupun că am meritat-o, şopti cu faţa răvăşită. Poate te vei mira dacă-ţi spun că Alaric nu-mi este indiferent. Cât despre el, are enormă nevoie de mine. Mi-am făcut întotdeauna o datorie de onoare din a-l seconda în tot ce întreprindea. Desigur, mi se întâmplă să-mi vină să urlu de plictiseală la gândul corvezilor pe care mi le impune situaţia sa socială, dar nu m-am sustras niciodată. Oare nu l-am îndepărtat pe Johnny, când devenise prea insistent?

— În acest caz, remarcă Sue cu asprime, nu vă mai rămâne decât să vă rugaţi ca acest atac să nu fie fatal.

Sybil oftă adânc.

— Există un telefon în camera mea. Du-te acolo. Voi veghea eu asupra lui Alaric.

Tonul pe care fuseseră rostite aceste cuvinte, nu lăsa nicio îndoială asupra schimbării care se produsese în Sybil. Câteva secunde îi fuseseră suficiente pentru a-şi regăsi sângele-rece. În pas lent, se îndreptă spre camera alăturată.

Dreaptă şi demnă, se aşeză la căpătâiul soţului şi luă degetele lipsite de sânge ale bolnavului, încă inconştient. Cu o repeziciune surprinzătoare, reuşise să-şi întipărească pe faţă masca întristată a soţiei care tocmai fusese lovită de un destin crud... Doar Sybil ştia când era sinceră şi când nu era!

Mirată cu siguranţă de urmele pe care boala le lăsase pe trăsăturile aristocratice ale soţului, se gândea în acelaşi timp la chinurile şi suferinţele de care s-ar fi scutit, dacă ar fi putut să binuiască o clipă încrederea neclintită pe care o avea Alaric în nevinovăţia sa. În ochii lui sir Alaric, nimic n-o va face vreodată să cadă de pe piedestalul pe care o urcase!

CAPITOLUL 9

Ageră şi exactă, vocea Ellei Green reluă ca un ecou întrebarea neliniştită a lui Sue:

— Numărul de telefon din Londra, al domnului Fraser, domnişoară Nightingale? Vi-l voi da. Dar nu-l veţi găsi acolo.

— De ce? exclamă Sue.

— Pentru că probabil a părăsit deja capitala. Ştiţi, din cauza lui sir Alaric. Dar desigur, sunteţi la curent! Ce proastă sunt! Eraţi cu el când a avut atacul! Domnul Fraser a fost chemat de urgenţă.

— La ce oră trebuie să se întoarcă astăzi?

— N-am nicio idee, mărturisi secretara lui Glenn. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Spuneţi-i să ia legătura cu mine, imediat ce se întoarce.

— Desigur, o linişti Ella cu intonaţia adecvată, la infirmerie, sau mai bine acasă?

— Într-adevăr. Mulţumesc, Ella, făcu ea, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea.

Noaptea trecută, Jay Redruth, îi prescrisese un somnifer. Dar medicamentul nu-şi făcuse efectul decât cu puţin timp înainte de a suna deşteptătorul. Sue luptase pentru a rămâne adormită, simţind că adevăratele neplăceri nu aşteptau decât trezirea ei, pentru a ieşi din umbra tristă în care se pitiseră. Când puse şovăind piciorul pe mochetă, amintirile se năpustiră asemenea unei haite de câini năvălind asupra vânatului. Un frison dureros îi străbătu pielea tremurândă.

„Christy Garnet...” Cu un asemenea nume frumos, era limpede că logodnica lui Glenn exista. Oare de cât timp dura această logodnă?

Sue îşi aminti tonul de o ironie amabilă al lui Glenn: „şi eu cred că te iubesc”. Oare de ce o minţise? Presupunând că minţise... Prinsă în labirintul de întrebări dureroase, Sue ar fi dat orice pentru a-l găsi cât mai repede posibil.

Când o văzu coborând, palidă şi împleticindu-se pe picioare, Verena, îmbrăcată în capotul fără formă, o sfătuise să se culce din nou. Sue per

severă, contând pe virtuţile terapeutice ale muncii, pentru a înşela chinurile aşteptării.

În mod normal, Cora şi ea scăpau destul de repede de vizitatorii care pretextau o indispoziţie oarecare, pentru a flecări cu personalul care-i îngrijea. În această dimineaţă, n-avu curajul să-i dea afară. Toate preocupările se îndreptau, efectiv spre infarctul lui sir Alaric. Mişcată de mesajele de simpatie care soseau în număr mare, Sue promise că doctorul Redruth va publica în scurt timp un buletin de sănătate.

Când Sue îi cedă locul Corei Brent, Glenn încă nu sunase. La întoarcerea acasă, se aşeză lângă telefon, tremurând de teamă.

După-amiaza se scurse într-o încetineală descurajantă. În cele din urmă, se auzi ţârâitul atât de mult aşteptat. Sue se repezi la aparat.

Era Ella. Ca urmare a unei împrejurări neprevăzute, domnul Fraser de-abia părăsise Londra. Îi lăsase un bilet, rugându-l s-o caute pe Sue. Aceasta îi mulţumi.

Orele treceau, exasperante. Soneria răsună din nou. De data aceasta era Cora Brent, care cerea lămuriri în legătură cu un tratament. În timp ce-i dădea explicaţiile dorite colegei sale, Sue auzi sunetul clopoţelului de la uşa de intrare. Tocmai închisese, când Verena o anunţă cu o voce indiferentă:

— Glenn Fraser este aici. Te aşteaptă în seră.

O uşoară teamă o încremeni.

— Sue? murmură vocea îngrijorată a lui Glenn.

Cu braţele întinse, o privea intens. Sue rămase înţepenită. Îi separau ani-lumină...

— Ai găsit biletul Ellei? bâigui în cele din urmă.

— Nu, nu m-am dus la uzină. Am venit direct la tine. Voi trece să-l văd pe sir Alaric. Am nevoie de timp pentru a face o baie, să mă schimb şi mă întorc să te iau. N-ai uitat că în seara asta ieşim împreună?

— Această ieşire este anulată, declară Sue cu efort.

— Ce naiba înseamnă asta?... începu Glenn, apropiindu-se s-o atingă. Ce se întâmplă, Sue? De ce acest aer distant?

— Glenn, făcu aceasta, inspirând adânc. Cine este Christy Garnet?

— Christy Garnet? Cine ţi-a vorbit de ea?

Sue crezu că leşină. În loc să-i adreseze o privire mirată, sau să izbucnească într-un râs nevinovat care i-ar fi împrăştiat brusc toate bănuielile, Glenn, prin întrebarea sa, arăta că acest nume îi era foarte cunoscut. Avu impresia că se prăbuşeşte.

— A sunat ieri la Bryanston Place...

— Cum ai aflat? o întrerupse repezit Glenn.

— Sir Alaric a fost informat de Sybil. Ea a răspuns. Oh, Glenn! se lamentă Sue. Ieri dimineaţă! După ce, în ajun, mă asiguri de dragostea ta...

— Sue! interveni repede Glenn. Mă gândeam să-ţi mărturisesc totul despre Christy, în această seară. Nu bănuiam că între timp ţi se va oferi o versiune denaturată a acestei poveşti.

— Aşadar, este adevărat? Eşti logodit cu ea?

— Se poate spune, consimţi vag.

— De când datează această logodnă?

— Cu mult înainte de a ne întâlni.

— Şi ai fost s-o vezi cu regularitate de când ţi-ai început serviciul la Valley Rubber?

— Aproape în fiecare săptămână, mărturisi Glenn.

— Ea ştie de existenţa mea? îndrăzni Sue, cu jenă.

— Ştia doar că suntem prieteni.

— I-ai spus ce-a devenit... prietenia noastră.

— Nu, murmură Glenn, abătut. N-am putut-o vedea, iar la telefon am vorbit despre altceva.

„Johnny, se gândi Sue cu o tristeţe traumatizantă. Şi acum, Glenn”. Amândoi păstrau un secret şi duceau două iubiri în paralel, cu o şiretenie de necrezut! Cinismul acestei reflecţii o frapă în mod dureros pe Sue. Cu un sentiment de greaţă faţă de duplicitatea naturii umane, îl întrebă:

— Acum, nu mai ai nimic să-i spui, nu-i aşa?

Glenn făcu ochii mari de indignare.

— Dumnezeule Mare! Sue! Trebuie să-i spun.

Ea dădu cu tristeţe din cap. Lupta pentru a-şi stăpâni lacrimile, gata să

ţâşnească.

— Nu, declară cu o voce foarte slabă. Nu sunt o...

Se opri la timp, era gata să rostească numele lui Sybil Chase.

— O ce? izbucni Glenn cu duritate.

— O trişoare, făcu cu stângăcie. O mizerabilă hoaţă de bărbaţi. Pentru că asta aş fi, dacă n-aş renunţa imediat la tine.

— Nu ţi-am spus oare clar că nu-i sunt logodnic decât cu numele? se înfurie Glenn.

— Nu ştiu. Poate n-a fost mereu aşa. Nu eu voi distruge sentimentele pe care le are încă pentru tine.

— Şi dacă ţi-aş spune că simte tot atâta iubire pentru mine, câtă simt eu pentru ea?

Dar Sue scutură din cap mecanic, neîncrezătoare. Glenn schiţă un pas spre ea şi o obligă, cu blândeţe, să se aşeze.

— Sue, ascultă-mă. Nu mă judeca fără să mă asculţi. Înţeleg că te chinuie îndoiala. Dar, pentru Dumnezeu, dă-mi o şansă să-ţi explic situaţia. Sunt un imbecil că nu ţi-am spus mai devreme. Ei bine, pot vorbi?

— Da, îi răspunse în şoaptă.

— Cred că ţi-am spus că, înainte de a primi acest post la Valley Rubber, am lucrat la Chemic Acids.

— Da, mi-ai mărturisit că n-ai fost fericit acolo...

— N-am fost fericit! exclamă Glenn cu amărăciune. Conducerea nu era obsedată decât de un cuvânt de ordine: sporirea producţiei. Cu orice preţ. În detrimentul siguranţei muncitorilor, desigur. Ca nişte trapezişti fără plasă, două treimi din personal manipulau substanţe de o toxicitate extraordinară, într-o totală lipsă de respect pentru cele mai elementare reguli. N-am înţeles niciodată de ce am fost angajat; de fiecare dată când propunem nişte măsuri, eram împiedicat să le pun în aplicare. Sunt îndărătnic şi m-am încăpăţânat. Şase luni mai târziu, eram încă la post, foarte hotărât să pun pe picioare o campanie de sensibilizare.

— Ca cea pe care ai întreprins-o la Valley Rubber? întrebă Sue.

— Exact. Atunci s-a întâmplat totul. Începătorii erau autorizaţi să manipuleze recipiente pline cu substanţe corozive, ca şi când era vorba de

banale sticle cu lapte. Christy Garent tocmai fusese angajată şi...

— A fost rănită? completă Sue pălind.

— Fără susţinerea superiorilor mei, oare ce puteam face? în zadar am afişat reguli, nimeni din personal nu ţinea cont de ele. Într-o zi, lui Christy Garent i se încredinţă o fiolă plină cu un lichid, aparent acid sulfuric, care după un timp de încălzire stabilit, trebuia să fie transportată în alt laborator. Flaconul avea o fisură! Ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă. În clipa în care Christy, înarmată cu o pereche de pense speciale, ridică recipientul, sticla explodă şi lichidul îi sări pe faţă.

— Ce grozăvie! strigă Sue. Ochii ei...

— Ochii i-au fost cruţaţi, ca şi obrazul drept. Cât despre cealaltă parte... A fost ca spulberată, smulsă de ezplozie. O tânără fată atât de frumoasă. Cu părul ondulat, ochii de un albastru tandru şi un năsuc adorabil! Care, în plus, era pentru familie la fel de stânjenitoare ca o mică vrăbiuţă zglobie! Şi acea încredere oarbă în viaţă, care este una dintre plăcerile fiinţelor fără experienţă.

— Înţeleg, bâigui Sue. Eraţi deja logodiţi, când s-a produs acest accident?

— Dumnezeule, nu! Ni se întâmpla să ieşim, împreună cu una dintre prietenele ei. Nimic mai mult. Într-o zi, am întâlnit-o la o petrecere, la braţul unui bărbat şters, care-i ceruse mâna.

— Îl iubea?

— Nu în mod deosebit. Sărmana copilă, o compătimi Glenn, cu un aer gânditor. În ajunul sărbătoririi celei de-a nouăsprezecea aniversări, se afla în spital şi nu s-a mai mişcat de acolo. A trebuit să aştepte înainte de a începe grefele. Pretendentul îşi făcu o ieşire discretă, fără măcar un adio. Această părăsire îi învinse curajul. De atunci a început să vorbească despre dorinţa de a muri. Şi în acea clipă, am intervenit eu. Mă duceam în vizită pentru a o ţine la curent cu rezultatul demersurilor mele. Într-adevăr, intentasem un proces uzinei, în numele ei.

— Totuşi, nu aveai nimic să-ţi reproşezi! exclamă Sue cu însufleţire.

— M-am lăsat antrenat de un sentiment de milă, uşor de înţeles. În ciuda a toate, mă simţeam răspunzător. Văzând-o căzând într-o disperare

fără margini, m-am hotărât să recurg la o metodă forte. I-am propus să se considere pe viitor logodnica mea.

— Cum a primit asta? se miră Sue.

— La început, rău, făcu Glenn, trist. Mi-am dat toată osteneala pentru a o convinge. Am reuşit. S-a prăbuşit, plângând, în braţele mele şi am sărutat-o. Avea nevoie să i se dovedească faptul că era încă dorită. Treptat, şi-a revenit. Trebuia s-o auzi cu câtă mândrie vorbea despre „logodnicul” ei!

— Şi când s-a întâmplat asta? îndrăzni Sue, cu timiditate.

— Se împlineşte, acum, un an. N-am încetat s-o vizitez. Operaţiile se succedau, pentru ea. Şi le înfrunta cu curaj, indiferent de rezultatul teribil de riscant, când este vorba despre grefele de piele. „Logodna” noastră se limita la puţine lucruri, Sue. Un sărut de rămas-bun, conversaţii banale, cadouri mărunte – flori, ciocolată, sau flacoane de parfum – dar nimic altceva! Avantajul de care a beneficiat Christy din aceste atenţii fără valoare, a fost că n-am vrut să le pun capăt când mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de tine. Şi apoi, ceea ce s-a petrecut în acea seară între noi, a dat totul peste cap. Am înţeles că nu mai puteam continua să mă prefac.

Aplecându-se, Glenn puse stăpânire pe mâinile îngheţate ale lui Sue.

— Pricepi de ce ţi-am spus că nimic nu mă va împiedica să-ţi fac curte?

— Da, murmură Sue, cu o lungă privire tandră. Îţi înţeleg atitudinea faţă de Christy şi te iubesc şi mai mult pentru asta. Dar... totuşi, nu ştie nimic despre noi?

— Îi voi explica totul. Aş fi făcut-o deja, dacă...

— ...a survenit o nenorocire? şopti Sue, îndemnată de instinctul său de femeie îndrăgostită.

Glenn clătină dezolat din cap.

— Ultima grefă s-a dovedit un eşec. Ieri, când i-am telefonat, era disperată.

— Din acest motiv a sunat la Bryanston Place?

— Da. Pentru a-mi spune că era transferată la Spa, la profesorul Abinger.

— Sir Raymond Abinger este cunoscut pe plan mondial, îl întrerupse

Sue, tremurând. Prietena mea, June, lucrează în clinica sa. Realizează minuni.

— Ieri, s-a eliberat pe neaşteptate un pat şi Christy a fost adusă astăzi, cu ambulanţa, la Spa, continuă Glenn. N-am putut s-o văd înainte de a părăsi Londra. Trebuia să fie supusă unor examene de sânge şi nu mai ştiu de care. M-am oprit un moment la Spa, înainte de a veni aici, dar n-am fost lăsat să mă apropii. Era sub calmante, iar ordinele erau categorice: fără vizite.

Un lung oftat scăpă de pe buzele lui Sue.

— Sărmana micuţă! Sper ca profesorul Abinger să realizeze şi de această dată o minune. June nu epuiza elogiile la adresa sa.

— Asta este ceea ce am încercat să-i spun lui Christy, întări Glenn. Pentru ea, acest om este ultima şansă. Pretinde că dacă el eşuează, cazul ei este disperat. Este gata să se prăbuşească în cea mai profundă deznădejde. Aşadar, momentul de a-i vorbi despre noi şi despre proiectele noastre, este nepotrivit.

— Mi-ar fi fost greu să te iert dacă ai fi făcut-o, afirmă Sue, cu o curajoasă abnegaţie. Dar, Glen...

Cu bărbia tremurând, se străduia să rostească întrebarea care o chinuia.

— Eşti sigur că nu simte absolut nimic pentru tine?

— Desigur. Oare cum s-ar fi putut îndrăgosti de mine? De-abia părăsită, inima îi sângera încă. Presupunând că era gata să iubească din nou, de ce şi-ar fi concentrat sentimentele asupra cuiva despre care, practic, nu ştia nimic? Nu, îţi repet. N-am fost niciodată pentru ea decât un sprijin, o susţinere morală, de care avea absolută nevoie. Sincer, îmi este greu să văd cum s-ar fi putut întemeia o poveste într-un context atât de puţin propice!

— Glenn, exclamă Sue pe un ton de reproş blând. Apariţia iubirii este un lucru atât de necugetat, atât de imprevizibil... Ai trăit recent experienţa, ar trebui să înţelegi. Eşti prietenul ei. Te-ai zbătut ca un adevărat diavol pentru a-i apăra interesele şi pentru a o împiedica să cadă pradă disperării. Oare nu ştii ce poate deştepta într-o femeie susţinerea ta reconfortantă? în cazul meu: mi-ai redat dorinţa de a trăi, în timp ce totul

mă învinovăţea! Degajezi o asemenea impresie de forţă calmă, încât nu se poate să n-ai încredere în tine, să nu te rezemi de umerii tăi protectori. Şi, exact în acest moment, Cupidon nu se dă în lături de la nimic. De ce ceea ce mi s-a întâmplat mie, nu i s-ar fi întâmplat şi lui Christy?

Glenn îi aruncă o privire plină de tandreţe.

— Nu se poate compara, dragostea mea. După cum abia ţi-am mărturisit: te iubesc încă din prima clipă. Cât despre Christy, n-a existat niciodată nici cea mai mică ambiguitate. N-am făcut şi n-am spus niciodată nimic care ar fi putut-o induce în eroare.

Sue se încovoie uşor, decisă să meargă până la capăt.

— Pentru ea, probabil că logodna aceasta nu este o prefăcătorie. Altfel, cum îţi explici că i-a oferit atâta bucurie? De ce ar fi consimţit la acest simulacru?

— Pentru că avea nevoie de ceva mai mult decât prietenie, obiectă Glenn. Avea nevoie să fie liniştită, în calitate de femeie. Avea nevoie să se simtă încă dorită. Pe acest plan, i-am redat încrederea în ea.

— Accepta aceste garanţii, pentru că veneau de la tine, făcu Sue, foarte încet. Formulate de un altul, probabil că le-ar fi respins.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Glenn se îndreptă şi-şi trecu tulburat mâna prin părul în dezordine.

— Dacă ceea ce pretinzi este adevărat, nu va fi uşor să-i comunic adevăratele mele sentimente!

— Vrei să spui că este imposibil, îl corectă Sue, cu vocea tremurând.

— Imposibil? exclamă Glenn, cu ochii mari de uimire. Îţi dai seama ce spui?

— Din păcate, da! Dar nu te poţi despărţi de ea în acest moment crucial. Dacă aş îngădui asta, mi-ai reproşa toată viaţa.

— Dar Sue, trebuie. Această farsă nu poate continua.

— Este aproape un an de când trăiţi în minciună, declară Sue, fără agresivitate. Ce te va costa să mai continui un timp?

— Dar asta ar putea dura luni de zile! se lamentă Glenn. Până atunci, Christy nu va fi în stare să înfrunte adevărul. Nu, Sue! Trebuie să găsesc o soluţie.

— Dar nu în acest mod, Glenn, pledă Sue. Îmi promiţi?

— Nu! exclamă acesta, ridicându-se brusc. S-o văd pe Christy ca şi când niciun fapt nou n-ar fi apărut în viaţa mea, îmi este peste puteri.

Cu capul plecat, Sue îşi privea mâinile aşezate cu palmele peste jupă, ca pe două obiecte fără viaţă.

— Până când problema lui Christy nu va fi rezolvată, spuse în cele din urmă, ar fi mai bine să încetăm să ne întâlnim.

Glenn se răsuci brusc şi întoarse spre ea o faţă de culoarea cretei.

— Nu, Glenn! exclamă Sue grăbită, schiţând un gest vag de liniştire. Înţelege-mă bine. Nu dau înapoi. Nu doresc să renunţ la promisiunile pe care ţi le-am făcut. Şi eu te doresc, din tot sufletul. Dar nu înainte de a fi Christy în măsură să înfrunte adevărul. Voi şti să găsesc puterea de a aştepta.

— Dar eu? Voi avea oare această răbdare? bombăni Glenn.

— În cazul în care cuvântul iubire reprezintă ceva, vei avea, afirmă liniştită tânăra fată.

— Şi până atunci?

— Până atunci, comportă-te cu Christy ca mai înainte. Acum, când este la Spa, va trebui să acţionezi cu cea mai mare prudenţă. Cea mai mică bârfă i-ar fi fatală.

— De la mine trebuie să afle vestea, sunt de acord, mormăi Glenn. Dar îmi repugnă ideea de a te întâlni în secret. Asemenea tertipuri îmi repugnă! Ne vezi întâlnindu-ne pe furiş în saloanele de ceai, doar atâta timp cât să schimbăm nişte banalităţi, trăind cu obsesia de a fi descoperiţi, supraveghindu-ne cea mai mică privire?... Brrr! Ideea asta îmi dă fiori. Aceste maşinaţii ruşinoase n-ar putea decât să ne murdărească sentimentele.

Obrajii lui Sue se îmbujorară subit. Ştia asta prea bine, pentru că trăise această experienţă, cleveteala lumii, gata întotdeauna să scormonească în mod josnic în intimitatea oamenilor.

— Ştiu, încuviinţă, cu o voce slabă ca un zefir. Aşa că vom evita să ne întâlnim...

— Cum? exclamă Glenn cu însufleţire. Nici să nu te gândeşti la asta! în

cazul în care ai uitat, îţi atrag atenţia că lucrezi direct sub ordinele mele. Ne vom afla zilnic unul în prezenţa celuilalt. Doar nu crezi că pasiunea este o ciozvârtă de carne? Şi că se poate pune la congelator, în aşteptarea... unor zile mai bune?

— Nu va fi pentru prima dată când nişte îndrăgostiţi se vor vedea obligaţi să-şi ascundă pasiunea de restul lumii, făcu Sue cu vocea frântă.

— Desigur, admise Glenn. Dar recunoaşte că motivele noastre sunt lipsite de importanţă.

— Trebuie, Glenn!

Se priviră în ochi, cu o intensitate dureroasă.

— La ce oră pot veni să te iau? o întrebă Glenn în cele din urmă, schiţând un pas spre uşă.

— Să anulăm această ieşire, murmură Sue, cu blândeţe şi fermitate.

— Aşadar, este un ultimatum?

Glenn se apropie şi ridică spre el bărbia fină şi voluntară. Cu multă hotărâre, puse stăpânire pe buzele moi. Un geamăt surd ţâşni din gura lui Sue, iar el, îi dădu imediat drumul. Tânăra fată avu impresia că Glenn îşi regreta gestul. Uşa se închise anevoios în urma siluetei grăbite.

CAPITOLUL 10

Sue nu-şi imaginase vreodată că va trebui să se străduiască să-l evite pe Glenn. După două săptămâni, deveni un obicei.

Noile obligaţii ale lui Glenn, care asigura, împreună cu domnul Colleville, interimatul lui sir Alaric, îl ţinea tot mai departe de biroul său. Asta îi permitea lui Sue să iasă strecoare acolo, pentru problemele de serviciu, când era sigură că lipsea. Erau mai multe zile de când nu se întâlniseră. Prima întâlnire oficială se datoră Lornei Fenn. Cu toate că „întâlnire” nu era chiar cuvântul potrivit! De fapt, conversaţia avu loc prin intermediul telefonului.

— Sue? exclamă o voce gravă.

— Da, bâigui aceasta, mişcată să constate că nu se putuse hotărî să-i folosească numele de familie.

Pe un ton oficial şi indiferent, Glenn îi împărtăşi decizia lui sir Alaric, care le permisese doamnei Fenn şi fiicei sale să se instaleze în apartamentul intendentei, de la Centrul de petrecere a timpului liber.

— Cât de fericită sunt! şopti Sue.

— Şi eu! exclamă el, sarcastic. Măcar o poveste se termină bine! Este reconfortant să ştii că nu totul se soldează cu un eşec.

Sue se înfioră, deoarece sub ironia cuvintelor, sesiza amărăciunea interlocutorului său.

— Te las să-i anunţi vestea bună?

— Mi-ar plăcea mult, mulţumesc că m-ai sunat.

Adăugă cu timiditate:

— Glenn?

Dar n-o mai asculta. La zgomotul de voci pe care-l auzi, Sue înţelese că fusese întrerupt de unul dintre colaboratori. Conversaţia continuă câteva clipe, apoi Glenn vorbi din nou:

— Îmi pare rău, Sue. Nu mai pot rămâne la telefon. Te voi suna mai târziu.

Şi închise. Dar nu există un „mai târziu”.

După câteva zile, Sue primi un bilet de la sir Alaric. Dorea s-o vadă.

Bryanston Place era pustie. Glenn îşi făcuse bagajele şi se instalase la un hotel din Valley Creadon, aşteptând să găsească un apartament. Doctorul Redruth îl internase pe sir Alaric într-o casă de odihnă, în care se afla sub permanentă supraveghere medicală. Sybil fusese luată în pensiune de nişte prieteni din Spa, pentru a fi mai aproape de soţul său. Sir Alaric îşi revenise remarcabil din criza cardiacă şi se restabilea treptat. La uzină, circula deja zvonul că directorul va ieşi la pensie, se va duce pe Coasta Azur şi-şi va vinde proprietatea. Responsabilul tehnic, Colleville, părea să fie succesorul ales.

Sir Alaric o întâmpină pe Sue cu o vioiciune care o surprinse pe tânăra fată. Ştia de la doctorul Redruth că era într-o convalescenţă avansată. Se miră totuşi să-l găsească având un aer aproape vesel. Masca de bătrâneţe pe care i-o remarcase în ziua când fusese în vizită, dispăruse. Îl felicită pentru mina bună.

— Datorez aceste culori frumoase fericirii mele, îi explică sir Alaric, jovial. Dar dumneata, draga mea micuţă, ce mai faci?

Sue reuşi să se eschiveze cu fineţe. Conversaţia devie. În timp ce-şi băură ceaiul, discutară despre Valley Rubber. Aşa că, Sue îi putu exprima bucuria de a vedea rezolvată problema celor două Fenn, mamă şi fiică.

— Dumitale trebuie să-ţi mulţumească, nu mie! exclamă sir Alaric cu bunăvoinţă. Contribuţia mea s-a limitat la o semnătură! Dar cazul Lornei mă interesează şi nu mă voi opri aici. Când ai talent, ca ea, este păcat să nu-l exploatezi. Mă gândesc s-o fac să dobândească o bursă, ca să urmeze studii de arte plastice. Ce spui de asta?

— Ar fi minunat! se bucură Sue, roşind de plăcere.

O umbră fugitivă trecu peste chipul lui sir Alaric.

— Lorna Fenn, Johnny... şopti gânditor. Pentru mine, tot atâţia copii adoptaţi! Deoarece aveam pentru Johnny o afecţiune părintească. De unde imposibilitatea de a-l condamna. Sper că nu te şochează indulgenţa mea, Sue?

— Înţeleg, făcu aceasta în şoaptă.

Un zâmbet destinse trăsăturile semeţe.

— Îţi aminteşti conversaţia noastră, la Verena, în ziua infarctului? Ei

bine, dorinţele mele s-au împlinit. Sybil mi-a mărturisit totul despre idila cu Johnny. Din proprie iniţiativă! N-a trebuit s-o hărţuiesc cu întrebări. Teama de a mă pierde i-a dat puterea de a trece la mărturisiri.

Compunându-şi masca personajului pe care îi promisese ladyei Chase să-l joace, Sue manifestă uimirea care se aştepta de la ea:

— Nu bănuia că ştiaţi deja?

— În niciun caz! exclamă interlocutorul său, radiind de fericire. S-a hotărât la acest demers din dragoste pentru mine, afirmă senin. Ştiu că a fost crudă cu Johnny şi cu dumneata. Dar oare n-a plătit destul? Gândeşte-te la remuşcările care au chinuit-o! Nu pot decât să dau dovadă de indulgenţă faţă de ea, pentru că o iubesc aşa cum este. Sybil ia mai mult decât dă şi trebuie să accept asta. Spune-mi că-mi împărtăşeşti fericirea.

— Din toată inima! afirmă Sue.

Sir Alaric păstră o clipă de tăcere, ca pentru a-şi savura fericirea regăsită şi începu să-i destăinuie lui Sue planurile de viitor. A doua zi, familia Chase lua avionul spre sudul Franţei. Nu era oare locul ideal pentru a continua o convalescenţă, începută deja bine? În timp ce soţul său se va odihni confortabil, Sybil va începe să caute o vilă, în care se vor retrage definitiv. Oare Sue cunoştea Cannes? Aceasta făcu nu din cap, cu tristeţe.

— Am hotărât să mă predau în faţa argumentelor facultăţii de medicină! anunţă glumind sir Alaric. Voi lăsa frâiele de la Valley Rubber cuiva mai tânăr decât mine! Şi acum, draga mea Sue, dacă am discuta puţin despre dumneata?

Aceasta se răsuci. Clipa de care se temuse atât de mult, venise.

— N-am mare lucru să vă povestesc, murmură, lăsând capul în jos.

— Adevărat? se miră sir Alaric. Îmi pare rău! Inutil să-ţi precizez că n-am vorbit despre dumneata, nici, cu Sybil, nici cu Fraser. Aşadar, logodna lui este o realitate? Sybil nu s-a înşelat?

— Nu, răspunse Sue, răspicat. Dar nu este atât de simplu.

Sir Alaric ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

Sue îi rezumă situaţia.

— Iată, asta este tot, termină pe un ton uniform.

— Dacă înţeleg bine, concluzionă sir Alaric, vă aflaţi într-un impas. Foarte hotărâţi, şi unul şi celălalt, să vă menţineţi pe poziţii. Din motive foarte onorabile, de altfel. Glenn, gata să-şi strige în gura mare, faţă de toată lumea, dragostea pentru dumneata. Iar dumneata, la fel de îndrăgostită de el, dar aşteptând, pentru a nu compromite şansele de vindecare ale lui Christy Garnet. Dar, presupunând că operaţia dă greş, ce se va întâmpla?

Prin ochii lui Sue trecu o licărire dureroasă.

— M-am gândit la asta, admise cu o voce gâtuită. Trebuie să ne supunem destinului. Dar n-ar fi drept să-i spunem acum despre ce este vorba.

— N-ar fi drept? se miră sir Alaric. Pentru Christy, sau pentru voi?

— Pentru ea, bineînţeles.

— Eşti sigură? insistă nemilos interlocutorul său. Oare prima dumitale experienţă te-a făcut sfioasă? Nu cumva ţi-e teamă să mergi mai departe cu Fraser?

Sue protestă. Nu căuta să-şi ascundă dragostea.

— Dacă l-am rugat să aştepte pentru a-i face aceste destăinuri lui Christy, este pentru că m-am gândit mai întâi la confortul moral al acestei tinere fete.

— Oh, te cred! oftă sir Alaric. Şi sunt convins că Fraser a îmbrăţişat punctul dumitale de vedere.

Uşa se întredeschise şi o siluetă imaculată apăru.

— Iertaţi-mă! făcu, înainte de a bate în retragere.

Sue se ridică pentru a-şi lua rămas-bun. Sir Alaric o luă de mână şi declară preocupat:

— Înţeleg că ai scrupule faţă de domnişoara Garnet. Dar nu cere imposibilul, Sue. Uneori, dragostea este un lucru atât de fragil! Sper că a voastră va ieşi neatinsă din această încercare. În tot cazul, mulţumesc pentru tot.

Pentru a-şi ascunde lacrimile, Sue se aplecă şi-l sărută în grabă pe bolnav. În timp ce mergea de-a lungul coridorului care ducea la scară, o voce stridentă o făcu să tresară. Sybil Chase şi cu ea nemaiavând de acum

nimic să-şi spună, grăbi pasul şi coborî în fugă treptele.

***

„Nu cere imposibilul”.

De-a lungul nopţii de insomnie, cuvintele judicioase ale lui sir Alaric o obsedară pe Sue. În consecinţă, oare cum să acţioneze, atâta timp cât va fi convinsă de necesitatea de a-l evita pe logodnicul recunoscut al lui Christy Garnet? Această atitudine rigidă pe care şi-o impusese, îi era oare dictată de scrupule neîntemeiate?

Dacă niciunul, nici celălalt nu ceda, cine putea spune câte zile, săptămâni sau luni îi despărţeau încă? Sue căzu într-o somnolenţă. Într-o penumbră ameninţătoare, se lupta împotriva unor creaturi de coşmar şi se trezi frântă şi udă de transpiraţie. În zori, în mintea ei tulburată încolţi sâmburele unei soluţii. Trebuia să-l întâlnească pe Glenn cât mai repede posibil. Îmbrăcându-se în grabă, ezita încă. Putea încerca să-l sune la hotel, la birou, sau şi mai bine... Această a treia posibilitatea îi displăcea, dar dacă era de ales, va fi cea mai eficace. Îi va permite să obţină, în mod sigur, o întrevedere cu Glenn.

După ce îndeplini sarcinile de rutină la infirmerie, puse mâna pe o foaie de hârtie, o introduse în maşina de scris şi se puse pe treabă.

Câteva rânduri erau de-ajuns. Biletul fu strecurat într-un plic, care fu lipit şi aşezat în coşul pentru Ella. Apoi, cu picioarele tremurând, Sue îşi reluă locul de muncă.

Se auzi telefonul şi, cu o mână şovăitoare, Sue ridică receptorul.

— Forsyth va veni să te înlocuiască, anunaţă fără preambul vocea lui Glenn. Te aştept în biroul meu.

Pătrunse în biroul şefului personalului, cu inima palpitând.

— Ce înseamnă asta? exclamă Glenn, pe un ton înfuriat, arătând cu degetul scrisoarea lui Sue.

Aceasta se încordă pe scaun.

— Totuşi este limpede, făcu ea, nu fără demnitate.

Glenn ridică din umeri.

— Limpede şi laconic! spumegă, prefăcându-se că numără din nou rândurile dactilografiate. Patru şi jumătate! izbucni.

Nu va exista vreo demisie mai economică! Puţin prea administrativ, după gustul meu!

— Glenn! gemu Sue cu tristeţe. Ce importanţă are stilul? Trebuia să ajungem aici, într-o zi sau alta. Şi apoi, era singurul mod de a te întâlni. De un timp, faci pe bărbatul invizibil...

— Din vina cui? o întrerupse Glenn cu sălbăticie, aruncându-i o privire furibundă. Tu ai pus condiţiile, eu n-am făcut decât să le respect cât mai bine. Atâta timp cât îmi interzici să-mi declar dragostea, refuz compromisurile. În cadrul Valley Rubber, vom rămâne colegi şi atâta tot. Şi eu hotărăsc distanţa dintre noi.

Sue îşi muşcă nervoasă buzele.

— Înţeleg, declară ea tristă. Dacă această situaţie nu-mi place, n-am decât să iau măsurile care se impun?

— Exact! confirmă sobru tânărul bărbat.

— Oare nu înţelegi că scrisoarea mea ne oferă singura ieşire posibilă?

Glenn o măsură cu ochi strălucitori.

— Demisia? exclamă cu asprime. O ieşire? Tot ceea ce constat, este că fugi. Încă o dată! Nu astfel ne vom rezolva problemele.

Cruzimea acelui „încă o dată”, o atinse pe Sue drept în inimă.

— Glenn! protestă pe un ton rugător. Sunt de acord cu tine: nu putem juca la nesfârşit comedia indiferenţei. Mi-am spus că dacă voi părăsi regiunea, vom putea avea cel puţin consolarea de a ne scrie. Multor cupluri li se întâmplă să fie obligaţi să se despartă din motive profesionale şi să-şi amâne unirea.

Glenn râse pe înfundate, fără bucurie.

— Femeile au un mod de a raţiona care mă va mira întotdeauna! făcu el sarcastic. Dacă am înţeles bine, vei avea conştiinţa împăcată printr-un schimb de scrisori, în timp ce sărutările ţi se par un sacrilegiu?

— Nu! protestă Sue cu înflăcărare. Încercam numai să-ţi arăt că se poate găsi o alternativă, fără să sufere Christy.

Glenn scutură cu încăpăţânare din cap.

— Este o soluţie artificială. Fără îndărătnicia ta, această situaţie echivocă n-ar mai fi existat. Dar este inutil să mai revenim asupra ei.

Înconjurând biroul, se apropie de tânăra fată şi-i întinse scrisoarea.

— Ia înapoi acest bilet, Sue.

— Ţi-am prezentat demisia în mod oficial, trebuie s-o accepţi!

— Nici nu poate fi vorba, făcu Glenn, rupând liniştit hârtia deasupra coşului. Ai uitat oare de înţelegerea noastră? Din ziua în care mi-am luat în primire atribuţiile în această întreprindere? Priveşte calendarul: suntem în cinci august. Asta nu-ţi aminteşte nimic?

Fruntea frumos bombată a lui Sue, se înroşi.

— Era vorba de cu totul altceva! se revoltă. Nu acesta era motivul pentru care m-ai obligat să rămân!

— Ba da, afirmă Glenn calm. Ţi-am dat timp până la sfârşitul lui octombrie, aşa cred? Dacă persişti în intenţia de a părăsi Valley Rubber, preavizul va începe la treizeci septembrie.

— Pot pleca şi fără preaviz! exclamă Sue, cu un aer sfidător.

— N-o vei face, îi replică pe un ton monoton. Ştiu că eşti prea conştiincioasă pentru a reacţiona astfel. Ai nevoie să te îndepărtezi puţin, pentru a te gândi. Dacă la capătul acestui interval de timp eşti încă hotărâtă să demisionezi, îmi vei trimite scrisoarea.

Sue se încovoie pe scaun, cu o tristă resemnare.

— Bine, admise cu amărăciune. Dar Glenn, nu i-ai vorbit încă lui Christy despre noi, nu-i aşa?

— Nu, făcu acesta tăios.

— Ce face? îndrăzni Sue cu timiditate.

— Bine. Dar capătul tunelului este încă departe, spuse cu mare amărăciune.

— De ce?

— Sir Raymond nu-şi doreşte să acţioneze pripit. Afirmă că nu este în stare să stabilească o dată pentru intervenţie.

— Vrei să spui că ar putea aştepta încă... luni de zile? şopti ea, stupefiată.

— Poate chiar mai mult. Te-am prevenit, Sue, că pentru noi consecinţele s-ar putea să fie dramatice. Se pare că faptele îmi dau dreptate.

Glenn tuşi şi exclamă pe neaşteptate:

— Ai planuri pentru vacanţă?

— N-am intenţia să plec. Verena este obosită. I-am promis să am grijă de casă timp de o săptămână. Ea are nevoie de odihnă. De ce?

— Voi petrece cincisprezece zile în Scoţia, făcând alpinism în Munţii Grampiani. Mi-ar plăcea să mă însoţeşti.

— Este imposibil, Glenn. Verena contează pe mine.

— Da, o întrerupse el nervos. Dar măcar pentru şapte zile! De ce să nu mi te alături după aceea?

Aerul înspăimântat al lui Sue îl făcu să zâmbească prietenos şi zeflemitor.

— Vei fi însoţită cum se cuvine de mătuşa Flora! Se preocupă de artizanat, sub toate formele – ţesături, vopsitorie, sculptură, printre altele – de când este văduvă. Asta îi permite să trăiască în vila mică în stil rustic, aşezată la poalele lui Ben Gardhui, la câţiva kilometri de Dunfeldy. Are totul pentru a te face să te simţi bine. Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunoşti. Ce spui?

Sue oftă lung şi din greu.

— Christy ştie că mergi în Scoţia?

— Desigur. Am făcut chiar glume despre simţul meu de echilibru!

— Dar crede că te duci acolo singur? insistă Sue.

— Fireşte. Dar dacă te hotărăşti să mă însoţeşti, nu voi întârzia s-o anunţ.

De data aceasta, Sue clătină din cap cu tristeţe.

— Este imposibil, refuză cu încăpăţânare. Nu-şi va vedea cu ochi buni logodnicul plecând să facă ascensiuni în compania unei alte femei. Va înţelege, de la primul cuvânt, ce sunt cu adevărat pentru tine. Aş da orice pe lume să te urmez în această expediţie, dar este absolut imposibil!

— Este ultimul tău cuvânt?

— Din păcate, da.

O profundă durere aburi ochii lui Sue. Cât despre ai lui Glenn, deveniseră ciudat de inexpresivi. Capitulă, cu o voce fără accent:

— Bine, Sue. Cred că este inutil să insist. Hotărârea ta este luată.

Cu un gest brusc, apăsă pe interfon:

— Da? întrebă Ella.

— Domnişoara Nightingale părăseşte biroul. Sunt disponibil din nou, o anunţă pe cel mai indiferent ton.

În timp ce vorbea, Glenn scrise în grabă câteva cuvinte pe o bucată de hârtie. Deschizându-i uşa lui Sue i-o întinse.

— Pentru cazul în care îţi schimbi părerea. Telefonează-mi sau telegrafiază-mi. Voi veni în fugă.

Pe culoar, Sue descifră printre lacrimi: „1258 la Locheamheand”, „Locheamhead”, repetă în şoaptă, ca şi când aceste silabe aveau putere magică. Vârî preţioasa foaie în buzunar, cu inima grea. De ce oare îi dăduse Glenn această indicaţie, când ştia în mod sigur că n-o va folosi?

***

Cu discreţia obişnuită, Verena se abţinu să formuleze cel mai mic comentariu, când Glenn încetase să-i frecventeze casa. Oricare alta, s-ar fi arătat curioasă. Cu aceeaşi indiferenţă, află din gura lui Sue că acesta din urmă se hotărâse să meargă să facă alpinism în Scoţia, pe timpul închiderii anuale a uzinei.

La întoarcerea din vilegiatura sa, găsind-o pe Sue cu o mină palidă, se hotărî să iasă din rezerva obişnuită, pentru a încerca să-i demonstreze chiriaşei sale că o schimbare de mediu îi va fi benefică.

— Dacă aş fi ştiut că intenţionai să rămâi să te plictiseşti la Creadon, o atacă veselă, nu mi-aş fi permis niciodată să-ţi cer să mă înlocuieşti la cârma navei!

— Oh! exclamă Sue cu jenă. Voiam să mă duc în străinătate. Dar m-am hotărât prea târziu pentru rezervare. Totul este complet.

— Iată ocazia visată să descoperi Anglia! declară energic Verena, cu un fanatism uşor de înţeles. Mai este o săptămână înainte de reluarea lucrului. În locul dumitale, mi-aş umple sacoşa încăpătoare şi m-aş grăbi spre aventură.

Sue aruncă o privire elocventă în direcţia ferestrei. O ploaie persistentă şi deasă uda grădiniţa.

— Evident, mormăi sarcastic. Este tentant să alergi pe drumuri pe un asemenea timp!

Gazda sa nu era decisă să capituleze. Insistă:

— Ai putea merge la Londra! îi sugeră cu calm. În oraş, ploile sunt mai puţin stânjenitoare. De altfel, aversele astea nu vor continua la nesfârşit.

— Cine ştie? bombăni Sue cu un aer posomorât. Dar cred că totuşi îţi voi urma sfatul, Verena.

— Când pleci?

— Mâine. Ştiu un mic hotel în Charing Cross Road.

— Să-mi trimiţi o ilustrată! Oh! dar apropo de corespondenţă, făcu Verena, ducându-şi mâna la buzunar. Mi s-a înmânat asta, pentru dumneata. Asta l-a scutit pe poştaşul nostru să facă un ocol până aici. Munceşte cam în dorul lelii deoarece pune doar în principiu scrisorile în cutii. Dar l-au angajat! Tine!

Cu un mulţumesc reflex, Sue puse mâna pe plic. Scrisul nu-i amintea nimic. Îl desfăcu automat şi citi ceea ce urmă:

„Domnişoară Nightingale, vă implor să veniţi să mă vedeţi, îndată ce veţi primi acest bilet. Dacă este posibil, înainte de întoarcerea lui Glenn. Doar dumneavoastră sunteţi în stare să mă ajutaţi. Dacă-mi refuzaţi concursul, nu îndrăznesc să mă gândesc la consecinţe.

La clinică, am o cameră numai pentru mine şi puteţi veni la orice oră. Dacă sunteţi într-adevăr cum v-a descris Glenn, cred că mă veţi ierta şi veţi încerca să înţelegeţi”.

Cu litere rotunde şi copilăreşti, autorul acestui S.O.S. Semnase: Christy Garnet.

***

Asta era absolut tot. Bănuitoare, Sue parcurse din nou câteva rânduri.

Chemarea de ajutor avea ceva tulburător. Totuşi, nu-şi dădea seama ce o motiva. Înainte de a pleca, Glenn nu-i mărturisise oare că tânăra fată era încrezătoare şi pe cât posibil, fericită? De ce această subită deznădejde? Şi de ce Christy căuta să i se destăinuie ei şi nimănui altcuiva? Poate...

Acest „poate” o electriză pe Sue.

— Un drum urgent la Spa! îi spuse în trecere Verenei, luându-şi impermeabilul.

Nu se întoarse decât la sfârşitul după-amiezii şi se năpusti în camera sa.

Verena o găsi în plină luptă cu încuietoarea valizei, boscorodind şi şovăind în mijlocul unei încăperi ce părea devastată.

— Venisem să-ţi propun o ceaşcă de ceai, făcu Verena cutezătoare. S-ar spune că am picat rău! Noutăţi?

— Încuietoarea asta blestemată este încă înţepenită, ripostă Sue, cu părul în dezordine şi fruntea udă de enervare.

Cu un pocnet sec, capacul cedă.

— În sfârşit! strigă Sue, roşie ca focul.

— Ce se întâmplă? o întrebă cu tact Verena.

— Îţi urmez sfatul, plec! îi vorbi strident, aruncând cu înfrigurare articole de toaletă şi haine în valiza larg deschisă.

— Imediat? se miră cu moderaţie gazda.

— Da, confirmă ea, cu un semn din cap. Şi mă duc în Scoţia.

— În Scoţia? reluă Verena ca un ecou, pe un ton visător. Fidelă ei însăşi, luă cunoştinţă de această veste în tăcere. Şi, în pas vioi, se îndreptă spre telefon, pentru a chema un taxi.

CAPITOLUL 11

La Westonport, Sue de-abia prinse expresul de noapte. Ploaia o însoţi în toată călătoria, împroşcând cu înverşunare geamurile compartimentului. În zori, rafalele se transformară în burniţă perseverentă, apoi în ceaţă. În trenul care o ducea la Dunfeldy, înaintând cu greu, privea pâcla groasă ce se lăsase asupra peisajului. Cu inima palpitând, Sue se imagină deja sărind de gâtul lui Glenn, anunţat printr-o telegramă.

„Sosesc”, scrisese laconic, precizând doar ora.

Negăsind cuşetă, petrecuse o noapte lipsită de confort, într-un somn aproximativ, punctat de bruşte reveniri la realitate de care profita pentru a-şi pregăti replicile pe care le va schimba cu Glenn.

De la Locheamhead, opririle se succedară cu o regularitate care-i puneau nervii la încercare. Aşezată pe marginea banchetei, aştepta cu nerăbdare. Trenul se opri cu o zdruncinătură înăbuşită. În sfârşit, Dunfeldy? Un anunţ ce se auzi dintr-un difuzor fantomă, confirmă:

— Dunfeldy! Toată lumea coboară!

„Toată lumea” însemna, în afară de Sue, trei sau patru siluete, care o luară în şir indian pe drumul spre ieşire. Oare unde era Glenn? în zadar închise ochii pe jumătate. Brusc, remarcă o femeie tânără, care o cerceta cu insistenţă.

— Sue Nightingale? Sunt Flora Fraser, mătuşa lui Glenn. Credeam că nu vei mai sosi niciodată. Mizerabilă vreme!

— Glenn nu...

— Să ne grăbim, o întrerupse doamna Fraser, pe un ton prefăcut ursuz. Îţi voi explica.

Cu un mers de husar, se îndreptă către funcţionarul din gară, căruia Sue îi înmână biletul.

— Tot nimic? întrebă bărbatul între două vârste, încreţindu-şi fruntea preocupat.

— Nimic, confirmă enigmatic Flora.

— Măi, măi! făcu el, impresionat.

Doamna Fraser o invită pe Sue să suie într-un Land Rover şubrezit, se

ins tală la volan şi demară în trombă. Mută de teamă, Sue se agăţă de portieră. Vehiculul greoi îşi croia drum prin pâcla deasă cu o îndrăzneală care dădea dovadă de o practică îndelungată.

După cinci sute de metri şi patru viraje abrupte, şoferiţa se hotărî să dea lămuririle necesare.

— Pentru a reveni la Glenn, copila mea, ai urmărit conversaţia mea cu Mannin, la gară. N-am nicio veste de ieri. A plecat cu o echipă de salvare.

— O echipă de salvare? se miră Sue.

— Doi imprudenţi au îndrăznit să escaladeze unul din versanţii cei mai periculoşi ai lui Ben Ardhui. Totuşi, li s-a spus să se abţină! Dar copiii se cred mai inteligenţi decât cei mari. Nu te nelinişti, drăguţă. Glenn îl cunoaşte bine pe Ben. De asemenea şi ghizii. Îi vor găsi pe aiuriţi.

— Au plecat în ajutorul acelor tineri ieri... şi-au petrecut noaptea acolo, sus? făcu Sue, în şoaptă.

— Exact, au dormit probabil undeva, înainte de a relua cercetările, în zori. La ora aceasta, poate ne aşteaptă în căldura casei, îi explică liniştită doamna Fraser.

— Şi dacă nu sunt acolo?

— Vom face de gardă lângă telefon. Astea sunt riscurile vieţii la munte, făcu Flora cu înţelepciune.

— Dar presupun că se va trimite o a doua echipă de salvare, dacă întârzie să apară? murmură Sue, chinuită de nelinişte.

Flora Fraser încuviinţă din cap, cu seninătate.

— Bineînţeles. În aceste cazuri, poliţia este cea care ia notă. Dar este încă prea devreme pentru a face apel la ea.

În faţa vilei de ţară, frână brusc şi opri motorul.

— Coboară, micuţo. Mă ocup eu de valiză. Atenţie să nu te loveşti de ciubărul de lângă uşă. Este plin cu un decoct, inventat de mine. Nu reuşesc se obţin un galben potrivit cu vopsele moderne. Aşa că, experimentez! Intră şi ia loc, probabil eşti frântă de oboseală. Eu voi suna la hanul unde trage tineretul, pentru a afla dacă au fost recuperaţi cei doi zăpăciţi.

Sue era gata să se prăbuşească pe un fotoliu, când un strigăt ascuţit o

reţinu în ultima clipă.

— Nu acolo! ţipă alarmată doamna Fraser. Fotoliul ăla este o adevărată pernă de ace! Tocmai îl repar pentru un client.

Aşază-te mai degrabă pe taburet. Are un picior dereglat, dar uşoară cum eşti, nu este niciun pericol să se prăbuşească sub greutatea dumitale.

În timp ce Sue se aşeza cu precauţie pe trepiedul nesigur, Flora îi explică ridicând receptorul:

— Telefonul şi electricitatea – pe care o produc eu însămi, cu ajutorul unui dinam vechi – reprezintă tot ce am în materie de confort. Alo! Doamna Fletcher? strigă cât o ţinea gura, cu o voce fermă.

Conversaţia fu scurtă.

— Doamna Fletcher tocmai m-a informat că au fost convocaţi jandarmii. Vor începe căutările peste o oră, imediat ce se va risipi puţin ceaţa.

Flora îi aruncă o privire gânditoare vizitatoarei şi adăugă:

— Doreşti să ne deplasăm la locul faptei, sau preferi să aşteptăm cuminţi, aici?

— Să aşteptăm aici, hotărî Sue.

— Bine! Şi acum, să ne ocupăm de dumneata! declară doamna Fraser. Sunt sigură că abia aştepţi să te aranjezi puţin şi să înghiţi ceva cald.

Sue încuviinţă în tăcere şi porni pe urmele gazdei sale. Scara mică, în spirală, care ducea la camere, era abruptă şi bine ceruită.

— Vei dormi aici! decretă doamna Fraser împingând uşa din pin. Este mică, dar când se ridică ceaţa, în faţa ochilor este Ben, sau altfel spus, este grandios. Cobor să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

Rămasă singură în încăperea mică, lui Sue îi fu ruşine de neliniştea care-i măcina nervii. Şi totuşi...

Glenn! Glenn! Cu nasul lipit de geam, încerca să străpungă vata groasă care învăluia muntele. Glenn îşi risca viaţa pentru a o salva pe a celor doi imprudenţi. Oare era drept? Această revoltă nu dură mult. Se hotărî să-şi recapete stăpânirea de sine.

După ce se spălă şi-şi făcu toaleta, i se alătură stăpânei casei. O aromă apetisantă, compusă din mai multe elemente, cuprinse bucătăria. Sue se aşeză la masă, începând să mănânce cu poftă. Flora flecărea, în timp ce

sculpta un grup de animale – o vulpe însoţită de puii săi – comandat de un pasionat vânător.

După-amiaza trecu destul de liniştit, marcată de amănunte puţin cunoscute, care evocau cel mai des un băieţel neastâmpărat pe nume Glenn, pentru care Flora părea că simte o mare tandreţe. Administratorul hanului sună pentru a spune că a doua echipă pornise în ajutorul primei.

Afară, ceaţa se intensifica. Sala se află curând adâncită în întuneric şi Flora făcu lumină. O lumină fluctuantă, la licărirea căreia îşi continuă lucrul.

Aproape fără să vrea, Sue se auzi declarând:

— Doamnă Fraser, nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru simplitatea primirii dumneavoastră. Mi-ar plăcea să vă explic de ce, după ce am refuzat să-l însoţesc pe Glenn, am apărut pe negândite.

— Te ascult, replică Flora cu calm.

— La originea refuzului meu, nu era o banală ceartă de îndrăgostiţi, ci ceva mult mai serios. Este vorba despre o terţă persoană, începu încet Sue.

— Este ceea ce mi s-a părut că înţeleg, zâmbi doamna Fraser. Glenn şi dumneata, păcătuiţi prin exces de moralism! Scrupulele nu înlesnesc relaţiile! Dar continuă.

Prinzând curaj, Sue îi povesti certurile lor. Flora îi impuse brusc tăcere, cu mâinile fremătând ca un câine de vânătoare.

— Ascultă! strigă.

Docilă, Sue ciuli urechile.

— S-ar spune că plouă, constată pe un ton uniform.

— Da, jubilă interlocutoarea sa. Plouă! Ceaţa se va risipi, în sfârşit. Priveşte! exclamă sărind la fereastră.

Şi într-adevăr, din acel giulgiu impalpabil şi în acelaşi timp dens, apărură încet nişte forme. Sue zări caroseria Land Roverului, ghizdul unui puţ şi trecând prin micul portal, silueta unui bărbat... Epuizat de oboseală şi şchiopătând uşor, cu părul ud, dar totuşi Glenn.

— În sfârşit! exclamă Flora, deschizând brusc uşa. Cum se simt ceilalţi?

— Destul de bine. Am preferat să mă întorc pe jos...

Zărind-o deodată pe Sue după spatele atletic al mătuşii, se întrerupse subit.

Se priviră cu intensitate mult timp, încremeniţi de stupoare. Apoi, cu un strigăt înăbuşit, Sue se repezi în braţele lui larg deschise. Glenn o strânse în braţe.

— Eşti aici! murmură încântat. Prin ce miracol? întrebă, întorcându-se spre Flora.

— Eu m-am limitat la a mă duce s-o iau de la Dunfeldy, făcu aceasta cu modestie. Intervenţia mea se opreşte aici! îţi va explica Sue.

O privire a doamnei Fraser spre becul care dădea semne de slăbiciune, îi smulse o înjurătură.

— Adorabila mătuşă Flora! comentă Glenn. Relaţiile sale pasionale cu această nevinovată maşină, mă vor mira întotdeauna. Totuşi, acum am impresia clară că s-a folosit de aparatul capricios, pentru a ne lăsa singuri.

— Este încântătoare! întări Sue. După cum m-a întâmpinat, s-ar fi spus că mă aştepta de săptămâni. Şi apoi, calmul său mi-a dat curaj. Mi-a fost atât de teamă pentru tine!

— Teamă, draga mea, dar de ce?

— Te-ai fi putut accidenta şi tu. Ce s-a întâmplat?

— Nimic extraordinar, făcu Glenn simplu. Doi copii insuportabili şi stupizi, au luat-o pe un drum mult prea anevoios pentru ei. Au rămas cocoţaţi pe culme incapabili să pornească înapoi. Cum ceaţa făcea orice intervenţie imposibilă, le-am trimis pături şi am aşteptat până în zori. Timpul a binevoit să se îmbunătăţească şi i-am coborât foarte încet. Iată! Dar apropie-te, draga mea...

Nerăbdător, Glenn eliberă cu dosul mâinii un scaun de maldărul pitoresc de lucruri care-l acoperea, se aşeză şi o luă pe Sue pe genunchi.

— Când te-ai hotărât să sari în tren?

— Ieri, mărturisi ea.

— Se poate şti de ce?

Răspunsurile pregătite cu grijă se încurcară în mintea lui Sue.

— Pentru că logodnica ta s-a decis să te părăsească! exclamă pe negândite.

— Ce? mormăi Glenn, pe al cărui chip se citea o stupoare profundă.

— Într-adevăr, întări Sue cu o ironie tandră. Christy s-a hotărât să-ţi redea libertatea: s-a îndrăgostit.

— De unde ştii? o întrebă, trecându-şi cu înfrigurare mâna prin păr.

— M-am dus s-o văd, la cererea ei. Mi-a trimis un S.O.S.

— De ce în mod special ţie? se miră Glenn, cu o privire inexpresivă.

— Mărturisesc că, pe moment, asta m-a pus pe gânduri, îi destăinui Sue, plecând capul. O clipă, mi-am imaginat că i-ai scris despre noi.

— M-ai crezut în stare să fac un asemenea lucru? se miră Glenn, îndurerat. Este foarte rău, inima mea.

— Ştiu, încuviinţă tânăra fată cu tristeţe. Dar îmi părea singura explicaţie logică.

Sue se întrerupse. Cu siguranţă, rememora împrejurările acelei întrevederi.

— Oh! Glenn! Ai avut dreptate! Cât trebuie să fi fost de frumoasă! N-a pierdut timpul în zadar, cu introduceri şi am înţeles rapid că temerile mele nu erau fondate. Nu despre tine voia să-mi vorbească. Ci despre bărbatul vieţii ei.

— Sue, ai milă! gemu Glenn. Încetează cu misterele! Aşadar, despre cine voia să-ţi vorbească?

— Despre Gerry Month! exclamă aceasta cu încântare. Îl cunoşti. Lucrează la clinica lui sir Abinger.

— Month? Chirurgul? Don Juan?

— Don Juan este îndrăgostit, îl anunţă, serioasă. Victimă a unei iubiri la prima vedere. Sărmana Christy, nu îndrăznea să abordeze problema cu tine...

— Ei bine, n-aveam oare dreptul? izbucni Glenn atrăgând-o pe Sue la bustul său puternic. Ştiam bine că nu era îndrăgostită de mine, cum credeai tu!

— S-a demonstrat, cedă Sue. Era legată prin recunoştinţă. Ai scos-o din descurajarea în care o aruncase accidentul, redându-i încrederea în ea. Gratitudinea este un sentiment trecător... În plus, nu putea crede în totala abnegaţie a comportamentului tău. Pe scurt, se temea să nu te supere

dezvăluindu-ţi adevăratele ei visuri.

Glenn râse scurt.

— Christy este dezarmant de inocentă! Dacă aş fi fost îndrăgostit de ea, m-aş fi mulţumit oare să-i dăruiesc flori şi nişte sărutări prefăcute pe obrazul slăbit?

— Când şi-a dat seama ce reprezintă Gerry Month pentru ea, a înţeles că-ţi datora adevărul. Şi s-a gândit la mine pentru a-ţi spune vestea.

— I-ai făcut şi tu confidenţe?

— Da, consimţi Sue. Chipul îi radia de fericire! Iar eu, în sinea mea, simţeam o mare bucurie. Aveam impresia că mă trezesc dintr-un coşmar. Am ieşit din clinică gândindu-mă: „Suntem liberi! Suntem liberi!” Şi am luat primul tren.

— Acum, că te am aproape... murmură Glenn cu o voce brusc răguşită.

Sue tresări. Nu mai era timp pentru discuţii. Glenn se aplecă încet să-i sărute blând, pe rând, obrajii catifelaţi şi pleoapele închise. Degetele îi mângâiau pieptul alb ca laptele, alergau de-a lungul cefei, producându-i fiori de adevărată plăcere. Braţele ei moi se înnodară singure în jurul gâtului puternic şi-şi apăsă buzele peste cele ale iubitului, cu o plăcută înflăcărare.

Glenn fu primul care se smulse din această îmbrăţişare.

— Draga mea, inima mea, recita monoton, cu ardoare. Dacă n-ai fi venit, aş fi plecat să te caut. Noaptea aceasta, pe Ben, a fost lungă. M-am gândit şi m-am hotărât să-ţi accept condiţiile. Deoarece am înţeles brusc, de unde îţi venea imensa compasiune pentru Christy.

— Glenn! exclamă Sue, alarmată.

— Nu tu eşti cea care a rupt logodna cu Johnny, nu-i aşa? El te-a părăsit pentru o altă femeie. Iar această femeie, nu este deloc o necunoscută pentru mine; este vorba despre Sybil Chase, nu?

Cu ochii mari de uimire, Sue murmură simplu:

— Cum ai ghicit?

— Ostilitatea pe care ţi-o arăta avea ceva suspect în amploare. Se temea să nu-i dezvălui secretul lui sir Alaric. Din acest motiv a încercat să te îndemne să demisionezi de la Valley Rubber?

— Da, încuviinţă slab Sue, învinsă. De altfel, uneltea în zadar. Pentru că soţul său ştia despre legătura cu Johnny. Practic, încă de la început.

Strânsă lângă Glenn, Sue îi povesti detaliat despre trista sa iubire.

Când termină, rămaseră cuibăriţi unul lângă celălalt, amintindu-şi de episoadele care duseseră la naşterea sentimentului lor. De la amintiri, trecură curând la planuri de viitor.

— Îţi aminteşti casa aceea, flancată de un turn? o întrebă Glenn, cu faţa afundată în părul de aur al lui Sue.

— Stoke Lacey? făcu ea, prompt.

— Ţi-ar plăcea să ne instalăm acolo? o întrebă domol, mestecând o şuviţă blondă.

— Dar este imposibil! protestă Sue.

— De ce imposibil? îi şopti, sărutând-o în joacă pe vârful nasului. Imposibil, pentru că ne depăşeşte mijloacele? Sau imposibil, pentru că n-ai părul atât de lung pentru a fi o Melisande acceptabilă?

Sue se cuibări la pieptul lui atletic. Un zâmbet încântat îi destinse trăsăturile delicate.

— Am să-ţi fac o dublă mărturisire, dragostea mea, continuă Glenn. Îţi ador părul ondulat, de ciobăniţă antică. Să nu schimbi nimic din coafură! Cât despre mijloacele noastre, te pot linişti. Se întâmplă să fiu posesorul unei mame extrem de bogate. Şi în plus, foarte generoasă! Nu trebuie să spui decât un cuvânt, pentru a ne instala în locuinţa de vis a copilăriei tale. Ei bine, draga mea, care este răspunsul tău?

Zâmbetul de pe buzele lui Sue se accentuă.

— Da, şopti ea, cu inima palpitând.

Sfârşit